

КРАЛ ЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

КАРСТЪН СТРАУД

A black and white photograph of a man's silhouette, seen from behind. He is holding a long-barreled rifle or shotgun over his right shoulder. The background is a dramatic sky with dark clouds and a bright lightning bolt on the right side. The overall mood is gritty and suspenseful.

НИКОЙ НЕ УМИРА ДВА ПЪТИ

„Характери, остри като бръснач, темпо на брояч на бомба и изумителна интрига. Страхотно!“

— Нелсън Демил —

КАРСТЪН СТРАУД НИКОЙ НЕ УМИРА ДВА ПЪТИ

Превод: Росица Желязкова

chitanka.info

Джак Вермилиън е собственик на голяма плавателна компания. Един ден пенсионираният убиец Ърл Пайк се появява с предложение за много проста и много незаконна сделка — да бъде превозена частната му оръжейна колекция. Джак е принуден от обстоятелствата да се съгласи.

Оттук започва неговият кошмар.

Убийствен съспенс, показващ какво означава законът да се изправи срещу теб, когато си невинен... и какво става, когато един свестен човек се изправи срещу наистина лоши момчета...

Карстън Страуд пише с брутална интензивност, която хипнотизира читателя!

*В памет на **Бевърли Люис**, моя приятелка и редактор петнадесет години, както и на майка ми — **Катрин Аманда Страуд**. Тези две изключителни жени починаха през годината, в която написах тази книга.*

*Посвещавам я и на **Кати Хол**, моята редакторка, която обичаше Бевърли не по-малко от мен.*

*Една въздишка може да пречупи мъжа.
Талмудът*

Дълга благодарност на много хора.

Сред тях са:

Ърбин Апелбаум, който има търпението да изчете една сложна книга, Барни Карфингър, който има търпението да се занимава с един стресиран писател, и Джон Фликър, който ми помогна много.

Накрая, благодаря на Хауърд Хардуик и на двама детективи от нюйоркската полиция, без които тази книга нямаше да бъде написана.

ПЪРВА ЧАСТ

ЪРЛ В. ПАЙК

Шосе „Таконик“, щата Ню Йорк

Сряда, 21-ви юни, 09:30

Първият ден на лятото в щата Ню Йорк — жежко слънце и изобилие от зеленина под синьо като бомбайски джин небе. Един мъж — Пайк — Ърл В. Пайк — кара тъмносиния си мерцедес със сто и четиридесет километра в час на север по шосе „Таконик“, слуша касетка с африкански ритми, която гърми толкова яко, че стъклата на колата вибрират — това не го тормози, защото слухът му е свикнал — години наред са гърмели точно до дясното му ухо. Дърветата и градчетата профучават покрай прозорците като черно-зеленикави петна, яркожълтите прекъснати линии на пътната маркировка му напомнят за трасиращи снаряди. Пайк хвърля пореден поглед в огледалото за обратно виждане и се замисля сериозно за черния лекотоварен Джи Ем Си със затъмнените стъкла на седем коли разстояние, носещ се по шосето с постоянна скорост като тлъста конска муха, кацнала на огледалото. Когато ускорява, джимито също ускорява. Когато намалява, и камионът намалява. На Ърл Пайк това не му харесва.

Той поема дълбоко въздух, издишва го на порции и се намества на седалката. Под синята риза се раздвижват корави мускули. На корема му има пет белега колкото голяма монета и още един дългообразен — от едната до другата страна. Усеща ги като рибарски кукички, забити в мускулите. Безизразното му лице е осеяно с белези, бялата му коса е по армейски къса, а ръцете върху облекения с кожа волан са жилести и силни, с изпъкващи вени под навитите до лакътя ръкави на ризата. Има телосложение на докер, но възрастта и умората са си казали думата.

От разклона за Галатин стоповете на колите са като стотици рубини на фона на зелената гора. Той слиза от магистралата заедно с дългата два километра опашка от други коли и камиони. Отдръпва се

плътно вдясно, за да огледа шосето добре. Вижда само безкрайно задръстване. Някакви безмозъчни скапанияци са се блъснали някъде. Вижда изхода за магистрала 82. Дали да не заобиколи задръстването, да продължи на север по черните пътища и да излезе отново на „Таконик“? Джак Вермилиън ще е в хотел „Фронтенак“ в Олбъни в ранния следобед. Пайк разполага с четири часа резерв, но е маниакален педант и от личен опит знае, че дяволът си няма работа.

Извива рязко волана на мерцедеса, излиза на банкета и ускорява към изхода за магистралата. Когато стига най-високата част, вижда, че чистак новият черен джими прави същата маневра и се лепва зад него. Не вижда регистрационния номер, защото е ниско и защото камионът е много близо. Крайпътните дървета се отразяват в предното стъкло. Различава два неясни силуета. Няма причина за безпокойство, но условният рефлекс си е условен рефлекс. Пайк е научен да забелязва подобни неща. Камионът не дава мигач. Пайк спира и дава предимство на някакъв панеловоз, след което дава ляв мигач за 82-ра към Блу Сторс. Наблюдава фаровете на камиона и вижда мигач. Ляв.

Докато се изтегля по магистрала 82 и минава над „Таконик“, Пайк мисли за камиона. Задръстването на север продължава, додето му стига погледът. Той натиска газта и след около половин километър задминава панеловоза.

След още няколко минути ревът на магистралата остава зад гърба му, а той се носи със сто и десет километра в час по двулентовия асфалтов път, криволичещ из хълмистия селски район. Камионът също е изпреварил панеловоза и е на километър отзад, но приближава доста бързо.

Пайк задържа волана с лявата ръка, разкопчава предпазния колан, навежда се към таблото, отваря жабката, изважда износен кожен несесер и го оставя на дясната седалка. Камионът вече е на трийсетина метра зад гърба му.

Пайк отваря ципа на несесера, измъква с дясната ръка стоманеносив „Смит и Уесън“, закопчава отново предпазния колан и слага пистолета в скута си. Камионът дава сигнал за изпреварване. Вече е толкова близо до задната броня, че се виждат само фарове. Следва дълъг прав участък, а след него идва плавен ляв завой и крайпътни дървета. Пътят е пуст. Пайк вдига крак от газта и мерцедесът намалява.

Моторът на камиона изревава. Возилото се изтегля вляво и застава редом с мерцедеса. Дебелите стъкла заглушават бученето на двигателя. От един разклон вляво изниква светлосин пикап, който прави десен завой и застава точно на пътя на камиона. Шофьорът дава газ и продължава да набира скорост. Пикапът се приближава бързо, а камионът продължава да кара до колата на Пайк. Дясното му странично стъкло пълзи надолу, синият пикап присветва с фарове и шофьорът натиска клаксона. Пайк отново вдига поглед към кабината на камиона. Разчита псувнята върху устните на млада, може би деветнадесетгодишна блондинка. Лицето ѝ е зачервено, устата ѝ е разкривена и грозна. Пайк намалява и дава път на камиона; шофьорът се прибира рязко в платното, като едва не отнася левия мигач на мерцедеса, след което рязко натиска спирачки.

Шибан самоубиец! Пайк заключва вратите на колата. Сцената се е запечатала съвсем ясно в съзнанието му, сърцето му продължава да бие равномерно без никаква паника. Вляво профучава светлосиня светкавица и клаксонът ѝ заглъхва в далечината. На двадесет метра отпред шофьорското стъкло на камиона се отваря и една ръка размахва среден пръст. Пайк вижда регистрационния номер от Ню Джърси — IMA DV8^[1] — „Аз не съм нормален“ ли? — но стоповете на камиона отново почервяват, от ауспуха излиза мръсен дим — и возилото забавя ход, и спира наред платното. Пайк скача върху спирачките, несесерът полита на пода, пистолетът изхвърча от скута му и пада до педала на спирачката. Мерцедесът се заковава на педя от задната броня на камиона.

Шофьорската врата се отваря, млад мъж с бяло яке и тъмни работни панталони скача на шосето и тръгва към мерцедеса. Главата му е бръсната, тялото му бъка от мускули, италианското му лице е разкривено от ярост. Той взема разстоянието на няколко скока и Пайк не успява да излезе от колата. Младежът стига до мерцедеса, тегли му як шут и стъклото на левия мигач се разхвърчава по асфалта. Младежът — не повече от двадесетгодишен — удря силно страничното стъкло на колата. Мерцедесът се разклаща. Пайк гледа младежа през стъклото — той се е навел над него и крещи, и го замъглява с дъха си. Пайк вижда даже пломбите по кътниците му, вижда и златна верижка на дебелия му врат. Въпреки мургавия тен очите на хлапето са яркосини. Бръснатата му глава е осеяна с черни

драскотини. Устата му е грозна като тази на девойката. Пайк изобщо не слуша какво му говори, защото е зает с тактически размисли. Случаен контакт с цивилно лице, контакт, който няма нищо общо с работата му. Малкият май е убеден, че цялата тази боза е дело на Пайк, и сега излива недоволството си с целия гангстерски жаргон, който е усвоил по време на пребиваването си тук. Тоя кретен толкова ли е деградира, че чак не псува на собствения си език? Пайк започва да се нервира.

Жилите по врата на младежа пулсират. Или вдига тежести, или работи тежък физически труд — и освен това май се тъпче със стероиди. Или е абсолютен задник. Пайк полага съзнателно усилие да го изхвърли от съзнанието си. Има работа във „Фронтенак“. Няма време за този тъпанар. „Махни се“ — шепне без глас почти като молитва. Онзи вижда, че устните му оформят някакви думи, и тегли шут на стъклото. Сандалят му се подхлъзва на асфалта и той пада по гъз. Кофти. Това го вбесява още повече. Пайк го наблюдава как скача и отново приближава към колата. Простотии.

Ще даде на момчето още една възможност. Много добре знае къде е пистолетът — долу при педала на спирачката. Още един ритник и идва месомелачката. Кварталният оркестър ще свири реквием за тоя сдухан дебил. После още десет минути за русичката с грозната уста. Може и по-малко. Малкият не е приключил със словоизлиянията, но май повече няма да раздава шутове. Диша тежко. Прави още една войнствена физиономия към Пайк, отърсва се като мокро куче, тръгва си и поглежда през рамо към Пайк. Пайк му помахва с пръсти и се усмихва широко — голям кеф, но и голяма грешка.

Малкия спира толкова рязко, че чак се завърта на сандалите, идва до колата, навежда се над капака и се изхрачва върху предното стъкло, точно над физиономията на Пайк. Пронизителен крясък го кара да се обърне. Русолявата е слязла от камиона и крещи нещо.

Той отново извъръща глава към Пайк, праща му въздушна целувка и се отдалечава наперено, надул перки, та Пайк да види колко е як. Пайк го наблюдава през жълтеникавата хрчка на стъклото, а малкият се качва в кабината и затръшва вратата толкова силно, че от покрива на камиона се вдига облак прах. Блондинката измерва Пайк с тъп поглед, качва се и тя, двигателят надава рев, гумите изпушват по асфалта и камионът се отдалечава.

Пайк поглежда часовника си. Инцидентът е отнел по-малко от две минути. Мазната хрчка стига до чистачката. Той я включва и тя се размазва по предното стъкло. Натиска копчето за водата и гледа как чистачките се стрелкат. Камионът вече се е отдалечил на половин километър и набира по трилентовото шосе към билото на хълма.

След малко предното стъкло е почти чисто. Пайк спира чистачките и двадесетина секунди остава заслушан в мекото гъргорене на двигателя. Дочува шумно боботене и вижда в огледалото панеловоза. Въздушната вълна разклаща мерцедеса. Пайк въздъхва дълбоко, прибира пистолета в несесера, слага го внимателно в жабката и бавно и нежно затваря капака. След това превключва на скорост, въздъхва още веднъж и усеща върху горната си устна нещо като перце.

Навежда се към огледалото за обратно виждане. Под лявата му ноздра има малко червеникаво петно. Докато го наблюдава, петното кривва през устната му. Друго червено петно изпълзва от дясното му око и плъзва към основата на носа му. Още едно. Колата се носи по шосето. Пайк затваря очи, натиска спирачката и мерцедесът се заковава на място.

По вътрешната страна на клепачите му плъзват червени паяжини, на фона на слънчевата светлина изникват черни силуети. Блуждаят пред погледа му като съзвездие от дупчици. Започват да текат от ушите му. Пъплят по черепа му с хиляди. Той отваря очи и се поглежда в огледалото. Там са си. Позната история. Хиляди, цели армии малки червени паяци, маршируващи в стройни редици по кожата му.

Хора, които уважаваше — военни доктори в рехабилитационния център в Бетезда — му бяха казали, че паяците не са истински и че са посттравматична реакция на случилото се в Еквадор. Сега обаче се налагаше да ги махне, защото го разсейваха. Той бръкна в джоба си, извади кутийка, отвори капачето, глътна на сухо две оранжево-сини капсули, след това още две. Хаповете се спуснаха бавно и издраха гърлото му; жалко, че нямаше вода. Камионът стигна до билото на хълма и изчезна. Изминаха още две минути. Пайк отлепи крак от спирачката, вдиша, издиша, потри белезите по корема си и натисна газта до дупка. Вдигна сто и двадесет за по-малко от петнадесет секунди, стигна до билото със сто и четиридесет и започна да се спуска. Панеловозът беше доста далеч.

Докато го изпреварваше, мина сто и четиридесетте и вече виждаше черния камион. Беше просто петънце в синкавата далечина, не по-голямо от паяк, но в този миг бе ангажирал цялото съзнание на Ърл Пайк.

[1] IMA DV8 — произнесено по букви, съкращението с цифрата образува фразата: „I am a deviate“ — „Аз не съм нормален“. — Б.пр. [↑](#)

Харлем, Ню Йорк, 10:15

В същия този прекрасен първи летен ден в Харлем, в ивицата светлина между два строящи се небостъргача, едно момиченце със зелена рокличка и яркочервени маратонки бе отвлечено направо от тротоара пред Уогнър Хаус на улица „Паладино“. От двама — или трима — бели мъже в ръждясал тъмносин микробус. Някакъв свидетел твърдеше, че регистрационният номер бил от Ню Джърси. Името на момиченцето беше Шауана Кориел. На девет години. Тази сутрин дежурна в Отдела по сексуални престъпления в Двадесет и пето управление беше Касандра Шпандау.

Касандра — позната и като Кейси — беше поредната чернокожа полицайка, но хората я запомняха със странните ѝ китайски очи — светлокехлибарени със златисти ивици — високите скули и черната като око на хрътка кожа. Не беше красива — очите ѝ бяха малко по-дръпнати, отколкото трябва, и устните ѝ бяха прекалено тънки — но присъствието ѝ се запомняше: движенията, гласът, пулсирането на вената на гърлото ѝ, докато говореше. Притежаваше онова, което учените глави наричат началническо присъствие, но използваше цвета на кожата си като броня и освен по работа не контактуваше с нито едно бяло ченге в Две Пет, без значение мъж или жена. Кейси беше убедена, че търговията с крек се върти от Агенцията за борба с наркотиците, че СПИН-ът е заговор на ЦРУ с цел унищожаване на черните и че Мая Ангелу е велика американска поетеса. Беше млада, а младите винаги са таралеж в гащите.

Работата беше там, че в Две Пет наистина я харесваха — незнайно защо — но впоследствие това се оказа важно. Колегите ѝ не знаеха нищо за семейството или за детството ѝ, но в досието от полицейската академия се споменаваха, че е от Картейдж, а в графата за името на баща ѝ с нервен почерк и едри букви беше изписано „починал“, сякаш на пишещата ѝ беше приляло от тази мисъл.

Сега Отделът по сексуални престъпления на Две Пет работеше на последния етаж на управлението, в едно зеленикаво като повърня и жълто като бебешки дрисък помещение, до което се стигаше по дървени стълби. Нямаше прозорци и затова на тавана денонощно светеха две двойки луминесцентни лампи, така че всички бели изглеждаха зеленикави, а черните изглеждаха виолетови. Отделът се

състоеше от осем мъже и две жени, излезли от академията преди две или малко повече години.

В десет и нещо, докато Кейси и партньорът ѝ — безвратият бивш футболист Левон Джамал, играл допреди четири години в „Джетс“ — се занимаваха с някакъв битов скандал в квартал Тафт, получиха съобщение, че някакъв мъж видял да отвличат чернокожо момиченце, деветгодишно, познавал го — казвало се Шауана Кориел.

Забелязал я от прозореца си на третия етаж, докато вървяла по „Паладино“, зелена рокля, червени маратонки „Кег“ и черно копринено яке с емблемата на „Янкис“; носела огромна торба с хранителни продукти; явно се връщала от супермаркета на ъгъла с Джувилие Парк. В нормалните квартали никой нямаше да накара деветгодишно дете да носи такъв товар, но майката беше изпратена на принудително лечение за наркомания, леля ѝ беше прикована на инвалидна количка и умираше от СПИН, прихванат от заражена спринцовка, а малкият ѝ брат Антовейн имаше грип и трябвало да му купи аспирин, хладилникът бил празен и нямало кой друг да отиде — и така.

Както и да е, тя вървяла по улицата и в този момент двама — а може би трима — мъже в ръждясал син микробус с номер от Джърси, отбили и спрели до момиченцето и тогава — странно защо, хлапетата в Харлем са по-предпазливи и от улични котки — малката Шауана Кориел се приближила до предното дясно стъкло. И бум! Изчезнала.

Всичко това се случило за шест секунди, а може и за по-малко. След това синият микробус изчезнал в северна посока още преди свидетеля, бивш охранител в бижутерския магазин „Гондорф“ на 125-а улица, да успее да стане от стола си. Но той беше видял всичко, включително и зацапания регистрационен номер, и се беше обадил на 911, откъдето го бяха пренасочили към Две Пет, а оттам право към Кейси Шпандау.

Кейси и Левон стигнаха до местопроизшествието бързо. Докато всички РПК — радио патрулни коли — плъзнаха по улиците да търсят синия микробус, тя и Левон откараха свидетеля право в управлението, където той описа похитителите като бели мъже, шофьорът почти не се виждал, защото стъклата били затъмнени, но онзи, който я отвлякъл, се навел през прозореца и свидетелят го зърнал в светлата просека между

сградите, бил тридесет и няколко годишен, блед, с налудничав поглед и дълга лъскава черна коса.

Кейси и Левон веднага поеха на север да търсят буса от Джърси и по-късно Кейси каза, че имала предчувствието, че ще го видят всеки момент, на следващия завой. Толкова ѝ се искаше да го хване, че чак ѝ пареше на гърлото. Само че не го намериха. Микробусът от Джърси се беше изплъзнал от кордона.

Случваше се. Можеше да е слязъл в някой подземен гараж или да се е отправил към някой от мостовете. Закова Кейси и Левон тръгнаха от бардак на бардак и прекараха следващите два часа в увещания и заплахи към търговците на секс — операция, която предпочитаха да наричат ПСУ — печелене на сърца и умове — и към един часа успяха да се свържат с една мъжка проститутка с бебешко лице на име Тупак; изглеждаше единадесетгодишен, но не беше — работеше с педофили — и вонеше така, че можеше да задуши хиена чак на другия край на 125-а улица. Кейси описа на Тупак мъжа с дългата черна коса и — бинго! — измъкнаха от него името. Тони. Второто му име звучеше нещо като „гаш“.

Тупак им описа слаб, нисък и жилест тридесетгодишен мъж с италиански акцент, съвпадащ до последната подробност с онова, което им беше разказал свидетелят. За този Тони се носел слух, че през ден влизал в затвора и че миналата година бил пуснат под гаранция за сексуално престъпление. Обикалял с двама братя, чиито имена Тупак не можа да си спомни, но били много вътрешни в мрежата за детски секс, непрекъснато се ровели из порносайтовете и търгували с адски перверзни видеокасети.

— Но не посягат на живо, така ли? — попита Левон.

Тупак се замисли, а Кейси и бившият футболист мълчаха и се мъчеха да овладеят гнева си.

Накрая Тупак каза, че последния път като бил с Тони... който бил нещо като редовен клиент... май го чул да казва, че трябвало да опитат истински, да намерят „свежо манго“.

— Какво точно каза? — попита Кейси.

— Не помня. Беше ми го наврял до гърлото и освен това непрекъснато гледах да не влезе някой. Беше доста напечено.

— Тия братя имат ли имена?

Тупак нямаше представа.

— Къде да намерим тоя Тони?

— Знаете ли онова място във Вилидж, няма табелка, една малка пряка близо до „Гансворт“? Нещо като клуб по водни спортове? Частен?

Бяха чували за него.

— Ами ако отидете довечера и се поогледате, може и да го намерите. Нали ви казах: нисък, слаб, много блед, дълга черна коса, но никога не я връзва, обича да я носи пусната. Лъскава черна коса, на уличните лампи изглежда синя. Не може да го сбъркате.

Левон остана с Тупак, в ДТ-то — детективската кола — в случая цивилна тъмносиня „Краун Виктория“, докато Кейси, чийто клетъчен телефон се беше изтощил, отиде да позвъни на помощник районния прокурор по сексуални престъпления за Харлем Вероника Стейн. Вероника Стейн беше двадесет и няколко годишна, от североизточните щати, с черна коса и шикозна прическа, винаги носеше маратонки и Кейси я харесваше, защото прокурорката мразеше сексуалните насилници от дън душа и винаги успяваше да вкара в пандиза онези, които залавяха. Кейси изложи случая дотук. Сведения от нещатен информатор, въз основа на които може да се предяви обвинение.

— Какви сведения?

— Модел на поведение. Вербално изразена пред информатора фантазия за педофилско отвлечение. — Кейси знаеше, че доводът е слаб.

— При какви обстоятелства?

— По време на... сексуален контакт.

— Значи информаторът ти е проститутка?

— Да.

— Добре. Какво намери на НПБД?

Бяха пуснали търсене в Националната полицейска база данни и бяха открили Тони Логашио, дата на раждане 18 октомври 1969, Агригенто, Сицилия. Натурализиран през 1978 година. Влязъл направо в престъпния свят. Лежал по член 130, освен това и за наркотици и побой. Плюс присъда по член 120 — нападение на полицаи. Снимката от ареста отговаряше на описанията на свидетеля по осем от девет показателя.

— Не е достатъчно за задържане под стража — каза прокурорката.

Кейси се замисли.

— Какво ще кажеш да го задържим по член 130?

— С какво разполагаш?

— Нашият информатор твърди, че миналата седмица този Логашьо е встъпил с него в содомия по взаимно съгласие.

— Информаторът ти има ли седемнадесет години?

— Не.

— И казваш, че Логашьо е роден на осемнадесети октомври 1969? Значи е на тридесет и една. Посегателство срещу личността клас Е. Информаторът ти ще подкрепи ли обвинението? Ще даде ли информация?

— Да. Ако му кажа.

— Отивам при съдията — каза Вероника Стейн. — Ти къде си?

Кейси каза, че с Левон ще слязат в центъра до Гансворт, ще накарат информатора да даде показания в дежурното бюро и ще ги изпратят на Стейн по факса. И че ще я чакат да звъне в Шесто управление на Десета Западна, на телефон 741-4811. Става ли? Става.

Докато пътуваха за центъра, дежурният от Отдела по сексуални престъпления при Две Пет съобщи по радиото, че Шауана Кориел е намерена и Кейси и Левон да се обадят по телефона, а не в ефир. Кейси спря на Трета и Четиридесет и девета и се обади от сградата на Смит и Воленски. Дежурният описа състоянието на жертвата. Малката Шауана Кориел щеше да живее, но с официалното ѝ детство беше свършено.

Кейси се върна в колата. Левон я погледна. Тя не каза нищо и той въздъхна. Отидоха в Шесто и зачакаха. Телефонът на дежурния звънна след тридесет и седем минути.

Беше Стейн. Имаха заповед за задържане.

Олбъни, щат Ню Йорк, 13:00

Горе-долу по времето, когато Кейси и Левон намериха Тупак в Харлем, на няколко километра по надолу от Олбъни по река Хъдсън, на едно място, наречено Касълтън, в един от онези слънчеви дни, когато дърветата са се раззеленили напълно и из въздуха се носи лека мараня, от която всичко се размива, сякаш гледаш през опушено стъкло, на десния бряг на реката, в хотел „Фронтенак“, в едно помещение със старинна дървена ламперия, наречено Дългия бар, седеше един мъж. Казваше се Джак Вермилиън и имаше доста западняшки вид: бръчици покрай очите, гъсти бели мустаци, дълга, сресана назад бяла коса, широк гръден кош и корем плосък като кожа на барабан.

Този ден беше облякъл сини джинси с ръб, бяла тениска, син блейзър и светлокафяви каубойски ботуши. Беше дошъл с бизнес партньора си Райли Джонсън „Индианеца“. Седяха на широките кожени канапета и гледаха махагоновата ламперия на стените, матово розовите прозорци и високата и леденостудена келнерка с коса като запечени разбити белтъци върху лимонов пай. И слушаха един аеродинамичен наперен дребосък, който се казваше Мартин Глейзър.

Джак се взираше в Мартин Глейзър и в другите двама от частната инвестиционна банка „Галицин, Шенг и Мънро“ от Уолстрийт, които го навиваха да поемат пенсионния фонд на служителите, да го управляват по-добре и даже да го направят по-тлъст — наблюдаваше ги над мраморната масичка за кафе, над чашите за кафе и тежките стъклени чаши, пълни с малцово уиски, и мислеше, че тези тримата му напомнят нещо. Но не можеше да се сети какво. Отговорът му убягваше. Мартин Глейзър словоблудстваше с термини като „ненатоварващи взаимопомощи“. Имаше топчеста глава, зализана назад коса, кравешки очи зад телените рамки и идиотския маниер да излайва особено важните статистически данни с писклив и отсечен глас.

Помощниците му, вицепрезидентите Кулман и Берн, пълни капути, мазни като хрчка на докер, само че в костюми на Армани за по две хиляди долара с дебели подплънки на раменете, — седяха като глътнали бастуни, с чаши уиски в ръце, и го зяпаха толкова упорито, че на Джак му идеше да ги изхвърли от бара — и тогава се сети.

Тюлени.

Приличаха на тюлени.

Това го накара да се усмихне. Глейзър забеляза усмивката, сепна се, млъкна за малко, след което продължи. Услугите, които предлагали... как щели да направят от „Блек Уотър Транзит“ една по-добра компания... нарастване на фондовете... планове за акционерно участие на служителите... намаляване на сумите по ведомост... глобален инвестиционен мениджмънт... НАСДАК^[1]... точки за пенсиониране... оперативна ефективност... Джак се затрудняваше да следи мисълта му.

Сделката го интересуваше. Знаеше, че е важна, и я искаше. „Блек Уотър Транзит“ имаше над хиляда и сто служители. Докери, шофьори, капитани на баржи, складов персонал, администрация. Миналата година беше имал големи проблеми с тираджиите: профсъюзите се намесиха доста агресивно и той се отърва само защото предложи на служителите си, които, както всички в държавата, страдаха от цялостната икономическа обстановка, пенсионен пакет и възможност за постоянни инвестиции в акции за сметка на намаляване на заплащането на ръка. „Галицин, Шенг и Мънро“ изникнаха ей така отникъде и му предложиха съвсем същата пенсионна услуга, точно докато размишляваше върху проекта, без обаче да е предприел никакви сериозни стъпки.

Джак знаеше, че са получили информация от вътрешен човек, но така и не разбра от кого. Всъщност това нямаше значение. Сега седяха тук, във „Фронтенак“, и Глейзър се опитваше да го впечатли.

Страхотно предложение, поне на пръв поглед. Добро за работниците, добро за „Блек Уотър Транзит“, добро даже за Джак и за единствения му съдружник Индианеца, тъй като те двамата също щяха да участват в инвестиционната програма.

Той погледна наляво към Индианеца, който попиваше увещанията на Глейзър с предпазливия си воднистосин поглед, скръстил ръце върху шкембето си. Не казваше нищо. Рехавата му руса коса бе наресана назад, кожата му бе изгоряла от голфа. Край очите му имаше ситна мрежа бръчици, бели на фона на тъмния тен. Ръцете му бяха груби и възлести, с изпъкнали вени. Ръце на работник. Не че ги използваше напоследък.

Индианеца наистина се трудеше в „Блек Уотър Транзит“ в годините след Виетнам — шофираше по цял ден и товареше по цяла

нощ. Но след това се измързеливи. Джак често си мислеше, че Индианеца е прекарал по-голямата част от последните десет години във възторг, че е стигнал деветнадесетата дупка, докато той изграждаше „Блек Уотър Транзит“ от две нещастни баржи до спедитор с два кораба с пълно разписание от и до Рочестър, чак до настоящия момент, в който двамата седяха и слушаха Мартин Глейзър да им разправя как „Галицин, Шенг и Мънро“ щели да направят служителите им богати.

Е, Джак нямаше нищо против маргиналното участие на Индианеца, защото така или иначе не се консултираше с никого. „Блек Уотър Транзит“ беше частна компания, собственост само на двамата, без акции, без ипотеки, без никакво публично участие — като се изключеха федералните наредби, с които трябваше да се съобразява — и щеше да остане такава, поне доколкото зависеше от Джак. Индианеца се беше оттеглил напълно от оперативната ѝ дейност и сега беше тук, защото Джак го харесваше и държеше на мнението му по въпроса.

Индианеца беше дошъл на срещата с тъмни дочени панталони и розово поло, но белите му чорапи и обувки говореха, че е взел срещата много на сериозно. „Оставил е обувките за голф и стиковите в багажника на колата си — помисли Джак. — И ще ги нахлузи веднага щом тази история приключи.“

Гласът на Глейзър приличаше на сигнал „заето“, на жужене на тъпа муха, която непрекъснато се блъска в прозореца, и по някое време Джак усети, че се унася. Зарей поглед през дебелия стъкла на бара към крайбрежните тополи, които се полюшваха от летния ветрец, обърнали сребристите си листа, и си спомни за огромните пасажни червеноперки в залива Сок Транг. На тридесет метра дълбочина изглеждаха като сребърни панделки в синята вода. Това беше в Южнокитайско море, може би на километър и половина от нос Ка Мау, южно от Виетнам. Както и да е, Глейзър беше в стихията си. Очите на Джак започнаха да се притварят.

— Какво мислите по този въпрос? — попита някой.

Той мислеше за Корпуса, за Парис Айланд, за Камп Лежон, за кърлежите в пясъка, за месеца в Куонтико, а след това и за 121-ви Хеликоптерен нападателен отряд. Спомени. Тридесет и пет години ли

минаха? Не може да бъде. Отс. Горман, картечарят... кой по дяволите беше...

— Господин Вермилиън?

Джак се върна в настоящето и премигна.

„По дяволите! Така няма да стане.“

Тръсна глава, изправи гръб и остави чашата си с трясък.

— Извинете... нещо жегата...

— Топло е — каза Глейзър. Очите му бяха плоски като речни камъчета. В тях имаше нещо и Джак го взе предвид. Глейзър беше много хитър и в него имаше нещо проклето. Не трябваше да го изпуска от поглед.

Индианеца погледна Джак, после се ухили на Глейзър и подметна:

— Джаксън си е на възраст. Има нужда от следобедна дрямка.

— Предложението ви ми харесва, господин Глейзър — каза Джак.

— На мен също — добави Индианеца.

— Господин Вермилиън, не мога да ви опиша колко сме доволни. Начинанието ще бъде много успешно. Уверявам ви, че ние в „Галицин, Шенг и Мънро“ сме готови да отговаряме на всички ваши въпроси и на тези на служителите ви по всяко време и на всеки етап от процеса. Няма да съжалявате за решението си. То е най-доброто. В настоящата пазарна ситуация е важно служителите ви да са задоволени и щастливи. Изобщо няма да съжалявате. Ние ще направим от пенсионния фонд един могъщ инструмент за „Блек Уотър Транзит“, за вашите хора и дори за вас и вашия партньор.

Джак се усмихна. Индианеца се изправи. Глейзър погледна помощниците си.

— Господа?

Тримата банкери се надигнаха едновременно. Коженият диван въздъхна. Широки усмивки и многозначително споглеждане. Яки мъжки ръкостискания с вицепрезидентите.

— Не бързайте с отговора си, господин Вермилиън.

— Можете да ми викате Джак.

— Джак.

— Можете да ми викате Индианеца.

Глейзър вдигна тюленската си глава. По полираните му бузи преминаха ивици светлина. Рамките на очилата му проблеснаха в златно.

— Моля ви, наричайте ме Мартин.

— Добре, Мартин — отвърна Индианеца.

После се обърна към Джак, намигна му и каза:

— Ще ме изпратиш ли, Джаксън?

Оставиха момчетата от Уолстрийт да подреждат хартиите си и да си чуруликат като птици върху жица. Облицованото в тикова ламперия фоайе на „Фронтенак“ беше застлано с гранитни плочи. Слънчевата светлина отвън беше толкова силна, че дърветата и колите в паркинга изглеждаха избелели и обезцветени. Щурците свиреха и навсякъде се носеше тополов пух. Река Хъдсън се влачеше широка и кална, слънчевата пътека по повърхността ѝ сияеше като златен мост.

Облъкна ги жега като от отворена фурна. Индианеца стигна до будката и подаде талона си на мускулестия млад пазач.

— Зелената състезателна „Корвета“ ли, сър? В момента я лъскат. Ще си я получите като стръкче целина в Блъди Мери.

Младежът се ухили и изтича да докара колата. Индианеца огледа паркинга, обърна се към Джак и заслони очи от ярката светлина.

— Къде ти е торпедото, виелицата, писъкът на смъртта?

— В гащите ми. Където му е мястото. Благодаря, че попита все пак.

— Много смешно. Къде е?

Имаше предвид „Шелби Кобрата“ на Джак, модел 1967, черен металик, 427 коня, способен да вдигне безумна скорост. Кобрата беше едната от трите големи слабости на Джак, заедно с виното и работата.

— В сервиза на Франк. Днес ще си я взема.

— Как?

— С такси. Какво има? Какъв е тоя пристъп на любезност?

— Ако искаш, мога да ти я докарам. И без това имам път натам.

— Много си грижовен. Става ми неудобно.

— Винаги съм бил грижовен.

— Няма нужда.

— Добре де. Вземи си я сам. Кажи сега на чичо си Райли какво мислиш за нея.

— За Глейзър ли? Много обича да говори.

— Да, ама само говори.

— Забеляза ли, че и тримата приличат на тюлени?

Индианеца се засмя.

— Вярно. Наистина приличат на тюлени. Какво мислиш за сделката?

— Добра е. Казал съм на всички, че ще правим промени във фонда. Правим ги. Така ще се отървем от профсъюзите веднъж завинаги.

— Ами Дейв в банката? Той няма да е много щастлив, че изтегляш фонда от „Чейз“.

— На „Чейз“ им остават заплатите. Хората на Глейзър ще канализират инвестиционната стратегия. Дейв Фонтено не губи нищо. Пазарът се е смахнал тотално. „Галицин, Шенг и Мънро“ знаят какво става, защото се занимават само с това.

— Не ми е интересно да работя с тях.

— Загубата не е голяма, Инди. Ти изкарвал ли си пълен работен ден от мандата на Рейгън насам?

— Откакто избрахме Рони, работата ми там свърши. Ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Давай.

— Тази история никак не ти харесва, нали?

— Не ми харесва. Но никога не съм управлявал фонда. Това е проблемът.

— Имам предвид компанията. Наблюдавам те от години. Мразиш някой да ти се меси в работата. Дори аз. „Блек Уотър Транзит“ е единственото, което си създал. Имаш само нея. Не искам да те обиждам, но личния ти живот вони като помийна яма. Нямах никой, освен Стрийк и...

— Синът ми се казва Дани. Не Стрийк. Дай да не засягаме тази тема. Така или иначе няма да се разберем. Този пенсионен фонд трябваше да се оправи. Промяната си струва, Инди. Струва си.

— Не ме занимавай с глупости. Преди малко се беше отнесъл нанякъде. Къде?

Джак вдигна поглед към паркинга.

— В Сок Транг.

— Господи! Пак ли? Можеш да разказваш на внуците си. „Какво си правил във Виетнам, деденце?“ „Ами, веднъж запалихме един

фургон с жълтури и танцувахме шамански танци върху планина от черепи. Искаш ли сушено ушенце от жълт, момчето ми? Като вафлички са, ама малко по-хрупкави.“

— Ти не си в ред, Инди. Понякога войната наистина ми липсва.

— Сигурно защото нито по теб, нито по мен са стреляли като хората.

— Сигурно. Но обичам да си припомням. Помага ми да не заспя. Преди малко едва не заспах. Повечето време имам чувството, че съм на торазин. А през войната не заспивах и бях вътре в нещата. Мъжът трябва да усеща живота.

— Не всеки мъж, Джаксън. Малките повърхностни пътници без вътрешни ресурси не го усещат. За да ебеш всеки ден и вътрешния ти живот да остане богат, се иска характер. Точно затова се скапваш от работа. Леле, ама ти си истински италианец. Как се казваше? *Il duce far niente*?

— Да нямаш предвид *qui dolce far niente*? Колко е сладко да не правиш нищо.

— А аз какво казах?

— В най-свободен превод „Водачът ебе“.

— Ами аз точно това имах предвид!

— Ще намеря какво да правя. Може да отглеждам коне.

— Ти? Искам да го видя с очите си.

— Обичам конете.

— Да бе, да. Пише ти го на челото. Защо не голф?

— Предпочитам да си забия нажежени шишове в очите. Голфът е култ, също като фундаментализма, само че шапките им са по-смешни.

Индианеца не го чу, защото беше зареял поглед към паркинга.

— Тоя тип с костюма познаваш ли го?

Един петдесетгодишен мъж току-що беше слязъл от тъмносин мерцедес 600 и крачеше право към тях. Беше як като бик, с широки провиснали рамене, осеяна с белези мъжествена физиономия и почти обръсната бяла коса. Летният тъмносин костюм му стоеше като излят, а първото копче на бледосинята му риза беше разкопчано. Той се приближи, кимна и се усмихна.

— Господин Вермилиън? Господин Джонсън?

— Да? — отвърна Джак.

Индианеца не каза нищо.

Мъжът погледна Индианеца и отново се обърна към Джак.

— Господин Вермилиън, аз съм Пайк, Ърл Пайк. Мога ли да ви отнема една минута?

Джак Го огледа внимателно. Приличаше на... военен. Лицето му беше загоряло и набръчкано, сякаш бе живял на югозапад. Над петдесетте. Абсолютно военна стойка. Джак направо си го представи в пълна бойна униформа. А може и да го болеше гърбът.

Индианеца реши да се оттегли.

— Джаксън, оставям те с господина. Довиждане, господин Пайк.

Джак му се усмихна и кимна. Индианеца влезе в паркинга тъкмо когато изкарваха зелената му корвета. Даде щедър бакшиш на пазача, качи се и докато излизаше на пътя, махна на Джак и Пайк. Корветата изръмжа и гръмна луизиански блус — любимата музика на Индианеца.

Ърл Пайк го изчака да излезе на шосето и се обърна към Джак.

— Надявам се, че нямате нищо против да поговорим по работа.

Усмивката и изобщо целият му вид преливаха от дружелюбност, но някак не му отиваше. Очите му бяха мъртви като изгасен телевизор и от бръчките не личеше усмивката да е обичайното му състояние. Над дясното му око имаше грозен белег от изгаряне. И доста пластична хирургия. Можеше да се желае още.

Пайк подаде ръка. Джек имаше усещането, че си е заклешил пръстите с вратата на колата. Докато се здрависваха, Джек видя лепенки по кокалчетата му. Пайк погледна ръката си и се усмихна.

— Спуках гума. На „Таконик“. Гаечният ключ се изплъзна и ме ожули здраво.

— С какво мога да ви помогна, господин Пайк?

— Да влезем и да си поръчаме по едно питие?

— Всъщност нямам време. Съжалявам...

— Една минутка. Извинявайте, че се изтърсих така неочаквано, но довечера трябва да се върна в Ню Йорк и това беше единствената възможност да говоря с вас. Мразя да се натрапвам, но нещата са спешни. Дейв Фонтено ми каза, че ще бъдете тук и че деловата ви среща ще е приключила. Нали нямате нищо против?

— Дейв Фонтено ли? От „Чейз“?

— Да. Миналата седмица направихме четворка на голф в Медоу Милс и аз споменах, че ми трябва превозвач. Всъщност, трябва ми

съвет. За един превоз. Знам, че е малко необичайно. Той каза, че вие сте най-добрият в бизнеса.

Дейв Фонтено беше вицепрезидентът на банка „Чейз“ и се занимаваше със сметките на „Блек Уотър Транзит Системс“. И друг път беше пращал клиенти. Голяма част от бизнеса в Олбъни се правеше въз основа на лични връзки. Джак реши да види за какво става дума.

— Какво можем да направим за вас, господин Пайк?

Ърл се усмихна пестеливо.

— Вие превозвате по море, нали?

— Да.

— С контейнери? Запечатани?

— Да. Имаме склад под митнически контрол и превозваме товари до всяка точка на планетата. По земя. По въздух. По Хъдсън. По Ери. По Сейнт Лорънс. Ако искате, мога да ви дам карта на дестинациите.

Ърл Пайк кимаше, но в погледа му проблесна нещо. Джак го забеляза и вътрешната му аларма се включи. Пайк гледаше някъде над рамото му. Глейзър, Берн и Кулман излязоха на паркинга, кимнаха на Джак и се запътиха към една огромна сива лимузина. След като се отдалечиха достатъчно, Пайк се обърна отново към Джак и заговори тихо.

— Дейв каза, че сте били морски пехотинец. Вярно ли е?

— Да.

— Закачихте ли нещо от цялото шоу?

— Малко. Летях над Сок Транг. А вие?

— И аз малко. Бях свързка към щаба. Нагоре-надолу по бойното поле.

— Браво.

— Извинете ме за въпроса, но притежавате ли огнестрелно оръжие?

— Малко. Без ядрени бомби.

Ърл Пайк кимна и пристъпи крачка към него. Джак долови аромата на афършейва му, нещо с лимонена нотка. Гласът му беше плътен и дрезгав и Джак трябваше да напряга слуха си. Стар, но ефикасен инструкторски номер, познат на Джак още от Парис Айланд.

— Следите ли наредбите в областта на огнестрелните оръжия?

— Не бих казал.

— Чували ли сте за Наредбата за контрол, над особено жестоките престъпления и прилагането на правосъдните норми от 1994-та?

— Не. Всъщност не се интересувам много от оръжия.

— Ами тя забранява употребата на цял куп оръжия — полуавтоматични, картечни и прочее.

— Разумно. Разни откачени хлапета непрекъснато разстрелват съучениците си. Ползата от още оръжия е като ползата от още кожни болести. Какъв ви е проблемът?

— Някой ден може да поспорим по въпроса. Аз имам... колекция. Уникална колекция. Единствени по рода си екземпляри. Оръжия с огромна историческа стойност. Мога да ви дам пълен списък. Сега ще ви обясня какво имам предвид. Това са музейни експонати, оръжия, които са участвали в създаването на тази страна. Законите уреждат завареното положение. Децата ми не са между живите и затова няма да мога да опазя колекцията си. Затова смятам, че е дошъл моментът да се откажа от нея.

— Децата ви са починали? Моите съболезнования.

Лицето на Пайк се промени и Джак видя скръб и още нещо. Свирепост. Ярост. Убийствена ярост. Подкожен бяс. Маската на смъртта. След това всичко изчезна.

— Беше отдавна. Стана пожар... Говорех за колекцията...

— Защо не направите дарение на някой музей?

Пайк поклати глава и се усмихна едва забележимо.

— Нещо не страдам от излишен алтруизъм.

— Значи искате да я продадете?

— Да. Има добър купувач. Освен това се отвращавам от намесата в личните ми работи. Аз съм добър и съвестен гражданин. И трябва да имам свободите, за които съм... за които сме се борили. А какво имаме... граждански либерализъм. Ако не внимавам, нищо чудно федералните да ми конфискуват колекцията.

— Да, но ще ви обезщетят.

Ърл направи жест с огромната си дясна ръка, раздвижи солидно количество въздух, и всичко това твърде близо до лицето на Джак, който едва сдържа гнева си.

— Стотинки. Обидно малко стотинки. Свързах се с един колекционер от Мексико, пенсиониран кавалерийски офицер. Стар приятел на семейството. Говорили сме много за колекцията, знам, че той ще я цени и че ще я запази цяла и невредима. Проблемът е как тя да стигне до него. Доста е голяма и трябва да се превози много внимателно, от професионалисти.

— Превозите на значително количество оръжие трябва да се докладват на АТО^[2] дори когато се извършват във вътрешността на страната. Длъжен съм да ги информирам. Ако не го направите вие, ще го направя аз. Няма да пренеса оръжия дори на отсрещната страна на улицата, ако не съм попълнил нужните документи. Разбирам ви, господин Пайк. Аз също не обичам държавата да се държи с мен като с дете. Но законът е категоричен. Ако го наруша и ме хванат, ще изгубя превозваческия си лиценз, бизнеса си и дори могат да ме тикнат в затвора. Съжалявам, но не мога да го направя.

Пайк изобщо не изглеждаше впечатлен.

— Проучил съм нещата. Агенцията не изисква пълен опис на историческите ценности. Можете да опишете в декларацията основните елементи и да включите останалите като приспособления и аксесоари. Доколкото основната декларация е вярна по принцип, от АТО изобщо няма да я проверяват. И без това страдат от недостиг на служители — я имат две хиляди агенти из цялата страна, я не, и много малко от тях са оперативни. Повечето ги пращат да наблюдават демонстрациите на оръжие, а другите правят случайни проверки на лицензираните търговци. Началниците им се занимават основно с шумни дела срещу производители на оръжие или помагат в изнудването на цигарените компании. Убеден съм, че няма почти никаква вероятност АТО да се заеме с вас. Освен това съм готов да заплатя каквото трябва, само и само колекцията ми да пристигне до назначението си. Каквото трябва.

Джак го измери с продължителен и спокоен поглед. Пайк не мигна и не отклони своя.

— За какво говорим, господин Пайк?

— За бизнес. Чисто и просто бизнес. Вие можете да извършите услуга, за която съм готов да заплатя добре. Наречете го такса за услугата. Много над стандартните ставки. Ясен ли съм?

Джак огледа паркинга. Намираха се на открито, под извитата дървена козирка на „Фронтенак“. Паркингът беше препълнен. Денят беше ясен и слънчев. Всяка от колите можеше да е тъпкана с федерални агенти с камери и брѐмбари. Господин Пайк можеше да има под потника си повече жици, отколкото жици в сутиените на моделите на „Плейбой“. Пулсът му се ускори. Дали всичко това не беше федерално ужилване?

— Хайде да поговорим някъде другаде.

Ърл почервения, свѐси вежди и примижа срещу обляния от яркото слънце паркинг.

— Да. Не е лошо да отидем някъде другаде.

[1] NASDAQ — National Association of Securities Dealers Automated Quotation — Автоматична информационна система на Националното сдружение на осигурителните фондове. — Б.пр. ↑

[2] АТО — ATF (Alcohol, Tobacco and Firearms) — правителствена агенция за контрол на търговията с алкохол, тютюневи изделия и огнестрелни оръжия. — Б.пр. ↑

Гринич Вилидж, Ню Йорк, 17:10

„Гансворт“ беше осветен като в роман на Ан Райс^[1], но вонеше много по-лошо. Едва минаваше пет, но вече беше препълнено. В момента, когато Кейси и Левон измъкнаха Тони Логашо от заведението, Тупак се отдалечаваше от квартала със скоростта на комета.

Набутаха Тони Логашо в колата и метнаха отгоре му едно одеяло, тъй като облеклото му се състоеше от гащи прашки от черна изкуствена кожа и черни гумени чорапи, прикрепени с жартиери към колана на кръста му. Тялото му беше слабо, но мускулесто, млечнобяло, покрито с мрежа от синкави вени. Косата му беше дълга и лъскава като черна коприна. Приличаше на бездомна бялка с кожно заболяване.

— Какви ги дрънкате? Какво обвинение в содомия? — викна той възмутено.

— Ей сега ще ти обясним — отвърна Кейси. — Така и така си тук, затова кажи нещо за днешното отвлечение в Харлем.

Той поклати глава и отвори широко очи. Онова в Уогнър Хаус ли? Боже мой! Чул по радиото. Ужасно. В какви времена живеем. Наистина бих желал да помогна, наистина ми е жал за горкото дете, разбирате ме, нали?

Кейси знаеше, че нито една медия не е обявила възрастта на жертвата, и прехвърли топката на Левон.

Той се размърда на седалката и разкърши рамене. Под ризата заподскачаха топки от мускули.

— Хайде да ти задам въпроса по друг начин — кротко каза Левон. — Къде беше и с какво се занимаваше по времето, когато се е състояло отвлечането в Харлем?

Над главата на Тони буквално изникна балонче от комикс, на което пишеше „Мисля“.

— Чакайте да се сетя. Ами да. Бях във Флетбуш. Играхме футбол на малки вратички с приятели. В Проспект парк.

— Можеш ли да го докажеш?

— Естествено. Целия следобед. Само че трябва да звънна...

— Ние ще звъннем. Ще ни обясниш ли тогава защо описанието на единия похитител съвпада идеално с твоето?

— Ами объркал се е.

— Откъде знаеш, че свидетелят е бил мъж?

— Ами... предполагам. Шансът е едно към едно.

Показват му робота, направен по описанието на свидетеля. Тони Логашо. Той го наблюдава известно време — ръждясалите предавки в мозъка му направо скърцат — след което свива рамене.

— Значи нямаш нищо против да направим разпознаване?

— Разпознаване? От този свидетел ли?

— Не, от жертвата.

— Няма да стане. Още повече, тя няма да може.

— И защо няма да може?

— Жертвата ли? Имам предвид, че няма да е на себе си и няма да може да ни разпознае като хората. Нали е малко негърче. В тежко състояние, нещо такова.

— Откъде знаеш? Никой не е съобщавал възрастта ѝ. И не сме съобщавали, че е черна. Дори не сме съобщавали, че е момиче.

— Ами досетих се. Нали става въпрос за секс. И отвлечение. Сто процента е за секс. Нали така? Момиченце. Само че по новините казаха, че е от Харлем. Значи е малко негърче или нещо такова.

— Да бе — каза Кейси. — В Харлем всички са черни или нещо такова. Всички го знаят. А ти защо мислиш, че жертвата, нещо такова, няма да те разпознае?

— Не съм казал такова нещо. Искам да кажа, казах го, само че няма да ме познае, защото не съм бил аз.

Кейси вдигна предупредително пръст.

— Ще те познае, Тони. Преди малко я намериха. Много е зле, но ще може да извърши разпознаване. Освен това ужасно иска да извърши разпознаване.

— А-а? Значи може, а? Е, това е... добре, ами да. Значи е добре, а? Смело момиченце, а? Ако е момиченце де. Нямам нищо лошо предвид. Но това... ами добре, да.

— Да, добре е. Значи нямаш нищо против да се строиш за разпознаване? Ще бъдеш примерен гражданин и ще ни помогнеш да те елиминираме като заподозрян?

— Да бе, да. Обаче ако реши, че аз съм престъпникът? След всичко, което е преживяла, главата ѝ сигурно изобщо не е в ред. И кво ще стане, ако реши, че съм аз? Отивам на кино.

— Значи смяташ, че може да те разпознае?

— Ами нали вече казахте, че приличам на робота?

— Значи няма да участваш в разпознаването и няма да ни помогнеш?

— Не. В никакъв случай. Изобщо не съм бил там.

— Къде?

— В Харлем. Където и да е. Не съм направил нищо на никого. Вижте какво, я си гледайте работата. Какво общо има отвличането със содомията? Арестуван ли съм, или не?

— За содомия ли? Още не. Да те арестуваме ли?

— Зарежи тая работа. Този малкия Тупак го знам. Той е проститутка. Всички знаят, че е проститутка. По същата логика можете да обвините банкомата, че ви е дал пари. Нещо се майтапите. И да съм чукал тоя боклук в задника, той е курва и провинението е незначително. Няма да лежа и един ден. Затова си го заврете където му харесва на Тупак. Търсите повод да ме натопите за харлемската история, нали?

— Да бе, прав си.

— Значи отиваме в управлението, вие ми лепвате обвинение в содомия по взаимно съгласие, аз след три минути по часовник съм навън, а след час съм в клуба и си пия джинчето. Прав ли съм?

Левон кимна и се ухили.

— Така ли? Добре. Кейси, давай ти.

— Само още нещо — добави Кейси.

— Какво? — отвърна Тони и окото му се присви в едва забележим тик.

— Кой ти каза, че провинението е незначително?

Тони си пое дъх и започна да цитира:

— Сodomията по взаимно съгласие е посегателство клас В. Четете кодекса, госпожо. Нито един съд в града няма да ви обърне внимание.

— На колко си години?

— Какво? На... дваисет и девет.

Кейси отбеляза наум, че педофилът се изкара по-млад, и неволно се усмихна. Гледай го ти, седи на задната седалка на полицейска кола, всеки момент ще го окошарят за отвличане и ще лежи в панделата хиляда години, и на всичкото отгоре се докарва, като се прави на по-

млад. Дами и господа, представяме ви Тони Логашио. Не стига че е престъпник, ами и е абсолютен дебил.

— Посегателството не е клас В. Щеше да бъде, ако беше, да речем, единадесет години по-млад.

— Но ти не си — допълни Кейси. — Поне не физически.

По лицето на Тони пробягна конвулсия. Май нещо го болеше. Може би мозъкът — като мислеше.

— Нищо не разбирам. Какви ги дрънкате?

— Тупак е на шестнадесет години. — Кейси беше самото търпение. — Шестнадесет. Според алинея 130.40 от Наказателния кодекс содомията по взаимно съгласие с лице, ненавършило седемнадесет години, е формено посегателство над личността, клас Е, освен ако и посегателят не е малолетен, което не важи за теб, което означава, че ще прекараш една година в затвора. Освен това вече няколко пъти си съден по алинея 130, я да броим... Колко бяха, офицер Джамал? Документът е в теб.

Левон изчита списъка с церемониалността на обертелнер.

— Я да видим... Алинея 220.46, криминално инжектиране на наркотик, 221.35, криминална продажба на марихуана, големия удар по 120.11, утежняващо вината нападение над полицаи...

— Това беше инсценирано!

— Това е било споразумение с обвинението, Тони, както обикновено. И не отпада като тежко престъпление. Като прибавим и 130-а, мисля, че си готов за алинея 400 от Наказателнопроцесуалния кодекс. Рецидив на тежко престъпление срещу личността.

— Имам намалени присъди.

Кейси му се усмихна нежно.

— Алинея 70.06, параграф ВЗ от Кодекса — вземат се под внимание и намалените и условните присъди. Сигурен рецидив. Така или иначе влизаш за дълго... Ей, какво ти стана? Нещо пребледня. Искаш ли водичка?

— Добре съм. Божичко! Не... ей. Добре съм. Аз... мамка му! Мръсно малко копеле!

— Мда. — Левон поклати глава. — Кой да знае?

Тони Логашио погледна на света със съвсем други очи и осъзна, че е пълен с лицемери, измамници и предатели. Кейси забеляза промяната, изразена основно в позеленяване на млечнобялата му кожа

и стягането на мускулите около очите и челюстта. Работата по Сексуалните престъпления беше мръсна и неблагодарна, но от време на време имаше моменти като този и тя им се наслаждаваше от сърце.

[1] Американска писателка с „вамписко“ амплоа. Най-известният ѝ роман е „Интервю с вампир“. — Б.пр. ↑

Парк Ривърдейдж, Киндърхук, Ню Йорк, 18:00

Същата вечер Джак Вермилиън и Ърл Пайк се срещнаха в увеселителния парк на източния бряг на Хъдсън. Слънцето вече беше доста ниско и по реката се спускаха сенки. Когато Джак влезе в паркинга, огромният син мерцедес 600 на Пайк вече беше там. Джак забеляза счупения преден ляв мигач и издраната броня. Като се изключеше това, колата бе истинско бижу. Пайк стоеше на брега на реката и гледаше към отсрещния бряг.

— Господин Вермилиън, страхотна кола. Истинска „Шелби“ ли е? — попита той, когато Джак паркира черната си „Кобра“.

— Да. Бива си я. Вижте, бихте ли ми направили една услуга?

— Разбира се.

— Бихте ли си свалили сакото?

Пайк се намръщи, но бързо се овладя.

— Смятате, че съм облепен ли?

— Нещо такова.

Пайк си съблече сакото. Масивните му мускули заиграха под светлосинята риза. Имаше телосложение на танк. Потупа гърдите си, раздвижи коремните си мускули и се усмихна криво.

— Да сваля ли и ризата?

— Не. Кажете сега какво искате от мен.

Пайк кимна и започна да излага подробностите по сделката. Колекцията вече се намирала в запечатан контейнер в един склад в Освего. Някой от камионите на Джак можел да я вземе веднага щом Пайк се обадел. След това Джак трябвало да прекара контейнера с баржа от Хъдсън до контейнерните терминали Ред Хук и да го остави в склада си. От Ред Хук контейнерът трябвало да се прехвърли до някой кораб в пристанището на Джърси — под митническия контрол на агентите на Джак — след което да отплава до Мерида, Мексиканския залив.

След безпроблемното прехвърляне на контейнера в Джърси и след излизането на кораба в международни води Джак щял да получи по „Федерал Експрес“ 250 000 долара в какъвто вид избере и където избере. Джак го слушаше и с всяка секунда физиономията му ставаше все по-студена.

— Дайте все пак да си изясним едно нещо. Вие определено ми предлагате подкуп, за да прекарам тази... колекция?

Пайк го изгледа студено.

— Това е такса за услугата. Стандартна практика. Дали аз да не ви помоля да си свалите самото.

— Нямам микрофони. Просто съм озадачен.

— Не е нужно.

— Говорих с Дейв Фонтено.

— Е?

— Познава ви. Каза, че се занимавате с охрана и сигурност.

Пайк бръкна в джоба на ризата си, извади визитка и я подаде на Джак.

СИСТЕМИ ЗА КРИЗИСЕН КОНТРОЛ
УПРАВЛЕНИЕ НА КОРПОРАТИВНИ КРИЗИ
О.з. полк. ЪРЛ В. ПАЙК

— Какво означава това?

— Каквото пише. СКК е сдружение на професионални военни от запаса. Справяме се с нежелани ситуации в най-различни компании в САЩ, Южна Америка и Европа.

— Какви нежелани ситуации?

— Отвлечения. Проблеми със сигурността. Защита на интелектуална собственост. Проблеми от обществен характер, засягащи бранша. Всичко, за което компаниите не желаят да прибегват до правителствените агенции. Всичко, което изисква тактично и строго специфично решение. Ситуации, които компаниите не желаят да бъдат обсъждани по Си Ен Ен.

— А какво означава „В“?

Пайк отначало не схвана за какво го пита, но след това се усмихна.

— Публий Квинтилий Вар. Баща ми беше военен историк.

— Вар не беше ли изгубил битката?

— Да. Срещу германците. Баща ми се е бил във Втората световна война. Нещо като обица на ухото.

— Защо не използвате собствените си канали?

— Използвах ги. Свързах се с Дейв Фонтено.

— За „Чейз“ ли работите?

— Не би било редно нито да потвърдя, нито да отрека.

— Въпреки всичко не ви разбирам. Защо рискувате по този начин? С таксата за „услугата“? Със секретността? Точно вие би трябвало да знаете как да прекарвате... стоки... без чужда помощ.

— Не желая да замесвам фирмата си. Моята колекция е лично моя работа. Обърнах се към вас, защото Дейв Фонтено каза, че сте стабилен мъж със собствен стил на работа и нужните качества. Няма да се учудя, ако е сгрешил.

Джак го наблюдаваше внимателно. Този тип беше много ядосан, но полагаше неимоверни усилия, за да се сдържа. Това му се стори странно. Човекът имаше връзки и познаваше заобиколните пътища. За чий искаше да постави точно него на топа на устата? Пайк сякаш прочете мислите му.

— Хайде стига. Знам, че не ми вярвате. Не смятах, че ще се наложи да ви го казвам, но явно трябва. Говорих с един от хората на Франк Торинети. Кармайн Даджулия.

Джак Не успя да прикрие реакцията си.

Пайк го наблюдаваше.

— Откъде се познавате с Франк?

— Не се познаваме. Просто имаме общи познати. Веднъж разреших един проблем на Кармайн в Централна Америка. Имаме добри бизнес отношения. Кармайн спомена, че Франк също имал оръжейна колекция. Двамата си имат приказката, а след това от всички негови познати стигнахме до вас. Вие бяхте първият в списъка ми. Затова съм тук.

Джак се обърка съвсем, но се постара да не го показва. Но Ърл Пайк го усети и тонът му омекна.

— Вижте, Джак... хайде да започнем отначало. Просто се опитвам да запазя малко лична свобода пред лицето на политиката за вмешателство в областта на огнестрелните оръжия. Познавам добре федералните и трябва да ви кажа, че те не мислят доброто на никого. Днес са се захванали с притежателите на оръжие. Утре може да се заядат с вас. Когато намерят подходящата жертва, я одират жива, само и само да се харесат на избирателите. Убеден съм, че това правителство е враг на народа. Но това не е ваш проблем. Поне засега. Заплащането, което предлагам, отразява спецификата на услугата, която търся. Искam поверителност и съм готов да платя за

допълнителните усилия. Не виждам защо го приемате като подкуп. Не ми приличате на герой от мелодрама.

— Отнемането на лиценза не е мелодрама.

Пайк кимна и издиша продължително.

— Разбирам ви. Опитвам се да транспортирам една оръжейна колекция, която означава много за мен. Колекция, събирана в рода ми шест поколения. Прадедите ми са дали живота си, за да се сдобият с някои от екземплярите или за да ги запазят. Говорим за места като Куида Хуарес, Гетисбърг, Бел Удс, Фале Покет, Резервоара, ЛЗ Бич, Ко Рок. Аз съм военен, както и баща ми, и дядо ми, и всичките ми праядовци. Двеста години. Това е семейното ни призвание. Ние сме войници. И как ни се отплаща тази нация? Като ме принуждава да изнеса колекцията си от Щатите, за да я опазя. Не желая да виждам как наследството ми — кръвният данък на предците ми — се разграбва и разпродава от и на вътрешни хора в АТО или събира прахоляк по федералните складове. Моят приятел в Мерида ще се погрижи за нея. Откровено казано, съм доволен и от парите. Колекцията струва милиони. Освен това ще се отърва от тегобата. Вече... нямам... семейство. Аз съм последният потомък на рода си. В живота ми няма никой. И трябва да я дам на някого. Признавам, че подбудите ми са ирационални и емоционални. Май не съм попаднал на когото трябва. Довиждане.

Пайк протегна ръка и изглеждаше готов да си тръгне.

Джак не я пое.

— Не съм казал, че няма да поема работата.

— А какво казахте?

— Казах, че предложението за лично възнаграждение ми е неприятно.

— Тогава не го приемайте. Вече ви се извиних, задето съм ви обидил. Значи ли това, че ще ме имате предвид?

Джак мълча почти минута. Пайк го изчака мълчаливо и търпеливо. Имаше забележително самообладание. Накрая Джак кимна.

— Добре, ще ви имам предвид.

— Значи ще държим връзка. За подробностите.

— Да. Но без таксата за „услугата“. Ясно ли е?

— Ясно.

Джак протегна ръка. Пайк изведнъж грейна, все едно бяха първи приятели. Стиснаха си ръцете. Джак го изчака да си тръгне, качи се в колата, взе мобилния телефон, остави го и след две минути звънна на Индианеца от обществен телефон на бензиностанцията на АРКО на входа за Равена.

Индианеца вдигна на петото позвъняване.

— Да ти се не види, Джаксън — топката ми тъкмо е на ръба на дупката. Вятърът е добър и едно копеле е на път да вкара преди мен.

— Инди, искам да се посъветвам с теб.

— Сега ли?

— Сега.

— Добре. Ние сме на шестнадесета. Ела у нас. Ще направя пържоли. Извади нещо качествено от избата си.

— Това да не ти е любовна среща?

— Повече. И въобще не ми носи разни боклуци. Искам истинско френско вино.

— Добре. Обаче гледай да си сам. Този път без разни медицински сестри в басейна, разбрахме ли се?

— Май нещо си изнервен, Джаксън. Работата сериозна ли е?

— Да.

— Чакам те. Сам.

Гринич Вилидж, Ню Йорк, 18:30

Оставиха Тони Логашо на задната седалка да поразмишлява около час над превратностите на уличния живот. Левон отскочи за сандвичи. Докато го нямаше, Кейси не откликна на нито един опит на Логашо да завърже разговор — остави го да се попържи още малко.

Левон се върна и раздаде сандвичи и кола. Изядоха ги в угнетяващо мълчание. Когато приключиха, Левон събра отпадъците и ги изхвърли. Тони изглеждаше хем доволен, хем дълбоко огорчен от неверен приятел човек.

— И какво сега? — попита Левон.

Тони Логашо подскочи и смени повече цветове от Майкъл Джексън.

— Сега — почна Кейси — имаш право да мълчиш...

Тони подскочи на седалката.

— Чакайте! Чакайте малко!

Кейси поклати тъжно глава.

— Късно е. Няма какво да чакаме. Млъкни, ако обичаш, за да те осведомим какви са ти правата. Офицер Джамал, моля ви, прочетете му съобразените с действащото законодателство права.

— Благодаря, офицер Шпандау. За мен е удоволствие. Господин Логашо? Слушайте. Имате право да не казвате нищо и да не отговаряте на въпроси. Разбрахте ли?

— Искам да говоря с прокурора. Знам разни работи. Сериозно, големи работи. Дайте да се споразумеем. Изслушайте ме.

— Виж какво, съвсем искрено те съветвам, ако си решил да си признаеш някакво друго престъпление, просто да замълчиш. Отговори на въпроса на офицер Джамал. Така... Всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб в съда. Разбра ли?

— Да.

— Имаш право на адвокат по време на разпита. Разбра ли?

— Да, но...

— Отбелязвам за протокола, че субектът отговори утвърдително — намеси се Левон.

— В какво съм обвинен? Какво е обвинението?

— Вече казахме: содомия с малолетен, алинея 130.40. Хайде да приключваме, ако обичаш. Забравям докъде съм стигнала. Ако не можеш да си позволиш адвокат, ще ти бъде осигурен такъв. Ако нямаш

адвокат, можеш да мълчиш, докато си намериш. Разбра ли? Важно е, Тони. Опитай да се съсредоточиш.

— Вижте... дайте да се разберем като хора. Мога...

— Млъкни — подвикна Левон. — Вие, Тони Логашьо, бяхте осведомен за правата си. Искате ли да отговаряте на въпроси?

— За какво? Не. Искам адвокат.

— Имаш ли предвид някой конкретно? — попита Кейси.

— Не...

— Добре, успокой се. Ще ти намерим адвокат в управлението.

— Ама много сте гадни. И въобще не сте прави.

— Животът е сурав и курав — отбеляза Кейси. — Но има и друга страна. Поне ще получиш добро професионално обучение. Като излезеш от Синг Синг ще можеш да засмучеш топка за тенис през градински маркуч. Продължаваме ли, Джамал?

— Чакайте, дайте наистина да се разберем.

— Какво да се разбираме, Тони? Няма за какво. Ти поиска адвокат. Няма за какво да си говорим. Няма какво да правим. Нещата вече не са в наши ръце. Дори не можем да те попитаме кой ден е днес. В момента, в който изрече вълшебната думичка „адвокат“, работата мина на автопилот.

— Искам споразумение. Мога да ви ги дам и двамата.

— Споразумение ли? — Кейси поклати глава. — Не можем да обсъждаме споразумение. Не можем дори да намекваме за споразумение. Това е ужасно нередно. Права ли съм, Джамал?

— Наистина е нередно, Шпандау. Абсолютно и ужасно нередно. То е... въпиеща нередност.

— Въпиеща? — Кейси вдигна изумено вежди.

Левон кимна.

— Въ-пи-е-ща — повтори той. Наслаждаваше се на всяка сричка.

Кейси едва се сдържа да не прихне. И чашата на страданието на Тони Логашьо преля. Гласът му прозвуча като настъпено по врата сопрано. На отсрещната страна на улицата някакво пале въртеше глава. Прилепите се блъскаха в стените на сградите, загубили всякаква ориентация. Златните рибки плуваха в аквариумите си и умираха в тях. Кейси наблюдаваше заинтригувано голямата лилава вена, която запулсира на гърлото на Логашьо. Обещаващо. Надяваше се да си

докара някой удар или поне да му се развържат конците на вазектомията.

— Роко и Бено. Мога да ви заведе при тях.

Кейси поклати глава. Озадачено.

— Роки и Булуинкъл? Не ги познавам. За пръв път ги чувам. Нещо май съм оглушала. Хайде да си ходим, Джамал. Да се махаме оттук. Искам нещо по-солидно от сандвич. Предлагам след като оставим Тони в лайната, да отидем на някое приятно местенце и да похапнем ребърца по италиански.

— Писна ми от италианска храна! Какво ще кажеш за онова кръчме на Трета и Двадесет и девета?

— О, Джамал, не е честно. Тайландска храна! Мразя източните бълвочи. Черупки от фъстъци в барутен сос. Супа от опадали листа с мазни петролни петна. Сладкиши от бръмбари.

Тони Логашо изкрейзи. Ама съвсем.

— Вижте какво, дайте да се разберем най-после! Няма ли поне да ме изслушате!

— Много си задръстена, Шпандау. Пробвай поне веднъж нещо ново.

— Те са братя! Скарпа! Братята Скарпа!

— Стига, Джамал. Нали пробвах в оня арабски ресторант до Принс? Едно, че струваше майка си и баща си, а другото, че на храната мястото й по-скоро беше в пликове за веществени доказателства. Не че не искам нещо ново, просто... Тони, млъкни, да ти се не види. Опитваме се да решим къде да хапнем!

— Моля ви, чакайте малко! Те го направиха!

Кейси сви рамене и се обърна да го погледне.

— Добре, Тони. Слушам те. Кой го направи?

— Братята Скарпа.

— Какви ги дрънкаш бе, Тони. Нали говорехме за обвинението ти по 130-а. Не можеш ли да обясняваш по-смислено. Хайде по-бързо, че съм гладна. Сега пък за какви братя Скарпа ми дрънкаш?

— В Харлем. За Шауана Кориел. Те двамата я изнасиха. Аз само я напъхах в чувала.

Кейси се усмихна криво на Левон.

— Добре — кимна Левон. — Добре.

Кейси Шпандау сведе грациозно глава.

— Благодаря.

Кратка пауза.

— Въпиешо?

— Струва си човек да си обогатява речника — каза Левон.

Юнивърсити Парк Тауърс, Олбъни, 19:30

Мезонетът на Индианеца в Юнивърсити Парк Тауърс имаше огромна тераса с изглед към пищния парк на Държавния университет на щата Ню Йорк в Олбъни. Апартаментът беше издържан изцяло в бяло, с полиран паркет и газова камина от тъмносив мрамор. Просторната кухня беше пълна с уреди от неръждаема стомана, осветявани от халогенни лампи в нишите на лъскавия таван от чиста мед. Преобладаваше дух на непреднамерен минимализъм, тъй като в настоящия момент Индианеца не страдаше от излишество на мебели. Последното му гадже, стюардесата от „Луфтханза“ Цуци, го беше обрала до шушка, след като беше намерила едни захарно розови прашки в джоба на един от саковете му за голф. Не нейни, разбира се.

След няколко дни Индианеца се върна от изнурителен уикенд на Бермудските острови, прекаран с някаква чакра масажистка — казваше се Аврора Луненлъч — и откри апартаментата си абсолютно празен, ако се нямаше предвид кръглото водно легло, което обаче бе методично и старателно надупчено с ножа за месо.

Индианеца знаеше, че е надупчено с ножа за месо, защото Цуци го беше оставила да стърчи от събраните на топка черни копринени чаршафи. Освен това беше разбира паролата му в Schwab.com и беше играла на ванкувърската борса, закупувайки безумни фючърси с още по-безумни марджини. След това беше оставила имейла му в един сайт за детска порнография, беше изключила фризера, беше смляла часовника му „Картие“ в кухненския миксер „Куезинарт“, беше сипала белина в аквариума с тропическите рибки, беше инжектирала лепило „Ку-ку“ в ключалката на входната врата и на сбогуване беше набрала службата за точно време в Киото и беше оставила телефона отворен. Това се беше случило в четвъртък вечер. Индианеца се прибра в късния следобед на понеделника. След като поброди нещастно из опразнения си апартамент, взе слушалката и се заслуша в сексапилния женски глас, който му говореше на японски. Не разбираше какво му казва, но беше доста еднообразно и след няколко минути той затвори.

Отношенията му с жените бяха сложни.

На слънцето му оставаха само два пръста до хоризонта, когато дойде Джак. Намери Индианеца до басейна на покрива. Бучкаше червените въглени в казана на огромното барбекю, марка „Уебър“. Още

беше с дрехите за голф, но си беше сложил престилка с надпис „Целуни ме, аз се самозаблуждавам“.

Индианеца извади една бира „Гролш“ от сребърната ледарка и му я подаде. Вечерта бе мека и топла, небето беше розово-лилаво и в студентското градче блещукаха уютни жълти светлини.

Джак отвори бирата, отиде до телескопа, който Индианеца бе монтирал на трикрак статив върху парапета на терасата и погледна. Телескопът беше насочен към прозореца на един апартамент, отдалечен на около осемстотин метра. През обектива се виждаха няколко девойки по шорти и потници — седяха на кухненски столове, смееха се и пиеха от картонени чаши. На пода пред тях имаше пица в кутия и голяма бутилка бяло вино. След миг от една врата влезе момиче по бледосини бикини и розов сутиен — подсушаваше косата си с бяла хавлия.

— Инди, ще си намериш белята някой ден.

Индианеца вдигна поглед от въглените и се ухили.

— Това е научният ми проект. Някои се занимават с мравки или с неодушевени предмети. Интересът ми към девойките е чисто антропологичен. Един ден може да напиша реферат. Какво стана с виното? Донесе ли нещо свястно, стиснат жабар такъв?

Джак му подаде плика, който носеше, и Индианеца извади бутилката и огледа етикета.

— Монтраше. Отлично! Браво, Джаксън! Заемай място в ложата и наблюдавай. Аз ще свещенодействам над храната за месоядни.

И сложи на скарата две дебели говежди филета. Разнесе се остър пикантен аромат. На страничния грил се задушаваха лук и гъби. Лицето на Индианеца лъщеше от пот, очите му се бяха насълзили от дима. Джак внезапно усети, че е гладен.

Индианеца довърши работата си в мълчание, след което погледаха телевизия. Звукът беше изключен. Някаква работка говореше бързо, с блеснали очи и шаващи в няма криза устни. Снимка на училище, малко черно момиченце и диагонален надпис „Отвлечане в Харлем“. След това екранът подскочи и друго медийно зомби, този път от мъжки пол, започна да сочи нещо по голямо мащабна карта на Йерусалим, надянало физиономия от арсенала на Подходящите за случая чувства, която трябваше да изразява Сериозна загриженост, подправена с Искрено съпричастие.

Джак взе дистанционното и изключи телевизора. Тишината бе странно успокояваща. Той отпи от бирата си и се загледа в Индианеца. Движенията му бяха плавни и уверени и наподобяваха начина, по който се справяше с бизнеса — спокойно и грациозно. Индианеца обърна внимателно пържолите и седна на шезлонга до Джак. Облегна се, вдигна чашата монтраше и с удоволствие отпи. Двамата мълчаха и наблюдаваха облаците и залеза. След минута Индианеца побутна коляното на Джак със сандала си.

— Хайде, Джаксън. Излей си душата пред чичо Райли.

Джак въздъхна, изглежда го продължително и започна да излага разговора с Ърл В. Пайк, без да премълчава таксата за „услугата“ и обаждането до Дейв Фонтено, за да провери кой е Пайк.

— И Дейв каза, че е стабилен тип, така ли?

— Да. Каза, че работел в корпоративната сигурност. Мисля, че Пайк е свършил нещо за „Чейз“, но Дейв не си призна.

— Въпросният Пайк също?

— Измъкна се, че не можел нито да потвърди, нито да отрече.

Индианеца погледна визитката.

— Системи за кризисен контрол. Този Пайк май е сериозна работа.

— Произведен в Дюселдорф и доставен в контейнер.

— Истински военен?

— О, да.

— Наш или чужд?

— Каза, че е работил в щаба.

— И не е ходил в Ан Кхе?

— Не каза. Но ми заприлича на пилот.

— Все същите тъпаци. Както и да е. Значи имате общи познати. Да не би идеята да му е хрумнала покрай тях? Може някое от бившите ти приятелчета в Астория да се занимава с такива неща.

— Бил говорил с Кармайн Даджулия.

Индианеца замълча.

— Франк обади ли ти се лично, за да те предупреди за този тип?

— Не. И Кармайн не ми се е обаждал. Да им се обадя ли?

Индианеца поклати глава.

— Джаксън. В момента се опитваш да наемеш банка от Уолстрийт, която да разшири пенсионния ти фонд и да реструктурира

изцяло пакета за заплащане на служителите ти. Ако се свържеш с Франк, Кармайн или който и да е от бандата, и ако Комисията по пенсионно осигуряване те надуши — което е неизбежно — сделката с „Галицин, Шенг и Мънро“ отива на кино, че и по-лошо. Схващаш ли ми мисълта?

— И какво да правя?

Индианеца отпи от виното и отново огледа визитката на Пайк.

— Искаш съвет ли?

— Във всеки случай не съм дошъл да ми изнасяш лекции по бизнес шпионаж.

— Разкарай тоя Пайк внимателно и елегантно — и бавно — се махни от тая история. Като се отдалечиш на един километър, плюй си на петите и дим да те няма. Така бих постъпил аз. Знаеш ли кое ми е чудно?

— Кое?

— Чудно ми е защо още когато ти е предложил подкуп, не си му казал да си го завре отзад. Познавам те, Джаксън. Ти си почтен разбойник. Ако дуелите не бяха останали в миналото, ти щеше да си най-търсеният секундант.

Някакъв реактивен самолет прелетя в небето. Залязващото слънце го огря за няколко секунди, дирята от двигателите остана в небето като кристалчета стъкло след диамантен резец. Откъм парка долиташе тиха музика, момичешки смях и търкаляне на скейтове по асфалта.

Джак остави празната бира на плочките и посегна за друга.

— Е? — Индианеца вдигна въпросително вежди.

— На теб въобще не ти пука.

— Джаксън, тази вечер имах среща. С една студентка от „Макгил“. Имах шанс за несамостоятелен оргазъм. В момента в басейна ми можеше да се плацика една полугола студентка от „Макгил“. Освен това е деконструкционистка. Нали ги знаеш колко са откачени. Ама не, аз ѝ се обадох да не идва и сега съм тук с теб. Затова или ме заинтригувай с делата си, или отивай да се подготвяш в спалнята.

— Става въпрос за Дани.

— За Дани? Искаш да кажеш за Стрийк, момчето гущер?

— Искам да кажа Дани, моят син.

— Господи боже мой! Нищо не ми казвай, Джаксън! Ще се сетя сам. Не, ще предположа. Според теб този Пайк се занимава с нещо... нередно. Незаконно. И в нещото, което минава за функциониращ кортекс в кухнята, където нормалните хора имат истински мозък, е прещракало лостче, една пружинка е казала „цък“ и си стигнал до следната мисъл: „Ами да, аз съм почтен гражданин и тоя Пайк така и така ми е паднал — ще взема да го дам на федералните — а пък те ще ми върнат услугата и ще извадят малкия ми влечугоподобен потомък от Ломпок, където случайно излежава съвсем заслужена присъда от пет до петнадесет години за наркотици и въоръжен грабеж“. Правилно ли разсъждавам?

— Не бих употребил израза „почтен гражданин“. Освен това звучеше много по-добре, докато си го мислех.

— Джаксън, можеш ли да разсъждаваш разумно?

— Горещ-долу.

— Дай тогава да обмислим нещата още веднъж. Аз ще отида да обърна пържолите и да разбъркам лука като истински главен готвач, а ти през това време си припомни най-очевидните подробности от връзката си с Джанис. Имаш шест минути. Пропусни сексуалните сцени, защото иначе подробностите ще ти отнемат поне десет дни. Припомни си най-вече каква гадна кучка беше и направи кратък сравнителен анализ на деветстотинте различни начина, по които Стрийк Гуцера успя да я задмине във всичко, свързано със седемте смъртни греха. Изобщо няма да се спираме на неизмеримите и не дай боже смъртоносни последствия от това, че се ебаваш с бизнес съдружник на Франк или Кармайн. Става ли? Хайде почвай да мислиш. Като се върна, да си получил озарение.

— Озарение ли?

— Гещалт. Откровение. Просветление. Ако не си готов, като се върна, ще те ударя.

— Ще ме удариш?

— Да. Като гонг.

Централен арест Сентър стрийт, Манхатън, 20:35

Кейси и Левон отведоха Тони Логашо в градския арест в Първо управление и му намериха обществен адвокат. Когато го видяха за последно, той говореше паникьосано в стаята за разпити със защитника си — неприятно същество на име Еди Рубинек с тънък като молив врат, подстрижка — обида за всяко естетическо чувство, кафеникава козя брадичка, която му стоеше като изкуствена, и папка с лепенка на „Грийнпийс“. Освен това беше с черни чорапи и кафяви сандали „Бъркенсток“ — един от тайните опознавателни белези на Световното братство на войнстващите сталинисти. Сандалките с чорапките си бяха направо улика.

След това Кейси и Левон отидоха до Двадесет и пето, прекараха имената на Роко и Бено Скарпа през базата данни на управлението и получиха цветни снимки в профил и анфас и на двамата — генетично обременени идиоти със сплъстени кестеняви коси и пъпчива кожа. Роко — за приятелите Роки — си отглеждаше мандарински мустаци и пършива козя брадичка, а Бено беше оплешивяващ, с провиснали над ушите мазни кичури, но майсторски прикриваше голото си теме.

И двамата бяха задържани за най-различни престъпления, от употреба на наркотици до кражба и въоръжен грабеж, а съвсем наскоро и за насилствено задържане и сексуално посегателство — но освободени, защото тринадесетгодишната жертва отказала да свидетелства. Снимките бяха оттогава. И двамата бяха, меко казано, грозни като плъхове и надали имаше жена, която да излезе доброволно с тях, освен може би някоя овчарка в земите на баските.

Кейси взе последния им адрес на Тинтън стрийт в южен Бронкс — някакъв бордей близо до Мерис Парк. Братята Скарпа се размотаваха по шорти и набиваха чипс от пластмасова кутия, пушеха дебели като скумрии цигари с марихуана и гледаха видео, когато вратата се отвори с трясък и Кейси Шпандау, Левон Джамал и още три канари от Сексуални престъпления нахлуха в стаята като ужасна масова халюцинация. Роко се задави и се закашля, а Бено гледа тъпо две секунди, преди да се озове в ръцете на побеснялата Кейси Шпандау, миг след което мръсният сивкав килим започна да се приближава към физиономията му със скоростта на астероид.

Като част от процедурата по ареста Кейси и Левон обърнаха апартамента наопак и откриха под дюшека окървавени гащета. Бяха

на лилави динозаври и съвпадаха напълно с описанието на бельото на Шауана Кориел, според леля й.

Портативният комплект за анализ на веществени доказателства установи наличие на петна от семенна течност, смесена с кръв. По дюшека имаше същите петна. Екипът свърши добра работа и вече изглеждаше, че въпреки всичко Кейси Шпандау и Левон Джамал са изправили тримата гнусни педераста пред вратата на затвора. Сладка победа в края на деня? Да, ама не.

Защото не познавате Юфония Шабаз.

Шосе I-90 Олбъни, 21:45

Джак беше на едно мнение с Ърл Пайк относно черната си „Шелби Кобра“ — колата беше наистина страхотна. Обичаше миризмата на кожените седалки, простотата на аналоговия скоростомер, откровената бруталност на турбото и звука, напomniaщ глухо гърлено ръмжене. Кобрата беше изумително творение на техниката и макар Джак да не обичаше да привлича внимание, тази класика си струваше. Беше едно от малкото неща в живота, които му доставяха неподправено удоволствие, и той се грижеше за нея.

Беше си пуснал диск на Том Уейтс. Движението не беше натоварено и светлините на Олбъни премигваха в далечината. Кобрата се плъзгаше по шосето като змия. Докато прекосяваше Хъдсън, колелата трополяха по свръзките на моста, а синкопът от своя страна му напомни за неговия хеликоптер „Хюи“, мисълта за хюито пък го върна към разговора с Индианеца и към неласкавото му мнение за бившата съпруга на Джак и за кекавия му отрок. По-неприятното беше, че Индианеца имаше пълно право.

Военноморска авиобаза Пенсакола, 1966-а. Тя работеше като чиновничка в химическото чистене на базата. Казваше, че името ѝ било Джанис Кулитан. Индианеца обичаше да повтаря, че навярно не ѝ е било позволено да разкрива истинското си име пред потенциалните жертви. Тази жена беше като котка, тръгнала на лов. В леглото също беше като котка, никога не падаше по гръб и винаги си оставяше път към вратата. Имаше щръкнали малки гърди, които наричаше с галени прякори. Джак така и не запомни коя коя беше и това я вбесяваше. Докато правеха секс, говореше като малко момиченце и до ден-дневен го болеше, че му е харесвало. Но той нямаше никакви сериозни намерения спрямо нея. Отношенията им бяха като почивка и възстановяване на силите в демилитаризирана зона преди битка. Не посвещаваше сериозни размисли на бъдещето, но като бъдещ новобранец във Виетнам можеше и да няма такова. Но Джанис имаше набито око за качествените мъже и поне за нея отношенията им бяха много важни. Тя знаеше, че оцелее ли през войната, Джак ще направи за нея нещо мило и доходоносно, поради което смяташе да се навърта край него и да не изпуска шанса си. Така че по времето, когато Джак отиде в Трети корпус, тя вече беше впила и четирите си кучешки зъба дълбоко в сънната му артерия.

В началото на войната той й пишеше доста често, но отговор идваше само когато получаваше заплатата. През първата година караше спасителен хюи — там се запозна с Индианеца. Към края на годината един шрапнел го рани в дясното коляно и началството го изпрати да се лекува и възстановява в Пенсакола.

Джанис го язди яко цели шест дни и с всеки сеанс Джак изгубваше по няколко точки от коефициента си на интелигентност. В момента на отпътуването си за Виетнам беше щастлив, че изобщо може да си връзва връзките на обувките и да отвърща на елементарни сигнали, подавани с ръка, стига някой да му даде захарче. Сигурно затова не забеляза, че един куп ШТ-та — шибани тиловащи — в Пенсакола нямат практически никакъв коефициент на интелигентност, бидейки в същото време ужасно щастливи. Трябваша му месеци, за да разбере, че — както биха се изразили в наши дни — Джанис храни непоносимост към понятието вярност. Следващата им среща се състоя след доста време. Той вече три години летеше във вътрешността на страната от Сок Транг заедно с Индианеца, Отс и Горман и вече не беше доброто момче от 1966-а.

Раздялата им настъпи след още няколко години на сърдечни разговори, подправени с евтино червено вино, но бездетната дотогава Джанис вече се беше сдобила с момченце — Господи, красиво като нея, с огромни кафяви очи и аромат на сено. Когато усещаше лекия като перце дъх на бебето, Джак просто настръхваше, а Джанис с ръка на мястото, където другите жени имат сърце, го уверяваше, че детето наистина е негово, кълняла се в Бога.

В определени моменти Джак се замисляше, че ако я беше убил още в началото, вече щеше да е излязъл от затвора. Е да, но не беше, и детето бе неговото наказание. Който и да беше бащата, въпреки че можеше да е дори той, самоличността на майката бе извън всякакво съмнение.

Нарекоха го Дани, а не Стрийк, както му викаше Индианеца. Беше много красиво дете, но още от малък беше адски проклет и Джак се опасяваше, че е щастлив само в моментите, когато някое малко космато животинче кашля кръв в ъгъла на стаята.

Но Джак носеше отговорност за момчето и полагаше всички усилия да го обича. След като Джанис се отказа и от двамата, той остана единствения му близък човек. Тогава Дани беше седемгодишен.

Поради някакви причини, може би заради това, че беше католик, Джак така и не се разведе с Джанис и години наред тя периодически преминаваше през живота им като комета, престояваше по няколко дни, оставяше след себе си бял шум и замърсена атмосфера, отнасяше пари и всичко останало, което можеше да отмъкне от Джак, при което използваше Дани като касоразбивачески лост. Джак осъзнаваше, че майка като Джанис може да увреди всяко дете и затова проявяваше изключително търпение спрямо Дани.

Беше посветил всичко на бащинството. Дани учеше в най-добрите училища, които позволяваше доходът на баща му, а това, че се налагаше всяка година да са различни, беше от съвсем друга опера. Тренираше какви ли не спортове и работеше на доковете рамо до рамо с татко си. Джак направи всичко възможно да го опази от синовете на старите си приятели, които вече бяха направили първите си крачки в престъпността и се подготвяха за успешен зрелостен изпит на същото поприще. Намерението му беше веднага щом Дани си стъпи на краката, да го направи пълноправен партньор в „Блек Уотър Транзит Системс“.

Джак напомпа хлапето с толкова позитивна увереност и самочувствие, че изобщо беше чудно как Дани не експлодира. Но малкият имаше чудното свойство да си навлича неприятности и през последните им съвместни години неприятността се оказаха наркотиците. По тези места наричаха подобни ситуации „бомба със закъснител“ и един ден тя избухна, за изненада единствено на Джак, който намери Дани в склада на „Блек Уотър Транзит“ в Ред Хук, седнал до цистерна с пропан със запалка „Марин Корпс Зипо“, която Джак смяташе, че е изгубил отдавна.

Дани я беше запалил и държеше върху пламъка лъжица. Левият му лакът беше стегнат с гумена лента. Когато влезе, Джак видя първо иглата, а след това и погледа в очите на сина си — тези нежни кафяви очи, заради които беше запазил безнадеждния си брак, само и само да не ги изгуби — е, това беше последната капка. Двама докери едва успяха да го откъснат от сина му, а малкият лежа два дена в болницата.

Когато му отиде на свиждане, леглото беше празно. Дани беше изчезнал. Както и оранжевото „Камаро“, което Джак му беше взел на лизинг. Следобеда на другия ден му позвъниха от клона на Кий Банк в Пасе и го попитаха дали е подписвал чек на името на Дани Вермилиън.

Мениджърът познал името, тъй като и друг път били работили с фирмата, но подписът не му изглеждал наред. Джак се поинтересува каква е сумата.

Двадесет и четири хиляди седемстотин шестдесет и седем долара.

И шестдесет цента.

По хилядарка за всяка година от живота на Дани. Сигурно беше добавил седемстотинте и дребните за по голяма достоверност. Дани Вермилиън в офиса на мениджъра ли е? Там бил. Искал ли Джак да говори с него? Да, искал.

Но Дани отказа. Джак чу гласа му — стържеше като ръждясал механизъм. Мениджърът се върна на телефона и попита Джак какво да прави с чека.

— Няма проблем — каза Джак. — Дайте му парите.

Следващия път се чува чрез посредник, някакъв полицейски детектив от Лос Анджелис, който го попита дали желае да разговаря с Дани Вермилиън.

Джак се съгласи, изслуша куп тъпи и недостойни дори за най-пропадналия престъпен тип обяснения, след което отказа да плати гаранцията, защото сметна, че затворът за притежание на кокаин може да даде урок на Дани. Така и стана. Научи го на още по-голяма амбиция.

До следващото обаждане изминаха няколко години. Беше петък вечер преди две седмици и позвъниха от клиниката на затвора Ломпок. Минаваше единадесет. Джак седеше на тъмно в хола на къщата си в Ренселер, слушаше едно ноктюрно на Шопен и привършваше бутилка божоле. Оттогава бяха изминали две седмици, но още можеше да повтори разговора дума по дума.

— Господин Вермилиън?

— Да?

— Ще приемете ли обаждане за ваша сметка от Дани Вермилиън в Ломпок, Калифорния?

Джак се поколеба. Ноктюрното се носеше из тъмната стая, божолето се носеше из кръвта му и той реши, че е в настроение да приеме обаждането.

— Да.

— Татко... аз съм, Дани. Татко, не затваряй! Моля те!

Джак не можа да го познае. Никога не беше чувал такава паника в гласа му.

— Няма да затварям.

— Моля те! Татко, трябва да ме измъкнеш оттук. Има един тип... той иска... не мога да се справя с него. Пазачите изобщо не се занимават с такива истории. Не мога да се отърва от него. Остават ми още три седмици в изолатора, но след това...

— Защо си в изолатора?

— Срязал съм гърлото. С парче ламарина от работилницата. Наложил съм. Към средата на юли ще ме върнат в общото отделение. Не мога да се справя с този тип. Той е изрод! Никой не смее да му каже нищо. Направи нещо, моля те. Не мога да стана педал. Не мога. По-добре да умра. Ако ме върнат в общото, ще се самоубия. Кълна се. Помогни ми, моля те.

— Дани... ще се опитам. Какво трябва да направя? Ще се обадя на управата на затвора.

— Недей, само ще стане по-лошо. Можеш да ме преместиш в клиниката за наркомани във Фресно. Питал съм служителката от социалната служба. Могат да го направят, но трябва да имат разрешение за преминаване към среден режим на охрана. Тя се казва Люси Карильо-Вега. Уредила е всичко. Намери някой в Дирекцията на затворите във Вашингтон...

— Откъде да го намеря, Дани? Не знам...

— По дяволите! Ти си голяма фирма. Все трябва да познаваш някой в Олбъни. Татко, знам, че не заслужавам помощ. Знам, че съм... знам що за човек съм. Но ще се поправа. Наистина ще се поправа. Не знам как, но... Татко, моля те!

— Дани...

— Трябва да затварям. Татко... обичам те. Трябва да затварям!

— Не затваряй.

— Трябва. Чакат още хора. Не мога да държа линията цял час. Ще ме пребият. Направи нещо. Моля те!

И затвори.

„Татко. Помогни ми, моля те!“

Но Джак не можа да му помогне с нищо. Дани лежеше в Ломпок за търговия с наркотици, незаконно притежание на оръжие и опит за

въоръжен грабеж. Щеше да лежи в Ломпок още десет години — най-малко.

Джак задейства всичките си връзки. Не стана. Градският прокурор на Олбъни му обясни причините на чаша уиски. Джак нямаше нищо за „продав“. Винаги беше възможна сделка. Преместването на Дани в затворническа клиника за наркомани със среден режим беше напълно възможно. Но федералните щяха да искат нещо в замяна.

Какво?

Прокурорът сви рамене, придаде си нехаен вид и заяви, че няма никаква представа, по дяволите. О, я чакай... ами ако? Да речем, нещо голямо, нещо, което би направило един местен щатски прокурор щастлив? Би било чудесно, нали? Нещо, което ще излезе на първа страница. Нещо конспиративно и секси.

Имаш ли нещо такова, Джак?

Обезоръжаваща усмивка, още глътка уиски и бързо извърщане на главата. Джак се втренчи безмълвно в профила му и се опита да запази самообладание. Този простак много добре знаеше, че Джак има връзки в италианската общност и че познава хората, които дърпаха конците на обикновените престъпници, но освен това знаеше, че няма никакви доказателства Джак да е замесен в нещо нередно. Нямаше доказателства, защото не беше замесен. Нито сега. Нито преди. Нито никога.

Но правосъдните хиени в Олбъни бяха твърдо убедени, че Джак Вермилиън — италианец от Астория и в червата си — не може да е направил толкова успешна компания като „Блек Уотър Транзит“ без помощта на мафията. Ами онези профсъюзни истории миналата година? Няма начин да не е прибягнал до помощта на Франк Торинети, за когото се говореше, че е основна фигура в местните фамилии. Затова Джак бе източник, върху който трябваше да се работи. Но това нямаше да стане, дори и заради Дани. Нямаше да изтъргува хората, с които беше израснал. Което означаваше, че няма какво да предложи на федералните в замяна на Дани, когото, по непонятни дори за самия него причини, все още чувстваше като свой син и когото трябваше да защити по някакъв начин, защото роднините не бива да се изоставят, дори когато го заслужават, и прошката не бива да има граници, защото ако я мериш на кантар, ще дойде време, когато самият ти ще се

нуждаеш от нея, но няма да я получиш, защото тя е от Бог, който помни греховете така, както сицилианецът помни обидата.

Дани се беше обадил преди две седмици. Джак се свърза с жената, която работеше с него, Люси Карильо-Вега, и тя потвърди, че след една седмица Дани ще бъде върнат в общото отделение. Джак ще направи ли нещо? Защото, ако щял да прави нещо, да го направел по-скоро. Джак не можа да й отговори. И тогава в хотел „Фронтенак“ се появи Ърл Пайк и нещата се промениха.

Централен арест Долен Манхатън, 21:00

Юфония Шабаз бе не коя да е, а Нейна Чест Юфония Шабаз, известна сред ченгетата и адвокатите на Сентър стрийт като Осемте топки, защото беше кръгла, лъскава и черна и разполагаше с цифром и словом три отговора на всички правни въпроси — да, не и не знам, ще видим. Съдия Шабаз бе дежурна вечерта, когато Еди Рубинек внесе искане за незабавно оттегляне на обвиненията спрямо Тони Логашьо въз основа на това, че дадените от неговия клиент показания, докато се е намирал на задната седалка на детективската кола на Сексуални престъпления са взети по незаконен начин при обстоятелства, представляващи въпиешо нарушение на абсолютното право на защитник в щата Ню Йорк.

А, да, каза съдия Шабаз и отвори жълтото си око. Знаела за това право. Законното изискване за абсолютно право на защита, познато и като АПЗ, постановява, че заподозреният не може да бъде разпитван, докато не му бъдат разяснени правата, и то във физическото присъствие на адвокат.

Нещо повече — Еди Рубинек много обичаше тази фраза — нещо повече, ако заподозреният бил под действителен арест, под контрола на полицейски служител и ако нямал право да си тръгне по своя воля, то АПЗ важало за всички случаи и въобще не можело да се провеждат никакви разпити. Поради това информацията, получена при ареста и разпита на неговия клиент, включително информацията, довела до арестуването на братята Скарпа, била напълно несъстоятелна от юридическа гледна точка и следвало да бъде пренебрегната, тъй като била получена вследствие на незаконен разпит. Поради това употребата на тази информация щяла да бъде, ако можел да употреби класическата фраза, шок за съдебната съвест.

Като че ли такова животно съществуваше. По подметките на хората залепват неща с повече съвест, отколкото има съдът. Законът е машина за обработка и консервиране на мърша.

Тогава обаче помощник районният прокурор — самата Вероника Стейн — спокойно и уверено възрази, че според протоколите и показанията на служителите, извършили ареста — Кейси Шпандау и Левон Джамал — Логашьо не е бил под формален арест и всъщност напълно доброволно е дал юридически състоятелна информация за отвлечането на Кориел и тъй като в същия момент към него не е имало

отправени обвинения относно съучастие в похищението на Кориел, не е имало какви права да му бъдат разяснявани.

Това предизвика бурен протест от страна на Еди Рубинек, който стана и заяви, че във въпросния момент е имало инструмент на обвинението, а именно по алинея 130, содомия с малолетен, престъпление срещу личността клас Е, поради което е било нарушено абсолютното право на защита на подзащитния, от което следва, че всичко, казано във връзка с други въпроси, при нарушение на правата на подзащитния, не променя факта, че АПЗ е нарушено и затова всичко следващо, колкото и да няма връзка с първоначалното обвинение, е опорочено и поради това е абсолютно неприемливо от техническа гледна точка.

Глупости, каза прокурорката. Дори да е имало нарушение на гражданските права на Лобашио, тези права не съставляват конституционно право и фактически са само инструмент за профилактика за защита от неволни изявления, които биха могли да навредят на изявителя, по който повод и въз основа на делото Харис срещу щата Ню Йорк Върховният съд е постановил, че дори умишленото незапознаване с гражданските права от юридическа гледна точка не обезсилва изявлението.

„Ха!“ отбеляза господин Рубинек.

В този момент съдия Шабаз се наведе напред, коженото ѝ кресло изскърца и тя разпери ръце върху безпорядъка от юридически документи и обвивки от сладкиши по бюрото.

— Достатъчно. Възнамерявам да прегледам решението по случая Харис и да го обмисля. Ще ви известя за решението си след... след необходимото време. — След което прекъсна арията на Рубинек по средата, вдигайки лявата си ръка с розова длан и широко разперени дебели пръсти. — Изчакайте, господин Рубинек. Ще ви осведомя за решението си възможно най-скоро. Излезте и двамата от кабинета ми, ако обичате.

С други думи, не знам, ще видим. Е затова ѝ викаха Осемте топки.

Двадесет и шест минути по-късно, след кратко съвещание със Сладкиша и Чудовищната хапка в кафенето, съдия Юфония Шабаз се върна в покоите си, повика участниците в битката и отсъди, че получената от Лобашио информация, каквато и да е тя, не се приема и

че поради това всичко, възникнало вследствие на тази информация, е възникнало при очевидно и въпиешо — думичката определено ѝ бе харесала — нарушение на АПЗ на заподозрения — включително уликите, иззети при обиска на апартамента на Скарпа, бельото, веществените доказателства — и според дървената глава на правосъдната машина тези улики били абсолютно неприемливи и опорочени. Вследствие на това решение Тони Логашьо и братята Скарпа излязоха от предварителния арест на Сентръл стрийт още преди девет вечерта. Натовариха се на някакво раздрънкано такси и минаха месеци преди отново да привлекат сериозното внимание на нюйоркската полиция. Тогава бяха прибрали завинаги. Тогава. Нека да наблюдаваме какво се случи по-нататък.

Час по-късно, докато се прибираще към къщи от станцията на Девета улица на линия Д на метрото, общественият защитник Еди Рубинек бе пребит съвсем професионално от неизвестен, но сериозно мотивиран извършител. Единственото, което успя да обясни на полицаите от Шесто управление, и то докато седеше на задното стъпало на линейката с двойно уголемена морава физиономия и устни, приличащи на сурова наденица, беше, че нападателят бил жена, черна и с телосложение на артилерийски снаряд.

— Колко милиметра? — Ченгето от Шесто, ветеран разузнавач, прекарал четири кошмарни години във Виетнам, които така и не се бяха изличили от паметта му, още от самото начало беше решил, че пребитият никога не е подушвал барут и че най-вероятно е прекарал целия Виетнам в Торонто, като е пушел ганджа и е драскал тъпи марксистки лозунги по стените.

— Какво имате предвид? — попита Рубинек и повече от всякога заприлича на лайно. Кръвта от носа му се стичаше по козята му брадичка, едното му око беше подпухнало, а очните му ябълки бяха яркочервени. Имаше вид на гадно адско изчадие.

Полицаят въздъхна и повтори въпроса.

— Казахте, че приличала на снаряд. Попитах колко милиметров.

Рубинек попи малко кръв от зъбите си с носната си кърпа и изхрани кръвта на тротоара, като опръска ботуша на ченгето. Еди Рубинек просто не знаеше кога да се откаже. И между другото още не знае — ако го видите някой път на Сентръл, попитайте го как му е носът. Изобщо не проумява. И никога няма да проумее.

Както и да е, малко след рапорта на Шесто шефът на Двадесет и пето се обади в Сексуални престъпления и нареди на Кейси Шпандау веднага да си довлече задника при началството. Попита я къде е била, когато се е случило произшествието, и има ли да каже нещо по въпроса.

Кейси Шпандау се настани на неудобния дървен стол, който стоеше там точно за такива случаи, изгледа го с китайския си поглед и попита дали може да повика за свидетел на разговора някой член на Сдружението на чернокожите в Нюйоркската полиция. Началникът на управлението я гледа безмълвно почти цяла минута.

След това я попита още веднъж, съвсем направо, има ли нещо общо с побоя над Еди Рубинек? Тя така и не сведе поглед и не обели нито дума. Той се опита да прогони червения облак в крайчеца на периферното си зрение, преглътна и си напомни, че Кейси е добра полицайка.

— Шпандау, може ли да ти задам един съвсем хипотетичен въпрос?

— Да, сър.

— Ако Шауана Кориел беше бяло дете и беше изнасилена от трима чернокожи, още ли щеше да се занимаваш със случая.

— Да, сър! Разбира се, че щях да се занимавам. Детето не е виновно за нищо.

— Добре. А ако на мястото на Еди Рубинек беше Джони Кокрън и както обикновено беше направил голям удар, беше омазал съдебната зала с гадните си черни лайна, беше заслепил журито и го беше докарал до интелигентността на прогнил пън и мръсниците се бяха измъкнали? Щеше ли да причакаш Джони Кокрън на станцията на линия Д?

— Аз твърдо вярвам, че процесът срещу О'Джей беше инсцениран, сър.

— Нима? Значи той е Исус Христос и никога не е наклъцвал Мария Магдалена с швейцарски армейски нож. Кейси, спести ми шантавите си възгледи по процеса Симпсън и отговори на въпроса ми.

— Ако ви отговоря... може да си навредя, сър.

— Да си навредиш ли! Мамка му! Че ти си била по-голям адвокат и от Кларънс Дароу бе. Добре тогава. Осемте топки е по-черна

от мухлясала маруля, Шпандау. Признаваш ли, че е най-тъпата съдийка в целия Християнски свят?

— Тя трябва да бъде уволнена, защото е позор за расата си.

— Олеле. Коя е твоята раса, Шпандау?

— Каква раса?

— Няма значение. Виж какво ще ти кажа. Ти си от расата на сините. В града сте тридесет хиляди сини. Всички останали са и винаги ще ви бъдат напълно чужди. Сега. Наби ли Еди Рубинек, или не го наби.

— Сър, не мога да отговоря на този въпрос.

— Защо, по дяволите!

— Каквото и да ви отговоря... ще е нечестно.

— Спести си сополите, малката. Знаеш, че така няма да стигнем доникъде. От мен зависи дали да ти взема значката.

— Знам, сър. Знам, че трябва да постъпите така, както е редно.

— Шпандау, голяма си късметлийка. Можеше да не съм ти шеф.

— Благодаря ви, сър. Оценявам го. Това означава много за мен.

Мълчание. Какво щеше да направи той?

Каза ѝ да изчака отвън, наля си скоч от бутилката, която държеше в бюрото си точно за такива случаи, когато непоносимото бреме на командването го смазваше, и след известен брой консултации с „Чивас“, получи, както се казва, прозрение. Направо гениален проблясък.

Обади се в Първо управление и получи от търтея, който се занимаваше с персонала, едно „може би е възможно да стане“. Облегна се на стола, лапна една дъвка и извика Кейси. Прочете ѝ алинея 9 от Устава, третираща неподчинението на команди, и ѝ заповяда за шестдесет секунди да си е обрала партакешите и задника от неговото управление.

— Къде? — попита тя и той е доволен, че е разтревожена.

— В ОСД. При плъховете.

Тя го изгледа неразбиращо.

— ОСД ли? Какво е това?

— Съкращение. Отдел за съвместни действия. Работят с щатските и федералните ченгета по случаи със спорна юрисдикция.

— Какви например?

— Това не ти е университетска лекция, Кейси.

— Съжалявам, сър. Но...

— Ако например се случи нещо в Покипси или в Нюарк, или в Бъфало и щатското ченге реши, че случаят има връзка с нещо в Ню Йорк, се свързва с момчетата от ОСД. Те му оказват съдействие. Сега разбра ли? Не е чак толкова сложно.

— Това... вие сериозно ли говорите? Не съм уволнена, така ли?

ОДС се помещаваше в необозначен офис на площад Алби в най-мрачната част на Бруклин. Началникът беше едно говедо на име Винсънт Сарагоса. Шефът на Двадесет и пето бе решил, че ако някой може да направи от Кейси Шпандау ченге на място, това е Винс Сарагоса.

Тя се озова на стъпалата пред офиса след шестдесет и четири минути, понесла очукан кафяв куфар с лепенка на Организацията на доброволните патрули. Сарагоса седеше зад бюрото си — огромно творение от палисандър с интарзия на клипер от по-светло дърво отпред — и я наблюдаваше над златните рамки на очилата си за четене. Беше огромен, с дебел врат, широки рамене, покрито с белези лице, кафяви очи и многократно чупен нос, който заемаше по-голямата част от лицето му.

Беше с еднореден сив костюм, бледосива вратовръзка и антрацитночерна риза. Вратовръзката се крепеше от златна игла. На безимения пръст на дясната му ръка имаше масивен златен детективски пръстен, който проблясваше на светлината на зеленикавата настолна лампа.

Кейси се настани на стола пред бюрото, сложи отвратителния куфар в скута си така, сякаш съдържаше тайната за значението на вселената, и отправи към Сарагоса китайския си поглед и стиснатите си устни. Гърбът ѝ бе изправен до такава степен, че чак се чуваше пукот. Сарагоса я изгледа уморено и се обади на бившия ѝ началник в Двадесет и пето.

— Пратката ти се яви. Седи тук пред бюрото ми. Установихме многозначителен визуален контакт. Какво да правя с нея, мамка ѝ?

— Дължиш ми услуга, Винс.

— Така ли? За какво бе, откачен ирландец?

— За Мълбъри стрийт, гвинейски тъпако.

— Къде е тая Мълбъри стрийт бе?

— Тя е добро ченге, Винс. Не искам да я уволнявам.

— Какви ги е забъркала при теб?

— Почти е сигурно, че е разгонила фамилията на един обществен защитник, Еди Рубинек.

— Сигурно ли е, че си го е заслужавал?

— Напълно. Нали чу за случая Кориел?

— Да. Неин ли е?

— Беше. Общественият защитник им го начука.

— Как?

— Осемте топки. Нарушение на АПЗ. И оная го приела.

— Значи пак са на улицата?

— Още същата вечер. Дори сега, както си говорим с теб.

— Мамка му. Според теб Шпандау ще продължава ли да се държи по същия начин?

— Как? Да пребива обществени защитници или да я хващат, че ги е пребила?

— И двете.

— Не. Не мисля. Май я сплаших здравата.

— Има ли изгледи да я обвинят за този Рубинек?

— Не, поне доколкото зависи от мен.

— Ще покриеш случая ли?

— Не е нужно. Доказателствата не са достатъчни за повдигане на обвинение. Но не й го казвай. Нека се поизпоти няколко месеца.

— Добре. Какво още й има?

— Има лично отношение към работата.

— Сериозно? Нещо не го виждам така, както е застанала пред мен. Ето, виж. Не се усмихва. Не понасям черни жени, дето са си натъпкали главите с разни боклуци от клуба на книголюбителя на Опра, от рода на „татко ми беше емоционално недостъпна гад“.

— Тя е млада, Винс. Ще се научи.

Настъпи продължително мълчание. Сарагоса чуваше дишането на началника от другата страна. Продължаваше да се гледа право в очите с Кейси Шпандау, която продължаваше да стиска ужасния си куфар като спасителен пояс. Забеляза, че едва се сдържа да не зареве. Едва ли щеше да се разреве. Но самият факт, че едва не го правеше, е, това наистина означаваше нещо.

— Добре, Мик. Само заради теб. Затова помни, че вече ти си ми задължен. Имам един тип точно като за нея.

Сарагоса изрече още няколко ругатни, затвори телефона и се зае с Кейси. Директно, без следобедна дрямка, без чай и бисквити — и после я прати при Джими Рул Скалата, който беше изключително ченге, но проявяваше изключителна нетолерантност към черните и влиянието им върху политиката на наемане и уволняване на служители в нюйоркската полиция.

Оттук нататък стана интересно.

Четвъртък, 22-ри юни
Магистрала 52, посока север
Блу Сторс, Ню Йорк
Полунощ

Ники Цицero даваше нощно дежурство в Магистрална полиция, отдел към нийоркската щатска полиция — от шест вечерта до шест сутринта. Работеше в отдела от шест години, неженен, приличаше малко на професионален боксьор, с хубаво лице и лъскава черна коса, и тъй като наистина беше боксьор, макар и аматьор, носът му бе леко крив и около очите му имаше белези. В управлението го знаеха като невъздържан тип с шестсекунден толеранс, но след тези шест секунди предпазителят щракваше и тежко и горко на противника.

Движеше се на северозапад по 82-ра и слушаше едновременно полицейското радио и касетка на езикова школа „Берлиц“. Есента мислеше да прекара отпуската си в Италия — при родата си в Гиаре, Сицилия — и искаше да си говори с тях на истински италиански. Не знаеше, че италианският и сицилианският нямат почти нищо общо. Разбра го по-късно, но това е друга история.

Спрягаше глагола „съм“ като част от израза *tu sei molto bella, ragazzina mia* и се движеше по един тъмен участък от пътя, когато светлината от фаровете му се отрази в нещо блестящо и червено в средата на групичка дървета наред нивата отстрани.

Ники спря джипа и насочи светлините на покрива, лъчът пошари известно време по дърветата и Ники си помисли, че навярно е видял око на лисица, скункс или котка. И тогава забеляза лъскав черен метал и част от регистрационен номер. Нагласи прожектора на покрива и забеляза в нивата две следи, крило започваха от дърветата и водеха до банкетата на магистралата.

Или обратното.

Някой да е аварирал? Но защо си бе оставил колата чак там в дърветата? Ники спря джипа и включи синьо-червения полицейски сигнал. Светлините огряваха дърветата и той видя още отражения. Бели, разпилени, като диаманти. Парчета счупено стъкло по земята?

Вдигна радиото.

— Ехо Едно Четири до базата.

— Да, Ехо Едно Четири?

— База, тук Ехо Едно Четири. Намирам се при пътен маркер три-четири на север по магистрала осем две. Излизам от колата, за да огледам нещо, което прилича на ПТП. Дай ми точно време.

— Разбрано, Ехо Едно Четири. Часът е нула и шест минути.

— Грейси, не те разбрах.

Гласът на диспечерната заглъхна, но после пак се усили.

— Шест минути след полунощ, Ники. Вземи си портативната радиостанция.

— Нямам. Остана в сейфа на Пит Лютурно.

— Внимавай тогава.

— Благодаря, Грейси. Знам, че ми го желаш.

— Грещиш, Ники. Изобщо не го желая, като знам къде си го навирал.

Той остави микрофона и изгаси двигателя, но остави синьо-червените светлини. Взе фенера, а след кратък размисъл грабна и чантата за първа помощ и чифт латексови ръкавици. Заклучи джипа и тръгна през полето. Нощта бе звездна, но безлунна. На около два километра по нататък жълтееха светлините на някаква ферма. С изключение на тях всичко друго бе тъмно и неподвижно.

Ники беше дете на Ню Йорк — роден във Фар Рокауей — и среднощната разходка из полето не му доставяше удоволствие. На двадесетина метра от дърветата чу ръмжение. Кръвта му се смръзна, а въздухът изведнъж стана гъст като машинно масло. Той насочи фенера към дърветата и лъчът попадна върху задния регистрационен номер от Джърси: IMA DV8. „Аз съм ненормален“? Страхотно.

Това изобщо не го разведри. Той разкопча кобура на пистолета си „Глок 10“. Ръмженето се усили. Не приличаше на ръмжение на куче пазач — различно беше. Ангажирано. Щастливо. Ники не искаше и да мисли какво би ошастливило толкова едно животно. Чуваха се и звуци — сякаш нещо се къса и ръфа.

— Полиция — малко пискливо каза Ники. — Кой е там?

Ръмженето моментално спря. Ники напрегна слуха си дотолкова, че чак го заболя глава, но не чу нищо. После долови движение от дясната си страна.

Вдигна глока и го насочи натам.

— Щатска полиция. Стани и излез с вдигнати ръце. Веднага!

От житата изникна нещо тъмно и голямо. Ники подскочи. Пръстът му бе на спусъка. Трите бледозелени точки на мерника бяха подредени в идеална линия. На прицела му бе застанало огромно куче, мелез между хрътка и алигатор. Очите му блестяха като рубини. Кучето стоеше, дишаше учестено и го гледаше с отворена пасть. Муцуната и гърдите му бяха изцапани с нещо тъмно и лепкаво. Козината му блестеше на светлината на фенера.

После то се обърна и... изчезна. Ники се вслуша в шумоленето на житата. След секунда остана сам с онова, което го очакваше при дърветата.

Стигна до автомобила — чисто нов лъскав черен джими SLT. С тъмни стъкла. Дясното странично стъкло беше счупено и навсякъде имаше парчета. Ники пристъпи към камиона и освети кабината.

На двете предни седалки бе просната млада руса жена. Гола. По гладкия ѝ корем имаше кръв. Очите ѝ бяха отворени. Ники насочи лъча към тях. Неподвижни и безжизнени. Придвижи лъча към врата ѝ и видя синините.

Вратът ѝ не беше... никак добре.

Той надяна латексовите ръкавици и докосна гърлото ѝ там, където се съединяват мускулите под челюстта. Отдръпна ръката си едва когато усети абсолютната неподвижност на тялото.

Посегна към портативната си радиостанция, но се сети, че няма такава. Изруга и пое дълбоко дъх — и долови някакъв мирис, който му напомни ръжда и го наведе на мисълта с какво може да е била изцапана муцуната на кучето. Отдръпна се от камиона и мирисът на ръжда стана толкова отчетлив, че му заседна на гърлото.

Насочи фенера към земята и видя в тревата отъпкана следа. Беше дълга седем-осем метра и свършваше в просеката между дърветата. Наведе се и почна да изучава дирите в тревата. Двама или трима души. Бяха излезли от джимито и бяха тръгнали към горичката.

Замисли се сериозно над своята роля в цялата история. От една страна, беше ченге и този вид неща му влизаха в работата. От друга, се бе нагледал на филми, в които това обикновено бе първата сцена — надписите бягат по екрана и от музиката ти настръхва косата. Той беше самотното ченге в тази сцена. А всички знаят, че самотното ченге никога не оцелява до свършването на надписите.

Той въздъхна, изправи се и проследи дирята до гората. Озова се на малка поляна и видя труп — лежеше по гръб на изпотъпканата трева.

Бял мъж, мургав, с обръсната глава. Млад, не повече от двадесетгодишен. Много мускулист, сигурно е вдигал тежести или е играел професионален футбол. Облечен в бяло — не, бивше бяло яке. Гол от кръста надолу. Олеле! Работата беше сериозна.

Ники се приближи още. Към миризмата на ръжда се прибави и воня на канализация с горчив примес на стомашни сокове. Някой беше повърнал и освен това се беше изпуснал. Той насочи фенера към тялото.

Голяят корем под изцапаното с кръв бяло яке беше разпран и навсякъде се въргаляха черва. От пъпа до долната част на бедрата всичко бе розово синьо-червена пихтия.

Нещо бе наръфало тялото — оня гаден пес, мамка му! Ники отстъпи и направи отчаян опит да овладее стомаха си. Следователите не трябваше да откриват и неговата повръщия на местопрестъплението.

Огледа лицето на трупа. Застинала маска от синини и кръв. Едното око бе отворено широко, другото така отекло, че не се виждаше. Устата бе отворена и пълна с черна кръв. Изглежда, някой го беше пребил до смърт с голи ръце.

Ники коленичи и огледа протегнатата ръка, по-специално кокалчетата на пръстите. Бяха охлузени. Ако се съдеше по раните, мъжът се беше отбранявал. Онзи, който го беше убил, сигурно имаше драскотини и синини по ръцете и лицето. Ники беше спец в тази област.

Той се изправи и отново огледа поляната. Битката е била един на един. С голи ръце и крака. Дуел? Или някакво идиотско състезание? Синьо-червените светлини влудяваха мрака и навяваха на Ники представа за тропически риби в черна лагуна. Той се обърна и бавно тръгна към джипа.

— Ехо, Едно Четири вика базата.

— Ники, да пишкаш ли отиде?

— Не, Грейси.

— Защо говориш така, Ники? Лошо ли ти е?

— Да, Грейси.

Четвъртък, 22-ри юни

*Кабинетът на помощник щатския прокурор
Федералната сграда, Олбъни, щата Ню Йорк*

09:50 часа

На сутринта Джак Вермилиън се обади от дома си в Ренселер на своя адвокат Фланъри Колман и установи, че Колман е напълно съгласен с Индианеца Джонсън, който смяташе, че размяната на Ърл Пайк срещу помилване за Дани е пълна гадост, която най-вероятно ще свърши печално, но Джак игнорира всичките му съвети.

Два часа по-късно той и намусеният Фланъри Колман — изпечен лукав адвокат, работил девет години като помощник-прокурор на Ню Йорк, преди да се отдаде на частна практика в Олбъни — се срещнаха със специалния агент за Олбъни от Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия, чернокожото ченге с бяла коса Лутър Камбъл.

Лутър Камбъл беше интелигентен и приятен, изглеждаше компетентен и сделката очевидно му се нравеше, но за съжаление не беше сам. Тогава Джак Вермилиън за пръв път видя самата Валериана Греко, помощник щатски прокурор за този сектор. Тя беше изваяна тридесет и пет годишна миньонка, със страхотни крака, остри черти и лъскава черна коса, подстригана на черта и отметната наляво с помощта на шнола във формата на сребърен гушер с изумрудени очи. Джак забеляза, че очите ѝ са в същия нюанс на зеленото като тези на гущера. Беше облечена в обичайния за федералните тъмносин костюм, с къса пола и аксесоари под формата на лаптоп Dell Inspiron и хромиран мобилен телефон с размер на хамстерски задник. Беше самото олицетворение на деловитостта и арогантността и успя да вбеси Джак от самото начало.

Покани ги в кабинета си, претъпкан с махагонова мебелировка и реликви, увековечаващи професионалните ѝ постижения и дружбата ѝ с влиятелни клечки от Вашингтон, и изчака двата опита на Джак да остави куфарчето си изправено върху килима, който беше толкова дебел, че спокойно можеше да скрие капан за вълци. На третия опит Джак се отказа и остави куфара да легне. Тя го огледа с нескрито любопитство.

— Хубав куфар, господин Вермилиън.

Джак го погледна. Беше паднал на лявата страна, където точно под дръжката имаше сребърна плочка с надпис:

ДЖАК ВЕРМИЛИЪН,
ЧЕСТИТ ПЕТДЕСЕТИ РОЖДЕН ДЕН
ОТ ПРИЯТЕЛИТЕ В ЛА ДЖОКОНДА
29 ЮНИ 1977

Джак сви рамене типично по италиански.

— Благодаря. Хубав кабинет.

— Ходила съм в Ла Джоконда.

— Така ли?

Джак веднага разбра накъде бие и реши да атакува пръв.

— Израснал съм там и имам много приятели. Включително Франк Торинети. Ако това ви притеснява, да прекратим разговора още сега.

Устата ѝ беше малка, с пухкави устни като на катедрален херувим. Въпреки това усмивката ѝ беше змийска.

— Никак даже. Просто отбелязах факта.

Фланъри Колман се намеси безцеремонно:

— Каква е точно вашата роля в тази среща, госпожице Греко?

Тя му отвърна с високопарна реч, която продължи точно единадесет минути според часовника на стената до снимката от дипломирането ѝ в Правителствения университет „Кенеди“. Даде да се разбере, че случаят е неин. Госпожица Греко беше много заинтригувана от историята на Джак. Възхищаваше се от гражданската му доблест и лоялността към правосъдието. Естествено госпожица Греко не можела да даде никакви обещания относно освобождаването на Даниело Вермилиън, тъй като господин Вермилиън бил под юрисдикцията на щата Калифорния, но определено можело да се предприемат някои стъпки за ефективни съвместни действия между щатските и федералните агенции и в зависимост от *резултатите*...

Имаше още от този род, но Джак остана с ясното впечатление, подкрепено впоследствие и от неговия адвокат, че съдействието с АТО по случая с Пайк ще доведе до паралелно, но не и официално реципрочно преразглеждане на условията, при които Дани ще излежава присъдата си. Тези условия включваха незабавно прехвърляне в затворническата клиника във Фресно — и това беше най-важното за Джак.

— Това е, което ме интересува, разбирате ли? — прекъсна Джак арията ѝ. — Защото, ако бъде върнат в общото отделение, той е мъртъв и сделката ни отпада. Край. Това не подлежи на разискване.

— Разбрах. Съгласна съм. Незабавно. Ще се обадим още днес. Нещо друго?

Джак имаше някои идеи. Може би един истински опит да се справят с наркоманията на Стрийк и с неговия... Той млъкна и се замисли.

— Нефункционален начин на живот? — бе изразът, който употреби госпожица Греко и устните ѝ се извиха около фразата като на монахиня, издухваща пращен вибратор.

Госпожица Греко също имаше няколко въпроса.

Лутър, който беше наблюдавал дуела изпод гъстите си бели вежди, докато премяташе в ръце един нож за писма и от време на време поглеждаше Джак, установи трайно погледа си върху лицето му и повече не го помести. Джак имаше чувството, че този поглед крие предупреждение. Какви въпроси? Госпожица Греко нападна като кобра.

Всъщност ставало въпрос за мотивацията. Тя направила рутинна проверка на господин Пайк и не открила нищо. Според надеждни източници неговата фирма „Системи за кризисен контрол“ имала дълга и почтена история в областта на корпоративните консултации. Доколкото нейните хора успели да разберат, съдружниците му били пенсионирани военни с безукорни досиета от флота и сухопътните войски. Бил регистриран колекционер на оръжие и дори бил в борда на директорите на музея „Уилям Коуди“ в Коуди, Уайоминг.

Освен това се беше свързала с Военния департамент и те ѝ бяха предоставили внушителен доклад относно военната история на семейство Пайк, която започваше от Войната за независимост и освобождаването на Тексас и стигаше до кариерата на самия полковник Ърл Пайк, стартирала с три блестящи битки като офицер на Г2 към Първа въздушна във Виетнам и продължила с двадесет и четири години активна служба в Централна Америка, Близкия изток, Колумбия, Перу, а накрая и в Централна Африка.

Значи имаме един преуспял бизнесмен и бивш военен, с множество влиятелни познати, който, виждате ли, е готов да рискува всичко това, за да прекара нелегално очевидно проблематични оръжия

по Хъдсън, а оттам до Мерида, Мексико, всичко това в пълно нарушение на широко оповестените ограничения на АТО. И договаря превоза с абсолютно непознат човек, въпреки че, честно казано, този непознат е свързан с определени колоритни общности — за което твърдение се надявала Джак да ѝ прости. Поради това сделката ѝ се струвала странна и противоречала на единадесетте ѝ години опит в тази област. А какво ставало с допълнителния риск за „Блек Уотър Транзит Системс“? Тук тя спря, притвори и отвори очи, сякаш бе получила някакво космическо послание или пък имаше стомашни проблеми — фактът, че Джак е предизвикал разследване срещу Пайк, фактът, че е приел статут на информатор, това нямало ли да навреди на отношенията му с чистите пред закона хора на бизнеса в Олбъни? Лично тя мислела, че ще навреди. И затова била озадачена и особено се смущавала от уникалността на ситуацията. Според нейния опит не се случвало често обикновени граждани и влиятелни бизнесмени като Джак да получават пароксизъм на граждански алтруизъм, особено когато това може да навреди на фирмените им интереси. Затова, въпреки убедителните причини, които ѝ изложил Джак, тя все още си задавала много въпроси.

Джак я разбра много добре, наведе се и заговори напрегнато:

— Преди да обясня защо го правя, държа да поясня, че очаквам да остана абсолютно анонимен, а ако не, просто свършваме дотук. Гарантирате ли ми анонимност? В писмена форма?

Госпожица Греко хвърли кос поглед към Лутър Камбъл, който сви рамене.

— Може да се уреди. Естествено, засекретяването има своите проблеми, но източникът може да се упомене в запечатан плик към обвинителния акт, който да се отвори само от съдията. Ние ще прихванем сделката в терминалите на Ред Хук или в открито море. Може би е най-добре да го направим в океана. Ще уточним подробностите допълнително... ако се стигне до операция. Но реакциите са съвсем естествени, както и... последствията. Затова въпросът ми остава. Защо го правите?

— Поради две причини. Първата е, че е възможно да става въпрос за ужилване. Възможно е Пайк да е ваш агент. В най-голямата жегга беше облечен със закопчано сако. Свърза се с мен на открито, на паркинга, където имаше възможност за наблюдение и подслушване.

— Вие ни уверихте, че сте готов да го предадете. Ако беше ужилване, то нямаше да има последствия за вас. Спазили сте закона.

— Ами ако не бях докладвал за опита? Ако наистина е било федерално ужилване? Незаконни оръжия? Моята компания има федерален превозвачески лиценз. Според условията на този лиценз пропускът да се докладва опит за подкуп или каквото и да било друго нарушение на щатските и федералните закони е основание лицензът да ми бъде отнет. Което означава край на бизнеса ми. Това е първата причина.

Тя кимна с безизразна физиономия и го изчака да продължи.

— Второ: вие, копелета такива, искате нещо в замяна за сина ми. Нямам друго. Това е.

— Само толкова? Значи нищо повече от бащинско чувство, така ли?

Погледът, който ѝ отправи, бе достатъчен, за да изрази позицията му.

— Не е нужно да проявявате агресивност, господин Вермилиън. Ние сме наясно, че „Блек Уотър Транзит“ е обект на... интерес... от страна на множество федерални и щатски агенции. Както вече казах, вие поддържате социални контакти с елементи от италианската общност. Знаете, че Ла Джоконда е седалището на мафията тук. Не криете връзките си с тях. Пише го дори на скъпото ви куфарче. Знаем, че Франки Булс е...

— Казва се Торинети. Франсис Торинети.

— Той ви е приятел. Не го ли наричате Франки Булс?

— Той не ви нарича Вал Гъркинята.

— Добре. Ще го имам предвид. Та господин Франсис Торинети ви е приятел от детството, но няма абсолютно нищо общо с „Блек Уотър Транзит“ и вие само искате да помогнете на сина си. Както казах в началото, става въпрос за чиста и безкористна бащинска обич, така ли?

Джак не отговори.

Още един кратък транс от страна на госпожица Греко. Лутър остави шумно ножа на масата и изтропването я накара да отвори очи и да се усмихне.

— Колко достойно за възхищение, господин Вермилиън — мило каза тя. — И колко рядко срещано. — После изгледа Лутър с поглед

„Престани най-сетне“ и взе мобилния си телефон, с което даде да се разбере, че посещението на Джак и Фланъри Колман е приключило.

Камбъл се надигна, изпрати ги до чакалнята и им предложи кафе.

— Сега какво? — попита Фланъри.

— Трябва да го обсъдим. Ще ни изчакате ли десетина минути?

— Пет — отговори Фланъри.

— Добре. Пет. Не й се оставяйте, господин Вермилиън. Тя е малко закоравяла. От работата й е.

— Тя е абсолютна кучка, офицер Камбъл.

— Агент Камбъл. Пет минути ли казахте? Все пак става въпрос за сина ви.

Минутите се оказаха петдесет. Джак вече крачеше към асансьора, следван от Фланъри, когато Камбъл ги настигна.

— Джак. Извинявам се. Госпожица Греко искаше да обсъди въпроса с началниците си. В тази история са замесени доста нива на управление.

— Искате да кажете, че е разследвала Джак още веднъж — усмихна се Фланъри.

— Няма такова нещо. Най-важното е, че се съгласиха. Ще участваме. Работата е в ход.

— Анонимността? — попита Фланъри.

Камбъл кимна.

— Името на Джак изобщо няма да се споменава. Ако натовари контейнера на някоя от лодките си...

— Корабите си. Имам два кораба. „Агава Каньон“ и „Тикондерога“. За случая имах предвид „Агава Каньон“.

— Става. „Агава Каньон“ ще акостира в Ред Хук. Най-добре ще е да открием пратката още там. Ще го направим да изглежда като рутинна проверка. Лично аз не смятам, че прехващането в открито море е добра идея. Това означава да намесим Бреговата охрана и ФБР, което не е нужно на никого. Аз смятам, че опитът за превозване на оръжия е напълно достатъчен. Ако е това, което мисля, и ако някои от тези оръжия са предмет на ограничение или забрани, Ърл Пайк ще се озове в ареста още същата нощ.

— А какво друго мислите, че може да е? — попита Фланъри.

Лутър видимо се смути и мълча поне половин минута. Сърцето на Джак заби лудо. В какво се забъркваше?

— Имаме... някои причини да смятаме, че „Системи за кризисен контрол“... може... да е замесена в нелегален превоз на оръжие.

Реакцията на Фланъри бе образец на управляем взрив.

— Казахте, че срещу фирмата му няма нищо!

— Няма нищо доказано.

— Значи става въпрос за хипотеза?

Камбъл надяна най-безизразната си физиономия.

— Мога да ви кажа само, че „Системи за кризисен контрол“ е свързана с определени политически елементи във Вашингтон, които са склонни да оказват едностранна военна помощ на известен брой дясноориентирани правителства в Централна Америка и дори в Мексико. Списъкът на клиентите им... не е известен... на нашите агенции, но според разговорите, които проведохме тази сутрин с Държавния департамент, „Системи за кризисен контрол“ е... предмет на интерес за настоящата администрация.

— Коя е тази администрация? И каква част от коя администрация е? Слушай, приятелю, не се опитвай да заблудиш клиента ми с мъгляви глупости за някакви национални интереси. Ако не ми казваш цялата истина и ако всичко това се отрази на фирмата на Джак, ще навра в кучи гъз и теб, и тази харпия Греко, и всички федерални агенти в цялата ви скапана сграда!

Камбъл изслуша гневния изблик на адвоката на Джак с широко отворени очи. Кожата на лицето му стана червеникавокафява.

— Вижте какво, господин Колман, ние сме АТО. Задачата ни е да не допускаме забранените оръжия на улицата. Дори тази мексиканска история да касае частна колекция и дори едно от тези оръжия да подлежи на някакво законово ограничение, това означава, че Пайк е престъпник, и моята работа е да го окошаря дори за това, че си го е помислил.

Атрофиралата съвест на Фланъри проблесна някъде в най-забутаното кътче на адвокатската му душа и го накара да попита за военните заслуги на Пайк пред родината му. Камбъл беше безцеремонен.

— Моите уважения, но да си ги завре отзад. Това е било вчера.

Фланъри погледна към Джак.

— Джак, този Пайк...

— Да?

— Мислиш ли, че ще се върже на номера с рутинната проверка?

— Въобще не ме интересува — намеси се Камбъл. — И да се върже, и да не се върже, няма никакво значение. Нелегален превоз на оръжие? Получателят е някакъв военен от чужда държава? Ха! Лично мен въобще не ме интересува какъв бизнес прави тоя Пайк и кои са приятелите му. На моята територия не може незаконно да се пренася оръжие. Ще го скритам в задника и ще се хия с кеф. Това ми е работата. Не се притеснявайте за него. Я се появи, докато Челси Клинтън стане кмет на Ню Йорк, я не. Хайде вярвайте ми поне малко, а?

— За какво? — попита Фланъри, но Камбъл вече крачеше към кабинета.

— Остави го — обади се Джак и го проследи с поглед.

— Ти го остави — отвърна Фланъри, но беше твърде късно и Джак Вермилиън така или иначе още преди няколко часа беше престанал да слуша какво говори адвокатът му. Дори не мислеше как ще реагира Франк Торинети, който явно беше замесен по някакъв начин. Франк му беше приятел. Щеше да го разбере. Той също имаше син. В момента Джак чуваше единствено гласа на сина си по телефона на затвора Ломпок и страха, който заглушаваше всичко останало.

„Моля те, татко. Моля те, помогни ми.“

Централен офис на ОСД, Бруклин, 13:00

Този ден Кейси Шпандау беше сама в офиса — даваше дежурство в диспечерната в апартамента на втория етаж, забутан в една пресечка на площад „Алби“, близо до Фултън стрийт. Останалите — детектив Джими Рул, сержант Декстър Заргас и Карбо Суарес — бяха в академията на Тридесет и първа улица, където провеждаха проучвателен семинар с обучаемите. Кейси бе особено доволна да види гърба на Джими Рул, познат с прякора Джими Скалата. Беше изкарала цялата си нощна смяна в кола 511 и синеокият ирландски копелдак не ѝ беше продумал нито дума.

Цялата шестчасова смяна беше минала в безсмислено наблюдение на някакво ателие за химическо чистене в Маспет — връщаха услуга на звеното по наркотиците. Джими Скалата през цялото време или говореше по мобилния си телефон, или слушаше някаква суинг станция от Ню Джърси. Не заспа и почти не помръдна. Беше облечен в елегантен тъмносин копринен костюм и подходящи кожени мокасини, а ръцете му бяха гладки и бели. Когато посягаше да завърти копчето на радиото или да вземе мобилния си телефон, ръцете му се носеха в тъмното купе на колата като фосфоресциращи бели птици. Дъхът му миришеше на мента и одеколонът му беше натрапчив, с акцент на сандалово дърво. Беше изключително красив и абсолютен гадняр.

Всеки път, когато Кейси се опитваше да завърже разговор — например да обясни защо е била преместена от Две Пет — да го накара да види нейната гледна точка — или просто за да не заспи — той вдигаше дясната си ръка, златният му детективски пръстен проблясваше на светлината на уличните лампи, и слагаше показалец на устните си. Тя го разбра.

Беше нова, беше черна, беше дошла с връзки и се спасяваше от обвинение, заради което заслужаваше най-малкото да бъде показвана в увеселителния парк на Кони Айланд, докато още неродените поколения не остарееят. Затова беше невидима за него, никоя. Подобна позиция изискваше доста инат, но Джими Скалата цяла нощ не омекна дори на градус. Кейси за пръв път осъзна могъществото на абсолютната тишина. Джими Скалата я използваше като инструмент за дране на кожа. Когато заедно с първите млечнобели признаци на зората пристигна и смяната, Джими Скалата ѝ подхвърли ключовете от

служебната кола и пое към станцията на метрото, без дори да се обърне. Кейси усети, че сълзите я задавят.

След малко се овладя, откара колата до сградата на ОДС и взе асансьора до втория етаж. Според месинговата табелка върху облицованата с фурнир стоманена врата за външния свят в апартамент 2200 имаше фирма, наречена:

„БОСТЪН БАР“
ИНВЕСТИЦИОНЕН МЕНИДЖМЪНТ
НЮ ЙОРК / ЛОНДОН / ХОНКОНГ

Кейси се досещаше, че инвестиционната фирма е наляла доста чужди пари тук, инвестирайки ги в охранителни видеокамери по подстъпите и във вътрешността на деветте офиса, на които беше разделен апартаментът, детектори за движение на всяка крачка, индикатори за тегло в дъските на паркета, всичко това свързано с беззвучни аларми, прокарани до близкото управление в Бронкс. Техниците бяха прекарвали обезопасени информационни линии през екранирани тръби с оловна оплетка, а вратите бяха подсилени със стоманени плоскости и каси.

Офисът на президента в дъното на апартамента от двеста квадрата се обитаваше от самия шеф, който преди три години беше създал отдела. Беше облицован със солидно тиково дърво, подът бе застлан от стена до стена с индиговосин килим, а през устойчивия на куршуми панорамен прозорец зад палисандровото бюро се виждаше част от Бруклинския юридически университет, червените тухлени стени на Бороу Хол, камбанарията на църквата „Света Ана“, а в омарата зад тях се мерзелееха двете кули близнаци на Световния търговски център и голяма част от Долен Манхатън, наподобяващ сценичен декор от бродуейска постановка.

Офисът беше страхотен и Кейси стигна до заключението, че ОСД са по-нагоре в хранителната верига, отколкото ги беше представил бившият ѝ шеф в Две Пет.

Когато отделът бе конфискувал офиса на „Бостън Бар“, Джими Скалата беше поръчал специална табелка за шефа си, която висеше на вратата редом с една черно-бяла снимка в рамка на боксьора от

миналото Примо Карнера. Кейси реши, че наистина прилича на шефай.

Табелата гласеше:

ДЕТЕКТИВ ВИНСЪНТ САРАГОСА
ЗЛАТНА ЗНАЧКА 3179
„Il Padrone“

На вратата беше прикрепена бележка за Кейси:

Кейси,
Отивам в Първо. В Оръжейната има сгъваемо легло;
поспи малко. Декси, Скалата и Карло ще се върнат в два.
Поеми дежурството в диспечерната в 13:00. Няма
нищо особено и денят трябва да е спокоен. Добре дошла в
ОСД!

Винс Сарагоса

Кейси остави куфара до бюрото си и намери сгъваемото легло. Беше чисто и подредено, чаршафите скърцаха от белота и всичко беше сгънато като в казарма. Тя седна, вдъхна миризмата на оръжейна смазка и цигарен дим и разтри слепоочията си. Легна, намести се, въздъхна дълбоко и след седем секунди заспа. По обяд телефонът в приемната звънна. Тя се събуди стреснато, спомни си къде е, стана и отиде с неуверена крачка до бюрото.

— Отдел за съвместни действия.

— Здравейте. Аз съм Ники Цицero от щатската полиция. Значка пет-пет-седем-осем-едно. Искам да разговарям с Отдела за съвместни действия.

— Шпандау. С какво мога да ви помогна?

— Работя по едно двойно убийство. Имаме два трупа и предполагаме, че може би става въпрос за саморазправа на пътя.

— Нещо повече?

— Нощес бях дежурен по магистрала осемдесет и две, до Таконик, близо до Блу Сторс. Познавате ли района?

— Родена съм в Картейдж. Цял живот се размотавам по Таконик.

— Ходил съм в Картейдж. Близо е до Форт Дръм, нали?

Гласът му беше плътен и копринено мек, с едва доловим италиански акцент.

— Да. Какво мога да направя за вас?

— Извинете, не разбрах името ви...

— Шпандау. Офицер Шпандау.

— Здравсти. Аз съм Ники. Викат ми Ники.

— Здравсти, Ники.

— Как ти е първото име?

Божичко! На колко години беше този пубер?

— Кейси.

— Добре, Кейси. Може ли да ти викам Кейси?

— И без това вече ми викаш.

— Добре... докъде бях стигнал?

— Патрулирал си по осемдесет и втора в района на Блу Сторс.

— Точно така. Видях един черен джими в една крайпътна горичка. Накратко, има два трупа. Искаш ли подробности?

Този тип от колко време беше полицаи? От три дни ли?

— Не. Какво можем да направим за вас?

— След като дойдоха следователите, се върнах на юг по Осемдесет и втора да видя дали ще открия нещо. На около пет километра от изхода на Таконик за Галатинвил намерих по средата на пътя счупено стъкло. От мигач. Прибрах го.

— Защо?

— Джимито на местопрестъплението имаше прясна драскотина на задния десен калник. По нея имаше боя. Тъмносиня.

— Значи смяташ, че е имало произшествие, което е прераснало в конфронтация там, където си открил джимито?

— Да. Имаме и свидетел, шофьор на панеловоз. Казва, че видял край пътя голяма синя кола и черното джими. Тъмносинята кола го задминала малко преди това със сто и четиридесет, а след нея и джимито. Между него и черния камион нямало други коли.

— И сега има два трупа, така ли? — Интересът на Кейси се събуди. — Имената? — попита тя и придърпа лист и химикалка.

— Жената е Джулия Мария Джането, родена на 14.02.1980. Жителка на Олбъни. Студентка първа година. Камионът е на името на Доналд Алберт Кондоти, роден на 28.08.1978. Безработен. Постоянен адрес в Парамус. Има досие за побои, оръжия и наркотици. Патологът казва, че е гълтал стероиди с шепи. Черният му дроб вече бил на пихтия, а той е бил само на двадесет и две!

— Подробности за жертвите?

— Вратът на момичето беше счупен. Била е...

— Какво?

— Изнасилена. След като смъртта е настъпила.

— Семенна течност?

— Не. Сигурно е използвал презерватив.

— И психарите практикуват безопасен секс. А другото тяло?

Мълчание. Кейси дочу гласове и шум от асансьор. Дисплеят на бюрото ѝ показваше, че обаждането е от някаква болница в Олбъни. Сигурно звънеше от моргата. Виждаше го застанал в чакалнята пред ослепително бялата зала, където две тела лежах под изнервящата синя светлина. Разбра, че онова, което е видял, го е засегнало дълбоко, и изпита желание да опознае този тип. Повечето ченгета се преструваха, че не им пука от нищо. Беше ѝ писнало от такива. Ако не ти пука за смъртта, по-добре да се махнеш.

— На поляната е имало нещо като сбиване. Жертвата е била с доста масивно телосложение. Направо огромен тип. Гълтал е стероиди, нали ти казах. Вдигал е тежести. Този, който го е убил, е бил или много по-голям, или много по-добър от него. Аз мисля, че е бил много по-добър. В основни линии, жертвата е пребита до смърт.

— С какво?

— С голи ръце. С юмруци. Дори няма следи от ритници.

Божичко!

— Има и друго. След това е бил... изкормен.

— Какво?

— Смятаме, че е било направено с клон.

Боже господи!

— След настъпването на смъртта ли?

— Не. На гърлото му има отпечатък от обувка. Бил е обездвижен, когато е станало. Има много кръв, което означава, че смъртта е настъпила впоследствие. Крясъците трябва да са били нечовешки, но

няма свидетели. Най-близката къща е на няколко километра и хората са пенсионери. По цял ден гледат телевизия и климатикът им бучи.

„Майчице — помисли си Кейси. — Тоя тип е истинско чудовище!“ Ако беше тип. Трябваше да е тип. Никоя жена не можеше да направи подобно нещо. Поне се надяваше, че не може.

— Кажи какво можем да направим за теб, Ники?

— Нашата лаборатория изследва стъклото. От мигач на мерцедес е. Стар модел, най-вероятно от луксозния клас 600 от средата на осемдесетте. Намерихме парчета стъкло и по обувките на убития. Същия тип стъкло. Смятаме, че на мястото на първата среща, на осемдесет и втора, близо до изхода за Таконик, е възникнала пътна свада и жертвата вероятно е ритнал мигача на мерцедеса. Оттам е дошла и разправата.

— Пасва. Анализът на боята показва ли нещо?

— Да. И тя е от мерцедес-бенц 600 от средата на осемдесетте.

— Добре. Прекарахте ли данните през компютрите на Пътна полиция?

— Да.

— Колко са?

— От този цвят в щат Нью Йорк са триста шестдесет и един.

— А в града?

Ники направи пауза и Кейси знаеше, че каквото и да каже, то ще означава огромно количество неблагодарна работа. Оказа се права.

— Осемдесет и три леки коли мерцедес-бенц, отговарящи на боята и състава на стъклото.

— И искаш да ти помогнем да откриеш собствениците? Защо не провери в градския регистър?

— Проверих. Казаха, че могат да дадат информацията не по-рано от средата на другата седмица. Дотогава този изрод може да се е покрил кой знае къде или...

— Или да е бутнал колата в някоя пропаст, да я е ремонтирал в някой гараж или да я е пратил в Дубай в контейнер. Права ли съм?

— Абсолютно.

— Изпрати ми списъка по факса. Ще го дам на шефа си.

— Може ли да го донеса?

— Да го донесеш ли? Ти не беше ли патрулен!

— Специално за този случай ме прикрепиха към следователите.

— Сигурно са те харесали. Кога ще дойдеш?
— След три часа. Може и по-рано.
— Толкова ли ти липсва Бруклин?
— Как разбра, че съм от Бруклин?
— По говора ти.
— Искам да хвана този тип. Много искам да го хвана.
— Защо мислиш, че е от Ню Йорк?
— Не знам. В управлението има още трима, които преглеждат другите. Аз помолих да ме пратят в Ню Йорк. Това е моето участие. Става ли?

Кейси си го представи съвсем ясно. Някакво щатско ченге, лъскаво като нов-новеничък пистолет, и подтичва край големите като тригодишно хлапе след велосипеда на батко си.

— Пристигай, Ники.

Даде му адреса и му каза да звънне, като наближи града. Щеше да се погрижи да му намери партньор. Всъщност, надяваше се тя да му е партньор.

Административната сграда на „Блек Уотър Транзит Системс“

Трой, щат Ню Йорк, 15:00

Минаваше три и всички седяха в офиса на Джак в Трой и чакаха да се обади Ърл Пайк или някой от негово име и да направи открито волеизявление — както се беше изразил Камбъл. Единственият човек, който се занимаваше с нещо, беше джобната ядрена ракета и помощник-прокурор Валериана Греко.

Беше навела главата си така, че гъстата черна коса да скрива лицето ѝ, и тракаше нещо по матовочерния си преносим компютър. „Демонстрира, че не губи секундите на данъкоплатеца“ — помисли си Джак. А може и просто да беше луда.

Днес беше облечена в черен костюм с тясна къса пола. Имаше страхотни крака и сексапил на счупена стъклена чаша. От време на време мобилният ѝ телефон звънеше и тя го включваше с обиграно движение и казваше нещо загадъчно на този, който ѝ се обаждаше.

Всеки път, когато това се случваше, тримата андроида, които беше довела със себе си от щабквартирата на АТО в Олбъни, вдигаха глави и я зяпваха, сякаш току-що се беше материализирала в стаята.

Изобщо не си беше дал труд да запомни имената им. Тримата си приличаха досущ като рекламите по списанията, с федералните костюми, униформените подстрижки, военните мустаци, придаващи авторитет на недокоснатите им от реалността физиономии, лъскавите глокове в кобурите под мишниците — Джак смяташе тези пистолети за масова и долнокачествена стока — с телосложенията си на щангисти и очебийното убеждение, че всеки, който не е действителен член на Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия е най-малкото закоравял престъпник или в най-скоро време ще бъде разобличен като такъв. Типични федерални. Джак беше видял какво ли не на този свят и интересът му към тези тримата не беше чак толкова голям, че да се опитва да промени възгледите им. В три и двадесет телефонът иззвъня.

Всички застинаха и троицата погледна към Джак. Той завъртя стола си и вдигна слушалката. Беше Ърл Пайк.

— Джак. Как си?

— Добре съм, Ърл. А ти?

— Също. Уредих нещата.

— Добре. Чакай да взема нещо за писане... Слушам те.

— Контейнерът пристига с камион. Шофьорът ми се обади преди малко. Влиза в Саратога. Къде да дойде?

— Сигурен ли си, че не искаш да го пратиш направо в Ред Хук по „Таконик“? Ще си спестиш доста от таксите за разтоварване.

Докато го казваше, наблюдаваше физиономията на Греко. Тя засичаше обаждането с портативен локатор. Чертите на бледото ѝ лице се изостриха и в очите ѝ проблесна гняв. Тя поклати яростно глава и тежката ѝ коса оформи ветрило и се удари в бузата ѝ. Пайк беше казал още нещо и Джак го помоли да повтори.

— Има ли някой при теб, Джак?

— В офиса съм и си върша работата. Какво очакваш, да заключа вратата и да закрия прозорците с чаршаф ли?

— Не се нервирай. Не, няма да кажа на шофьора да закара контейнера в Ред Хук. По бреговата линия на Ню Йорк и Джърси гъмжи от федерални и щатски агенти. Ще откара контейнера до твоя склад, ще го обмита там и като отиде в Ред Хук, никой няма да му обърне внимание. По-просто е, а по-простото винаги е по-добро. Чаткаш ли?

— Чаткам. Долу на реката ще те чака кораб. „Агава Каньон“. Знаеш ли адреса?

— На твоите докове ли?

— Да.

— Знам къде са. Кога ще можем да натоварим контейнера?

— „Каньон“ е почти пълен. Ще отплава към шест вечерта и ще бъде на контейнерния терминал на Ред Хук към един през нощта. Устройва ли те?

— Да. Нека някой да ме посрещне там.

— Защо? Дотогава контейнерът ще е обмитен и ти няма да имаш право да влизаш при него. От техническа гледна точка той вече е извън САЩ. От Ред отива направо на контейнеровоза в Балтимор.

Физиономията на Греко бе напълно неподвижна. Джак я погледна в очите и видя там леденосиня ярост. На бузите ѝ изпъкнаха два червени кръга. Джак вдигна ръка. Тихо!

— Просто искам да проверя, че контейнерът е там.

— Нямах ми доверие ли?

— Имам ти доверие. Имам доверие и на Аллах, но си връзвам камилата.

— Добре. Както искаш. Няма проблеми. Дай ми името на шофьора. Ще накарам пазача на паркинга да му освободи място. Ще натоварим контейнера ти веднага щом пристигне. След това ще те уведомя къде е. Прати някой в Ред Хук. Моите хора ще се погрижат за всичко. Става ли?

— Става, Ти къде ще си?

— Къде трябва да съм? И аз ли да дойда там?

— Не. Не е нужно да привличаме чак толкова внимание. Хората ти ще се чудят какво прави там шефът им в два през нощта. Все някой ще се разприказва. Къде ще мога да те намеря?

— Ще бъда тук. В офиса. Или вкъщи, до телефона.

— Добре. Ще се чуем.

Пайк затвори.

Греко се надигна и изсъска:

— Това бе изключително глупаво от ваша страна, господин Вермилиън!

— Не, госпожице, не беше. Постъпих така, както би постъпил всеки превозвач. Неговият контейнер ще бъде обмитен — така или иначе, трябва да бъде обмитен, за да се осъществи онова, което искате — и няма никаква причина да го проследява по системата. Това бе напълно нормален отговор на въпрос на клиент. Чухте го.

Греко успя да изобрази усмивка на леденото си лице, при което показва на Джак множество зъби.

— Разбрах. Добре. Много добре.

— Сега какво? — попита Джак. — Ще му прикачите ли опашка? Ще го проследите ли до Ред Хук?

Тя се усмихна.

— Няма да му прикачваме опашка. Твърде е рисковано. Той е прекалено добър. Ако забележи, че го следим, ще отмени операцията. Всъщност изобщо не е нужно да го проследяваме от хотела до терминала. Единственото, което ни е нужно, е Пайк да дойде на дока и да заяви каргото. Когато контейнерът влезе, трябва само да проверите дали е натоварен. Ние ще снимаме цялата операция на видео, за да имаме непрекъснатост на доказателствената верига. Когато стигне до Ред Хук, ще го чакаме и ще го отворим още там. Лутър ме убеди, че намесата в открито море е спорна от тактическа гледна точка и че така ще забъркаме прекалено много други агенции. Това ще бъде операция

само на АТО. Дори Пайк да не се появи, това няма да има кой знае какво значение, защото записахме разговора ви, в който той урежда нещата, а това по същество е волеизявление за бъдещ период. Няма да е лошо да дойде, но не е жизненоважно. Каквото и да стане, той е наш.

— Какво искате от мен сега?

— Казахте на Пайк, че сте на негово разположение. Той очаква точно това. Стойте до телефона. Ще ви се обадим, като свършим.

Греко отиде до бюрото на Джак и му подаде ръка. Беше студена. Сигурно заради климата. Тя прикова зелените си очи в лицето му. Тримата гардероби се изправиха и прогледнаха право през него. Дълго след като излязоха, Джак все още чувстваше студа по ръката си. Това го разтревожи и го остави с усещането, че изобщо не знае какво става. Освен това дълбоко в себе си, но явно недостатъчно дълбоко, изпитваше вина, че е предал Ърл Пайк. Пайк не му беше направил нищо лошо и не изглеждаше лош човек, дори беше ветеран от същата гадна война. И ето че Джак Вермилиън го беше предал в ръцете на жена като Валериана Греко.

„Моля те, татко.“

Не. Вече беше затънал до гуша и трябваше да изтърпи всичко до края. Ако криеха нещо от него, значи постъпваха като всички ченгета. Рано или късно всичко щеше да се разбере.

Точно тук Джак бе напълно прав. Щеше да се разбере, и то доста рано.

Хотел ООН „Плаза“

Първо авеню и Четиридесет и четвърта улица, Центъра

19:30

В седем и половина същата вечер, докато проливният дъжд барабанеше по прозорците, рецепционистката във фоайето на хотел „Плаза“ вдигна поглед от вестника си и видя зад плота бял мъж, приближаващ тридесетте, с тънки сухи устни, тъмен шлифер и тъмносив вълнен костюм.

Дрехите му бяха измачкани, разкопчани и влажни. От него се разнасяше миризма на дъжд и одеколон с лимонова нотка. Късо подстриганата му коса беше синьо-черна и лъскава. Сакото му беше разкопчано и на колана му се виждаше дръжката на полуавтоматичен пистолет. Това не я изненада, тъй като хотелът на ООН „Плаза“ бе сборище на какви ли не федерални агенти. Тук стройните и елегантни ченгета с лопата да ги ринеш.

Ченгето — нямаше начин да не е ченге — се усмихна и й показа колко е дружелюбен и незаплашителен. Очите му бяха най-светлосините, които беше виждала, толкова ярки и безцветни, че изглеждаха почти нечовешки. Тя също му се усмихна.

— Имате ли гост на хотела на име Ърл Пайк?

— Може и да имаме. Хотелът има много гости. Бих искала да ви помогна, но...

— Той има ли кола в паркинга на хотела?

Тя му показва още няколко идеални зъба.

— Мога ли да видя документите ви?

Джими Скалата извади златната си значка и я задържа пред очите й, но не показва личната си карта. Нямаше нужда всички във фоайето да я виждат.

Жената огледа значката като нещо, повърнато от котката на килима.

— Обикновено не даваме...

— Освен това ми трябва номерът на стаята му.

— Това вече не е възможно, детектив.

Изрече думата „не“ достатъчно отчетливо, за да звънне като метал. Усмивката продължаваше да стои на лицето й. Джими реши, че я харесва. Имаше стил. Удостои я с най-хубавата си усмивка, онази, за която смяташе, че е момчешка и очарователна. Не беше. Джими

Скалата продължи да наблюдава колебанието ѝ. Отне ѝ около тридесет секунди.

— Каква е целта на посещението ви?

— Нищо особено. Просто разследваме едно пътнотранспортно произшествие. Компютрите ни показаха, че господин Пайк е регистриран в този хотел. Освен това е собственик на марка кола, която ни интересува. Нищо сериозно. Имате ли нещо против да отговорите на въпросите ми?

Жената се облегна в кожения си стол и обмисли предложението. След това се усмихна и стана.

— Изчакайте, ако обичате.

Прекоси мраморното фоайе и влезе в офиса. Джими се възхити на начина, по който се справяше с гравитацията. Фоайето беше украсено с хиляди бели крушки с размери на карфица. Един роял с размери на лимузина „Линкълн“ пълнеше атмосферата с някакво кончерто, въпреки че пред него нямаше пианист. Сигурно свиреше призракът на Джордж Гершуин.

Джими Скалата запали цигара и изчака жената да се върне. Трима от тълпата пред асансьора го зяпнаха, сякаш беше забучил в ухото си умрял плъх. Той се усмихна и издуха дима към тях. Те изсумтяха и се обърнаха, и тогава асансьорът дойде и те се качиха. Той се ухили на притварящата се врата и издуха още една порция дим. Мамка му, животът беше прекрасен.

— Тук не се пуши — чу се глас.

Той се обърна. Жената явно говореше на него.

— По дяволите! Извинете.

Тя взе една тежък кристален поднос и му го поднесе. Джими се изкуши от идеята да остави вътре четвърт долар, но реши да не го прави. Загаси цигарата. Тя остави подноса настрани.

— В момента управителят разговаря с нашия адвокат. Ще ми трябва ваша визитка, ако имате такива.

Джими ѝ подаде една. Тя я взе, прочете я, погледна го отново, усмихна се и я остави в една кожена папка на бюрото си. После му даде своя визитка. На нея пишеше с релефни златни букви: „Мерцедес Гонсалва“.

Странно съвпадение. Търсеше някакъв тип със син мерцедес-бенц, а името на жената беше същото. Това сигурно беше знак, че ще

станат любовници. А можеше да не означава нищо. Напоследък го беше закъсал с парите. Джими пхна визитката във вътрешния си джоб и го потупа. Дари отново жената с най-хубавата си усмивка, забеляза бялата следа от венчална халка на пръста ѝ и обмисли шансовете си. Пълна нула.

— Мъжът, когото издирвате, е регистриран при нас като господин Ърл В. Пайк. Номерът на апартамента му е двадесет и девет — деветдесет. Той е наш стар и уважаван клиент. Сега е в апартамента си. Ако желаете да говорите с него, ще му се обадя и ще проверя дали желае да ви приеме.

— Предпочитам първо да видя колата му. Във вашия гараж ли е?

— Да.

— Знаете ли каква е?

— Не. Портиерът ще ви я покаже.

— Добре. Моля, изчакайте с обаждането. Става ли?

— Мисля, че трябва да му звънна... добре, щом е полицейско разследване. Държа да ви напомня, че е много уважаван гост на хотела.

Джими Скалата вече крачеше към вратата, когато жената го извика отново.

— Детектив Рул, още нещо. Управителят...

— Как се казва този управител?

— Господин Зигерсон.

— Зигерсон ли?

— Да. Той е родом от Исландия. Господин Зигерсон се надява, че няма да има неприятности в хотела. Мога ли да го уверя в същото?

— Как му е първото име? Тор ли?

— Гунар.

— Гунар? На какво прилича? Де не е от ония скулести скандинавци с квадратните челюсти и тридневните бради? С леденосини очи, а? Леле, направо замръзвам.

Тя се опита да сдържи смеха си, но не успя.

— Не. Изглежда доста по-различно. Какво да му кажа?

— Госпожице Гонсалва, кажете на господин Гунар Зигерсон, че изобщо не съм идвал и че всичко е било сън. Разбрахте ли ме?

— Да. Ще му кажа. Довиждане.

Полицейската кола беше паркирана на една рампа на Четиридесет и четвърта в посока Второ авеню. Кейси Шпандау чакаше зад волана. Ники Цицero седеше на задната седалка в цивилно облекло — черно кожено яке, бяла тениска, сини джинси и черни каубойски ботуши. В кобура под мишницата му имаше деветмилиметрова „Берета“. Изглеждаше уморен и смачкан. Беше се заел със случая предната нощ. В момента сънят бе на последно място в списъка на приоритетите му, но явно го надвиваше.

Джими Скалата се качи на дясната седалка и се обърна към щатския полицай. Дори не погледна към Кейси.

Тя не каза нищо.

— Пайк е тук. Колата му е в гаража на хотела.

— Дай да я погледнем.

— След малко. Я пак ми обясни защо вие двамата решихте, че това е вашият човек? Нещо в цялата работа не ми харесва. Рецепционистката се прехласва по него, като че ли е самият Мартин Лутър Кинг.

Кейси понечи да продума, но се отказа и отново впери поглед през предното стъкло. Започна да обмисля дали да не зареже тази професия. Ники я изчака да отговори, но по някое време осъзна, че тя няма да каже нищо на златната значка. Откачена история. Пълна липса на професионализъм.

Отговорът му беше кратък и нервен.

— Добре. В списъка на пътната полиция имаше осемдесет и три имена.

— И всичките „Мерцедес-Бенц 600“?

— Да. Всичките са регистрирани в пет квартала. Елиминирахме тридесет и шест, защото цветът им беше записан неправилно и бяха или светлосини, или сребристи. Останаха четиридесет и седем. Кейси използва връзките си при патрулните и ги накара да проверят седемнадесетте мерцедеса в Стейтън Айланд и в Куинс. Всичките бяха елиминирани.

— Защо?

— Защото или бяха чисти, без повреди, или собствениците им представиха доказателства, че колата е била в града вчера и миналата нощ.

— Значи остават още тридесет.

— Точно така. Петнадесет са в Манхатън. Двамата с Кейси ги проверихме следобеда. Къртовска работа.

— И какво открихте?

— Почти нищо. Девет от тях са фирмени коли и всичките се оказаха чисти. Две се намират в автокъщи. Патрулните продължават да проверяват тези в Бруклин.

— Значи колко останаха?

— В Манхатън останаха пет. Този Пайк е един от тях, но домашният му адрес е в Анаполис.

— Е, и?

— Кажу ми, Кейси.

— Ти ми кажи.

Ники се облегна и ги изгледа с неприязън.

— Абе вие двамата що не отидете да се изчукате някъде и да ме оставите аз да говоря с Ърл Пайк?

Джими Скалата понечи да отговори нещо, но Кейси го прекъсна.

— Задвижих някои връзки и проверих кредитните им карти за покупки от вчера.

Джими Скалата я гледаше втренчено.

— И как го направи, по дяволите?

— Да не мислиш, че си единственото ченге, което има източници в този град?

— И какво откри?

Проговориха си. Това подобри атмосферата, макар и незначително. Сега беше само задущаваща.

— Двама собственици на мерцедеси са закупили бензин с кредитни карти вчера в щата Ню Йорк. Единият е платил деветдесет литра на бензиностанцията на „Ексън“ в Лейк Плесид.

— Прекалено на север — отбеляза Джими Скалата.

— Защо? — попита Кейси, ядосана, че отхвърля доказателството с толкова лека ръка.

— Така. А другият?

— Ърл Пайк. Използвал е кредитна карта „Чейз“ и е закупил бензин в град Касълтън, близо до Олбъни.

— Е?

— Обадохме се в бензиностанцията — каза Ники. — Момчето си спомни колата.

— Защо?

— Предният десен мигач бил счупен. Запомнил го, защото колата иначе била в идеално състояние. Повредата изглеждала скорошна.

Джими Скалата помълча известно време.

— Добре — каза накрая и погледна Кейси. — Много добре.

— Благодаря — озъби му се тя. — Сега какво правим?

— Сега ли? Аз отивам да огледам колата. Вие двамата отивате да си поговорите с Ърл В. Пайк.

Улица „Гранит Вали“ №2217, Ренселер, Ню Йорк
20:15

Беше осем вечерта. Джак се беше прибрал преди час и вече привършваше втора бутилка божоле. Това му се случваше рядко. След като беше влязъл в къщата си и беше оставил на масата в хола куфарчето — всъщност подарък лично от Франк Торинети — беше отишъл направо в избата и беше извадил двете бутилки. В осем и петнадесет бродеше из тъмните стаи на гранитната си къща в Ренселер като измъчван от зъбобол.

На широката махагонова маса в трапезарията имаше плато със студено месо и сирене, както и бутилка совиньон блан — стояха почти в същия вид, в който ги беше оставил в седем часа икономът му.

Самият той не яде нищо, но бездомният котарак, който от известно време се навърташе край къщата, беше уважил пилешките гърди веднага щом се разбра, че Джак няма да ги яде. Джак го беше кръстил Смоук, защото идваше и изчезваше като дим. Бездомникът беше сиво-бял и жълтоок и тежеше поне десет килограма. Преди два месеца започна да обикаля около къщата, гладен, проскубан и покрит с рани. Едното му око беше отекло и полузатворено, и куцаше зле, но всеки път, когато Джак се приближеше на по-малко от три метра, започваше да съска като спукана гума.

Минаха седмици, докато Джак го научи да яде от чинията на задните стълби. Котаракът свикна да влиза в къщата, но все още бе на светлинни години от опитомяването. Джак го харесваше, защото беше ексцентричен единак като него самия, въпреки че наскоро бе стигнал до извода, че Смоук е най-тъпият котарак в цялата източна част на страната. За разлика от повечето хора обаче, Смоук бе напълно поносима компания.

Джак слушаше саундтрака на „Чайнатаун“. Солото на тропмета го преследваше из стаите заедно с разговорите по ефира на военноморската радиостанция в кабинета му на първия етаж — облицована в дърво бърлога с изглед към дерето под прозореца и върбалака, който скриваше рекичката отдолу. Радиостанцията му позволяваше да следи движението на контейнерните баржи и на двата товарни кораба по Хъдсън. Звукът ѝ бе усилен на максимум и се чуваше във всички стаи на първия етаж.

Дотук не беше чул нищо по-различно от обичайните морски разговори. От време на време чуваше гърления глас на Динсдейл Кер, капитана на „Агава Каньон“. Кер бе един от най-добрите му хора, шестдесет и две годишен морски вълк, с шотландско-ирландски произход, напълно лишен от чувство за хумор, стабилен като надгробен камък.

Джак го беше запознал с подробностите по операцията, която отделът на АТО в Олбъни беше кръстил „Ред Хук“. Кер го беше изслушал мълчаливо и обветреното му лице придобиваше все помрачен вид. Когато Джак свърши, Кер изсумтя изпод буйния си сив мустак и изрече една-единствена дума: „Глупости“.

Джак все повече бе склонен да се съгласи с него. Беше пъхнал безжичния телефон в джоба на джинсите си и очакваше Лутър Камбъл да му се обади, щом операцията в Ред Хук приключи. Вероятността да не му се обади никой беше много голяма. Федералните го бяха зарязали още в момента, в който беше приключил разговора с Ърл Пайк.

От нервните телефонни разговори с Лутър разбра само, че Греко ще проведе операцията със съдействието на пристанищната полиция и че от момента, в който Пайк се беше обадил на Джак, контейнерната зона на Ред Хук в Бруклин е под двадесет и четири часово наблюдение. Операцията щеше да започне в мига, когато Пайк или някой негов човек се обадеше на речния терминал, за да прибере контейнера.

Греко беше нарекла последния етап „превземане“, което звучеше ужасно енергично. Тази жена бе загадка за него, а той не харесваше нещата, които не разбираше. Въпреки това беше съвсем очевидно, че тя си прекарва много добре и вече репетира изявленията си пред пресата.

Джак бе по средата на четвъртата си обиколка на хола и на път за кабинета, където за пореден път щеше да погледне през прозореца, когато безжичният телефон в задния му джоб иззвъня и го накара да подскочи. Той натисна бутона и отговори нервно:

— Вермилиън.

— Здравсти, Джак. Какво правиш?

— Ти ли си, Франк?

— Да. Нали не те притеснявам? Таман си мислех, че трябва да ти звънна.

— Ти не беше ли в Италия — във Венеция? С Клер.

— Не. Венеция е тъпкана с туристи. Никой вече не ходи там. Пълно е с народ. А в Тоскана е като в центъра на Ню Йорк. Разни японци щракат със скапаните си никони. Някакъв дрисльо написал книга за града и сега направо не се трае. Недей да ходиш там.

Гласът на Франк бе гърлен и ръмжащ. На фона се чуваше музика и шумен говор.

— Клер как е?

— Добре... добре е. Страхотно. Джак, зает ли си?

Джак се сети за предупреждението на Индианеца. И най-незначителният контакт с Франк Торинети можеше да провали сделката с „Галицин, Шенг и Мънро“. Освен това тази вечер трябваше да стои на телефона.

— Сега ли?

— Да, сега. Ела да видиш какъв ремонт направихме. Има доста народ, все приятели. Освен това Клер си има чисто нова кухня.

— Пак ли?

— Пак. — Франк се засмя. — Ще изпратя Кармайн. Имам нова кола. „Вайпър“. Можеш да я покараш насам.

— Франк, моментът не е подходящ. Имам ужасно много работа.

— Отдели ми поне час, Джак. Не съм те виждал от месеци. И Клер пита за теб. Ела. Ще хапнеш, ще пийнеш. След това се прибиращ.

— Чакам да ми звъннат. Много е важно.

— Е, и? Прехвърли домашния си номер на мобилния телефон.

— Франк, не мога...

— Джак, идваш. Кармайн ей сега тръгва. До няколко минути е при теб. Хайде, ще се видим. Внимавай, *paísano*.

— Франк...

В слушалката се чу сигнал свободно. След четири минути звънецът на входната врата иззвъня. Джак отвори. Кармайн Даджулия стоеше на вратата и му се хилеше. Типичен калабриец с телосложение на каменен зид, гладко мургаво лице, плешива глава и студени черни очи, малък калибър, облечен в сиво копринено сако и лилава тениска. Пред къщата на Джак бе паркирана една лилава „Вайпър“ — сияеше под уличната лампа като неонов надпис. Двигателят ѝ не беше изгасен. Шумът бе като от далечна лавина. Джак винаги бе смятал, че усмивката на Кармайн наподобява счупен порцелан. Зъбите му бяха

прекалено дребни за главата му и освен това бяха леко заострени. И сега се усмихваше по същия начин.

— Здравсти, Джак. Как си?

— Кармайн, ти за колата ли си се облякъл така?

Той погледна тениската си и се засмя.

— Да бе. Обичам всичко да е в тон. Какво става при теб?

— Всичко е наред, Кармайн. Ще влезеш ли?

Той поклати глава.

— Франк каза, че можеш да покараш този звяр.

— Кармайн, кажи му, че...

— Ти му го кажи. Тази вечер и без това се чувства доста зле.

Някой трябва да му оправи настроението. Химиотерапията направо го убива. Клер не става за нищо. Изпрати ме да те взема. Трябва да те заведа. Ако не дойдеш, ще ти се обиди. Бъди приятел, а?

Кармайн продължаваше да се усмихва. Джак реши да не го дразни излишно.

Апартамент 2990

Хотел „Плаза“

20:30

Пайк стоеше до панорамния прозорец с изглед към центъра на града, наблюдаваше изрязания на фона на хоризонта покрив на сградата на Ситикорп и очакваше посетители. Покривът приличаше на връх на айсберг, позлатен от ивицата залез наред дъждовните облаци, надвиснали над града. Формата на сградата му доставяше удоволствие — проста, елегантна и подходяща за целта, точно като най-добрите оръжия.

Беше си налял бърбън със сода. Кристалната чаша тежеше приятно. От радиото се разнасяше игрива fuga на Бах. Беше бос, по джинси и червено-синя памучна риза. Кокалчетата на дясната му ръка бяха покрити със солидна превръзка. Усещаше как наранената му кожа заздравява с всяка секунда. Размърда пръсти и отново погледна прозореца — този път собственото си мътно отражение. В тясната ъглова стая светеше една нощна лампа, поставена между тапицирания със зелена кожа диван и два кожени фотьойла. През отворената врата се виждаше голяма спалня. Пайк беше оставил багажа си върху изумруденозелената покривка на леглото — прибор за нощно виждане „Стар Лайт“, пистолета и четири резервни пълнителя. В ъгъла на стаята, до тоалетката, стоеше изправен висок повече от метър стоманен куфар. Макар и не в първа младост, заключеният куфар беше солиден и надежден, а 50-калибровата снайперистка пушка вътре отговаряше идеално на целта си, точно като кулата на „Ситикорп“.

Беше поискал обичайната си стая до асансьора и затова когато чу, че вратата на етаж се отваря, отпи още една глътка бърбън и безшумно пристъпи по ментовозеления килим, за да затвори вратата на спалнята. След секунда звънецът дрънна два пъти. Пайк отвори.

Отпред стояха две типични ченгета — чернокожа жена на около тридесет години и мъж. Жената изглеждаше доста добре в светлозеления си костюм и тъмните си обувки. Пайк забеляза очите ѝ и реши, че във вените ѝ тече китайска или виетнамска кръв. Мъжът беше облечен с черно кожено яке и джинси, беше висок метър и осемдесет и повече и носът му беше чупен. Приличаше на италианец и изглеждаше доста добре, но белезите по лицето му издаваха, че е боксьор. Телосложението му също подходеше — широки рамене и тесен таз.

Коремните мускули под бялата тениска бяха като планина от плочки, а ръцете му бяха жилести, с издрани от боксовата круша кокалчета. Боксьор аматьор. Средно тежка категория. Изглеждаше избухлив и невъздържан. В погледа му се четеше истинска интелигентност. Щеше да е интересно да го пробва. Едно обаче беше напълно ясно — този не беше синеокият ирландец, когото Мерцедес Гонсалва му беше описала подробно. Значи бяха най-малко трима и в никакъв случай не ставаше въпрос за обикновено разследване на ПТП. И двете ченгета се сепнаха при вида му, което го развесели.

Той се усмихна и отстъпи от вратата.

— Заповядайте. Нещо за пиене?

Жената влезе първа и Пайк разбра, че тя е началникът. Тя извади значката си и му я показва.

— На работа сме, господин Пайк. Аз съм офицер Шпандау, а това е офицер Цицero. Благодаря ви, че се съгласихте да поговорим. Няма да ви отнемем много време.

Пайк кимна, влезе в стаята, седна на зеленото канапе и разположи ръцете си на облегалките. Жената излъчваше потиснато напрежение, а мъжът, Цицero, оглеждаше скъпия апартамент и разкошния изглед с привидно нехайна физиономия. Въпреки че валеше, на места облаците се разкъсваха и пропускаха оранжевата светлина на залеза. Гледката бе изумително красива и Пайк одобри неподправената радост в погледа му.

— Страхотна гледка — обърна се той към него.

Мъжът се усмихна и каза:

— Ню Йорк е центърът на земята. Господин Пайк, ще ми кажете ли какво се е случило с ръката ви?

Пайк вдигна ръката си и я огледа на светлината на нощната лампа.

— Спуках гума. На „Таконик“. И докато я сменях, ключът се отплесна. Обели ми кожата. Боли ме, но раната не е сериозна. Трябваше да извикам пътна помощ.

— Кога се случи това? — попита с умерен интерес жената.

— Вчера.

— Значи вчера сте били извън града?

— Да. Имах една среща в Олбъни. Отидох сутринта и се върнах късно вечерта.

— Ясно. Каква кола карате, господин Пайк?

— Голям стар мерцедес.

— Шестстотин ли?

— Да. Прекрасна кола. Поддържам я в идеално състояние. Никога не я карам в града. Само за извънградски пътувания.

— Какъв цвят е?

— Тъмносиня. С кожен интериор. Ще я купувате ли?

— Колата тук ли е, господин Пайк?

— Наблизо е. Мога ли да попитам защо се интересувате от колата ми?

— Вчера е имало пътнотранспортно произшествие. Единият от участниците е карал тъмносин „Мерцедес 600“.

Пайк замълча няколко секунди — преструваше се, че мисли.

— Доколкото разбирам, тъмносиният мерцедес, който ви интересува, не е останал на местопроизшествието. Кое то обяснява и разпита. Необходим ли ми е адвокат?

— Ако решите, че ви е необходим, ние няма да възразим — отвърна жената. — Но засега нещата не са сериозни. Шофьорът на мерцедеса може дори да не знае, че е замесен в ПТП. Просто елиминираме вероятностите. Вие фигурирате в списъците на Пътна полиция като собственик на такъв мерцедес. Затова ви разпитваме. Покажете ни колата и ще ви оставим на мира. Казахте, че била наблизо?

— Съвсем наблизо. Сега ли искате да я видите?

— Ако не ви затрудняваме.

— Никак даже. — Той стана и отиде до вратата на спалнята. — Изчакайте ме да се обуя. Ще ви покажа къде е.

Улица „Вали Милс“ №1600

Ренселер, Ню Йорк

20:45

На входа на къщата на Франк имаше будка за pazач, построена от речни камъни. Приличаше на кула и дори прозорецът ѝ изглеждаше като бойница. Джак спря пред масивните стоманени порти, а Кармайн се подаде от прозореца и извика на pazача.

— Ей, Фабрицио! Аз съм.

От будката излезе огромен мъж, наближаващ осемдесетте, с грубо лице, бяла риза и провиснали черни панталони, вдигна изкривената си от артрит жилеста ръка и се усмихна на Кармайн, като показва редките си жълти зъби. Обърна се към вратата, зашари с пръсти по стената, после пак, и едва на третия опит уцели бутона. Стоманените порти се отвориха със скърцане на ръждясал метал. Кармайн кимна на Джак и той подкара колата по дългата алея към къщата на Торинети. Джак се извърна да погледне стареца, който кретаеше към будката, след това погледна Кармайн.

— Познавам го отнякъде.

Кармайн сви рамене.

— Да. Той е.

— Фабрицио Сенца? От Монреал? Фабрицио Сенца с бръснача? Дето го наричаха Il Barbieri? Този ли Фабрицио?

— Да. Момчето на Папалия. Нещо не се оправя добре напоследък.

— Господи! Нали не се майтапиш? Виждал съм го. Идваше в Дитмарс, облечен като принц, огромен като дъб, с походка на гвардеец, с наметнат шлифер, усмихнат, общителен, както винаги джентълмен, и всички го гледат и си викат: „Този път за кого е дошъл? Дали не е за мен?“. Кармайн! Та той е старец!

— Случват се и такива неща. Но той се състари съвсем наскоро. Пропи се. Освен това внучката му почина.

— Така ли? Коя е тя?

— Нея познаваш. Катастрофа. Някой я блъснал и избягал. Страшна работа. Ей! Гледай къде караш.

Джак изправи волана и каза:

— Беше много як тип. А сега е портиер.

— Опитва се да бъде полезен. Изпълнява разни поръчки, грижи се за моравата, пази вратата и така нататък. Франк се грижи за него.

Кехлибарените квадратчета на устойчивите на куршуми прозорци вече се виждаха през дърветата, които заобикаляха къщата. Чувахе се музика. Пред огромната постройка бяха паркирани поне тридесет коли — БМВ-та, кадилаци, ролсове. Из храстите не се криеха снайперисти и на вратата нямаше въоръжени пазачи. Просто още един крайградски палат като много други в Олбъни. Джак слезе от колата и тръгна към къщата, но Кармайн го спря на вратата.

— Франк много се радва, че дойде, Джак. И го оценява.

— Имаш ли някаква представа защо е решил, че трябва да ме види посред нощ?

— Да.

— Защо?

Кармайн сви рамене и вдигна ръце с жест, който изпъна до пръсване коприненото му сако и върна Джак години назад на булевард „Астория“.

— Той ще ти каже.

Двойната врата се отвори и Франк Торинети застана в светлината тъкмо когато Джак изкачи стълбите. Пристъпи на площадката, стисна ръката на Джак, раздруса я и го хвана под ръка като политик в предизборна кампания.

— Леле, Джак, като стомана си! Кога най-сетне ще се скапеш?

Джак погледна приятеля си. Силният загар не скриваше последиците от химиотерапията. Бялото на очите му беше жълто, а лицето му беше цялото в бръчки. Имаше лек тик от лявата страна на лицето, сякаш беше прекарал удар. Навремето Франк беше огромен мъж, но ракът на простатата го топеше, както тих дъжд топи буца сол. Ръката му беше жилеста, но костите му изглеждаха крехки и чупливи.

Франк беше с една година по-млад от Джак, бяха израснали на една улица и бяха приятели. Джак изпита угризения и съжаление.

— Как си, Франк?

Франк се ухили. Дъхът му миришеше на мента, пури и уиски.

— Ха! Аз съм шибан жив мъртвец! Като се опитам да го начукам, оная ми работа е все едно да пъхам мокър чорап в пясък. Не мога да пикая без хапчета. Не си спомням откога не ми е ставал като

хората. Иначе съм страхотно, да го еба. Я ела да ти покажа някои хора. Всички са от квартала.

Франк го поведе през дневната и обзаведените в готически стил стаи и излязоха на плажа. Петдесетина души стояха на моравата, говореха прекалено високо и никой не слушаше никого.

Франк се постара да представи Джак на сума ти полузабравени физиономии — повтаряше имената им достатъчно често, та Джак да ги свърже със спомените си. Пробиха си път през тълпата и накрая стигнаха до басейна в дъното на имението. Жената на Франк, Клер, седеше край басейна, боса, по копринена риза и къса пола, и разговаряше с някаква червенокоса жена в оскъден бански. Видя Джак и Франк, стана и се приближи към тях.

— Джак... толкова се радвам, че те виждам.

Тя се наведе към него; гладкото ѝ лице беше студено и твърдо като шлифован диамант, вратът ѝ сияеше в синьо-зелено от осветлението над басейна, очите ѝ бяха сини като китайски порцелан и блестяха прекалено ярко. Целуна го по двете бузи, без да пуска ръцете му. Кожата ѝ бе топла и суха и миришеше на подправки и уиски. Бюстът ѝ триумфираше, неограничаван от никакъв сутиен, а розовата ѝ копринена риза бе разкопчана с три копчета повече, отколкото позволяваше приличието. Джак се опита да не поглежда към зърната на гърдите ѝ и не успя. Тя се отдръпна, все така без да пуска ръцете му. Франк ги наблюдаваше.

Когато Джак го погледна, Франк изобрази някаква гримаса, която трябваше да мине за усмивка, след което го покани да седнат. Клер каза, че щяла да донесе пиене, и се отдалечи, като весело разговаряше с всички, покрай които минаваше.

Беше четвъртата съпруга на Франк, беше със седемнадесет години по-млада от него и произлизаше от едно семейство от Горен Ийст Сайд, чиито пари бяха изгорели. Франк я беше спасил от аристократичната бедност и целта на нейния живот бе той непрекъснато да си плаща за това. Последния път, когато Джак бе идвал тук, Кармайн току-що беше откарал Франк в клиниката за първия от безбройните химиотерапевтични сеанси. В огромната къща не беше останал никой, освен Клер, която отговори на позвъняването му по интеркома. Когато стигна до къщата, тя го чакаше на портата с два джин тоника, облечена в дълга снежнобяла прозрачна роба.

Вратата зад нея беше отворена и светлината я обливаше като китайски фенер. Беше гола под робата, ако не се брояха сребристите обувки на висок ток. Джак не го прие като комплимент. Познаваше я отдавна. Ако беше водопроводчик, нямаше да носи и роба.

Джак не го беше споменавал на Франк, но беше влязъл. Франк може и да знаеше. Може и да не знаеше. Беше се случило само веднъж, но Джак продължаваше да се срамува. Това бе действителната причина да се отдръпне от Франк.

Двамата не споделяха такива неща. Освен това малко мъже биха споменали, че са изчукали жената на приятеля си. Но това бе единствената постъпка, от която Джак щеше да се срамува до края на живота си. Включително всичко, което беше направил през войната.

Както и да е. Двамата я проследиха с поглед. Джак не каза нищо и Франк не го попита нищо. Говориха за старите места и за новите хора. Музиката беше толкова силна, че граничеше с болка. Джак беше включил мобилния си телефон и го проверяваше през няколко минути. В крайна сметка, както очакваше Джак, се озоваха само двамата в един ъгъл. Тълпата ставаше все по-шумна и лицето на Франк ставаше все по-студено. Той забеляза, че Джак го наблюдава, и вдигна чашата си към тълпата.

— За моите добри и истински приятели. Salud! Онзи тип там, в резедавата риза и дочените панталони, не ти ли напомня на Брад Пит? Той е брокер. Миналата година направи петнадесет милиона. Мисля, че ебе Клер, но не ми се занимава да проверявам. Какво ме е грижа, след като аз не мога, стига да не ме прави смешен пред хората? Да го убия ли? Как е направил парите? Фирмата му се беше докарала на ръба на фалита. Този Брад убеди собствениците да пуснат акции. Започнаха от петнайсет долара. Собствениците гушнаха около сто и петдесет милиона. Миналата седмица акциите бяха паднали с деветдесет и един цента на долар. Собствениците отдавна не са собственици. Парите им са на остров Ман. Тоя мърльо прибра петнайсет милиона. В града го смятат за страхотен бизнесмен. Членува в директорския борд на Музея на изкуствата в Олбъни и играе голф с губернатора. А мен, понеже съм шибан италиански гангстер, не ме канят на партитата на „Верайъти Клъб“. Защо? Защото не е морално. Еба ти морала!

Джак го слушаше внимателно. Франк се задъха и млъкна. Продължиха да наблюдават все по-шумната тълпа. Джак реши, че

имаше двадесет минути, докато почнат да се бутат един друг в басейна, и около тридесет, докато се навъргалият по двойки в цветните лехи в задния двор.

Франк се умълча. Гръдният му кош се надигаше и спадаше под ризата на цветя. Дишаше нервно и гърдите му свистяха като кипнал чайник. Франк отпи от уискито си, намръщи се и изръмжа:

— Шибана химиотерапия! Непрекъснато ми се драйфа. Ти вече свърши ли тая работа?

— Коя?

Франк описа полукръг във въздуха.

— Да се прегледаш. Да ти заврат тръбата отзад.

— Не.

— Смяташ ли да се преглеждаш?

— Не.

Франк удари с юмрук по масата и чашите подскочиха.

— Прав си, да го еба! Това е най-голямата гадост, която можах да направя. Шибаните доктори ме разболяха още повече. Ако питаш мен, щях да откарам до дълбока старост, без изобщо да знам, че имам рак на простатата. В момента тия, които се интересуват от задника ми, са повече от ония, дето работят за мен на улицата. Никога не им се давай като мен, друже. Голяма преебавка.

— Няма да им се дам.

— Добре.

Франк го изглежда косо и Джак видя блясък на стомана под повехналото лице.

— Разбрах, че се каниш да преобразуваш пенсионния си фонд.

— Да.

— Индианеца какво мисли по въпроса?

— Индианеца много-много не се занимава с работите на фирмата.

— Не ти създава проблеми с други фирми?

Джак долови някакъв намек.

— За какво да ми създава проблеми? Според мен на него изобщо не му пука.

— Индианеца напоследък доста се е разшетал. Взехме да го виждаме доста често.

— Кои сте тези, дето го виждате често?

— Някои от моите момчета. Из града. В клубовете. Със скъпи коли. С путки. Знаеш ли, че той продава коли?

Джак не знаеше. Франк забеляза тъпия му поглед.

— Да. Класически коли. Купих от него една „Тъндърбърд“ от петдесет и шеста. Турскосиня. С бял покрив. Ще я дам на Клер.

— Откъде ги намира?

— Откъде ли не. Купува, а след това продава. Казах ти, че му трябва пари. Справя се доста добре. Освен това завъжда приятели.

— Инди е общителен тип.

— Да. Между другото, той се отби тази вечер.

— Инди е идвал тук?

— Да. Дойде да остави ключовете на тъндърбърда. Той ме нави да ти се обадя.

— А-а. И къде отиде?

— Обади му се някаква путка. Трябвало да изчезва. Взе ми чека за тъндърбърда. Изкрънка няколко бутилки „Перне“ от Кармайн и се омете с тежкарската си „Корвета“.

— Не можа ли да ме изчака?

— Имал среща. Като стане дума за путки, е неспасяем. Ти знаеш ли, че оная му работа си има име?

Джак знаеше. Стиви и Близнаците. Безпокоеше го, че Индианеца се среща с Франк, след като самият той му беше казал, че Джак не трябва да контактува с него. А сега се оказваше, че продава коли на момчетата на Франк. Индианеца също бе част от фирмата. Ако „Галицин, Шенг и Мънро“ надушеха, че някой от партньорите е свързан с мафията, това щеше да е краят на пенсионния проект. Думите на Индианеца. Какво му ставаше на този човек?

— И мина само за да остави ключовете? Идеята негова ли беше?

— Не, Кармайн му се обади и го помоли да дойде. От мое име. Тревожа се за теб и исках да го питам някои неща.

— Какво например?

— Просто ми е интересно.приятели сме. Освен това се грижа за бизнеса си. При теб работят много мои хора. Разбрах, че правиш нещо с пенсионния фонд. Работниците ти разчитат на теб. Профсъюзите също те гледат под лупа. Трябва да помислиш за нашите хора.

— Аз мисля за тях. Ако не мислех, нямаше да се занимавам с фонда. Ти откъде разбра?

— Това, че съм болен, не значи, че съм умрял. Как е синът ти?
Джак го погледна в лицето. Франк продължаваше да зяпа нощното небе.

— Не е добре.

— Къде е? Още ли е в Ломпок?

— Засега. Надявам се да го преместят.

— Джак, позволи ми като на приятел да ти кажа нещо, от което няма да ти стане приятно.

— Тогава не го казвай.

— Знаеш ли, че Дани навремето открадна пари от мен?

— Кога?

— Когато работеше като дилър. Не пускаше касови бележки, вършеше си лична работа след работно време и използваше магазина като склад за крадени вещи. Кармайн побесня и искаше да му потроши коленете с парния чук. Затова го уволних.

— Тогава ми каза, че бил мързелив, а не че е крал.

— Не съм казвал на никого. Такива неща не се говорят наляво и надясно, защото хората почват да си мислят разни работи.

— За което ти благодаря. Наистина. Но какво общо има това с „Блек Уотър Транзит“ и с пенсионния фонд?

Франк притвори очи, протегна костеливата си ръка и впи пръсти в лакътя на Джак.

— Каквото и да правиш, не го прави само заради това хлапе. Нали знаеш пословицата, че „нито едно добро дело не остава ненаказано“? В момента, в който заложиш всичко на Дани, ще съжаляваш. По един или друг начин.

— Франк, какво си чул?

— Да съм чул ли? Чувам как животът ми изтича от бутилката. С бълбукане. Правиш разни неща заради Дани, това чувам. Говориш с разни хора. Да знаеш, че федералните са кофти хора. Харвард, Йейл, Браун. Играят тенис. Пият малцово. Смучат пури. Тези хора нямат милост. Ние удряме в лицето. Те ти го зачукват отзад, убиват ти котката, вземат ти всичко, а след това отиват да си направят масаж и да изпият едно кафе без кофеин, със сметана, и може би с бишкоти с канела. Познаваш ли Ърл Пайк?

— Да, познавам го.

— Той каза ли ти, че се познаваме?

— Каза, че имате общи познати. Вярно ли е?

— Хората на Пайк ми свършиха малко работа, когато се занимавахме с онзи хотел в Коста Рика. Той познаваше местните и ме насочи към добър адвокат. Не сме се срещали, но Кармайн го познава. Имаш ли някаква работа с него?

— Той използва твоето име.

— Затова ли работиш с него?

— Беше просто парче от мозайката.

— Джак, заклевам се, изобщо не съм му казвал да споменава името ми. Говорили са с Кармайн за оръжията му и той му казал, че аз също имам колекция. Вече не контролирам Кармайн. Той каза, че Пайк бил стабилен, и ме попита дали може да го прати при теб. Сметнах, че ще решиш сам.

— Знам, Франк. Искам да ти кажа...

Франк вдигна треперещата си ръка.

— Не ми казвай нищо. Не съм изповедник. Освен това, когато не знам нещо, не могат да го изтръгнат от мен и с моторна резачка. Разбирам, че един баща трябва да прави всичко за детето си. Моят Тони е шибан боклук и дори няма понятие, че аз знам за кокаина. Купува го от един познат. Нагласил съм нещата така, че да не ходи при непознати. Оставих бизнеса на него, а сега умирам. И той е пълен нещастник. Понякога ми се ще да катастрофира и да изгори. Но аз и ти сме бащи и вече нямаме никаква власт над децата си. Семейство. Човек не изоставя роднините си. Това е *infamita*. Можем само да се молим и да чакаме да ни звъннат с лошата новина.

Джак го изслуша със стиснати зъби. Гърдите го заболяха от напрежение. Франк беше прав. Джак не можеше да промени съдбата на Дани, но трябваше да остане със сина си до края на света. Индианеца не го разбираше, защото каквото и да беше правил, какъвто и да беше бил, никога не беше разбрал какво е да си баща.

— Ако искаш да говорим за Пайк, съм готов да те слушам.

— Не. Това изобщо не ме засяга. Той ми е бизнес партньор, а не брат. Но ако смяташ да се занимаваш с него, искам да ти дам един съвет. Кармайн също мисли така. Бъди много внимателен. Подготви си нещата добре. А ако си намислил да го преебеш, направи го качествено и завинаги. Не оставяй никакви следи. Дори от тебешир.

— Кармайн знае ли за тая история?

Лицето на Франк се сгърчи от болка и придоби цвят на кост. Той извади шишенце с хапчета, изтърси четири в шепата си и ги преглътна с щедра доза уиски. Джак го наблюдаваше със свито сърце. След малко лицето на Франк се отпусна — явно болката бе отшумяла.

— Господи... извинявай, Джак. От време на време ме стяга. Кармайн... сега трябва да мисли за себе си. Няма на кой друг да оставя нещата, като умра. Затова му казвам всичко. Знае за Пайк. Той ми каза за него. Мисли, че за да се ебаваш с него, трябва да си луд. Само че Пайк не ми е близък, а ти си. Вече нищо не мога да държа настрани от Кармайн. Даже Клер не мога.

Джак нямаше какво да му отговори. Франк го изгледа и притвори очи. Лицето му беше бледо и изпито. Но нямаше болка. Джак го потупа по ръката и отпи от питието си. Поседяха така още малко. По едно време брокерът с резедавата риза и дочените панталони бутна жената с черния бански в басейна, Клер Торинети се хвърли вътре с прозрачната си розова риза, брокерът се гмурна след нея, всички наскачаха в басейна, а Франк като че ли заспа на стола си.

Кармайн се приближи.

— Франк добре ли е?

— Той умира, Кармайн.

— Прав си.

— Много ми е кофти, че толкова време не дойдох.

— Трябваше да дойдеш. Той непрекъснато говори за миналото. Можеше да го разведриш малко, но ти все беше зает. Пазеше си доброто име. Пазиш се от мафиотите. Отиде в центъра. Браво. Добре направи. Може да ти е кофти, Джаки, но е малко късно. Франк си отива.

Усмивката на Кармайн може би трябваше да олекоти думите му и да омекоти жлъчта. А може и да не трябваше.

Джак реши, че е време да повика такси и да се прибира.

Паркинг в центъра на Ню Йорк, 200 Изток, Четиридесет и първа улица

21:15

Докато вървяха по Първо авеню, Пайк заговори за колите си. Дъждът бе студен и гаден и знамената пред сградата на Обединените нации плющяха на вятъра. Трафикът по Първо трополеше по металните конструкции на подлеза под Обединените нации. Пайк носеше маслиненозелен дъждобран и тъмnochервени боти. Крачката му беше дълга и караше Кейси да подтичва, докато си говореше с Ники Цицero. Пайк изобщо не изглеждаше разтревожен. Когато стигнаха до Четиридесет и първа, тя го попита какво е правил в Олбъни, с надеждата, че така ще забави малко ход. Той спря и я изгледа, сякаш току-що се беше материализирала от друго измерение. Беше висок и я гледаше като питон, стрелкащ език от клон в джунглата.

— Аз съм консултант. Консултирах.

— В каква област консултирате?

— Имам фирма, „Системи за кризисен контрол“. Служителите й са основно пенсионирани военни. Консултираме корпорациите, когато възникнат кризи.

— Звучи интересно — обади се Ники, който беше отбелязал наум, че няма никакви признаци през последните дни Пайк да е влизал във физическа конфронтация. Беше огледал лицето му много внимателно. Не можа обаче да огледа ръцете му, където трябваше да има синини от ударите на другия. По лицето му нямаше нищо, освен отдавнашен белег от изгаряне. Ако не се броеше превързаната ръка, този тип беше чист и неповреден като добре смазана машина.

След десетрундовите мачове в гимнастическия салон в Олбъни Ники се чувстваше като прекаран през центрофуга заедно с чувал камъни. Ако Пайк беше участвал в битката, след която другият изглеждаше по този начин, Ники не би желал да си има работа с него. Ърл го погледна и потърси белези на сарказъм, но не ги видя.

— Изобщо не е интересно. Даже е много скучно... Стигнахме.

Слязоха в полутъмния гараж по средата на пресечката към Второ авеню. Будката на пазача в края на рампата се осветяваше от гола жълтеникава крушка. Пазачът зад мръсното стъкло спеше. Пайк удари ламарината с юмрук и будката се разтресе. Кейси потисна импулса си да подскочи. В този тип имаше нещо странно и зловещо, което

почваше да я плаши. Ники се държеше с него като че ли му беше стар познат. Щеше да си поговори с него, щом останеха насаме.

Пайк взе ключовете си от стреснатия пазач и закрачи към товарния асансьор. Изкачиха се в пълно мълчание. Кабината спря на петия етаж. Колите бяха толкова на гъсто, че трябваше да се провират между тях. Пайк спря пред мястото с номер 219.

— Ето я.

Тъмносин мерцедес 600. Боята блестеше в синкавата светлина на луминесцентните лампи. Кейси и Ники се приближиха.

По колата нямаше и петънце. Нямаше счупени мигачи. Нямаше драскотина на бронята. Нямаше следи от скорошни ремонти. Боята беше гладка и покрита с паста за блясък. Освен че изглеждаше току-що измита и излъскана, колата сякаш през последната седмица не беше помръдвала от паркинга.

Кейси се наведе да огледа регистрационния номер. Нямаше пресни драскотини. Болтовете бяха клеясали и покрити с ръжда. Тя отстъпи и забеляза напрегнатия поглед на Пайк. Той ѝ се усмихна.

— Изглеждате ми разочарована.

— Бихте ли отворили предния капак?

Пайк отиде до шофьорската врата, отключи я, наведе се и отвори предния капак. Вдигна го и го подпря с лоста. Ники извади от джоба на коженото си яке фенерче и се наведе над двигателя. Табелката беше монтирана отстрани на блока. Беше покрита с прах и масло. Той я избърса с пръст и погледна номера. Съвпаднаше с този от списъка на пътна полиция.

Ники го издиктува на глас на Кейси, която го сравни с номера от лявата страна на арматурното табло. Същият. И никакви признаци, че някоя от двете табелки е била пипана. Това не беше колата, която търсеха. Не можеше да е колата, която търсеха.

— Мамка му!

Тя се отдръпна, а Пайк, все така съвсем спокоен и отпуснат, затвори колата и изтри отпечатъците от пръстите си по вратата. После се обърна към ченгетата. Луминесцентната светлина хвърляше зловещи и причудливи сенки по лицето му, а мекият му глас звучеше направо странно.

— Изглеждате ми уморени. Откога се занимавате с тази история?

— Благодаря ви, че ни отделихте време, господин Пайк — каза Кейси. — Ники, хайде. Извинете, че ви обезпокоихме.

— Няма нищо. Радвам се, че ви помогнах. Наистина ли не можете да ми кажете какво разследвате?

— Пътна катастрофа — отговори Кейси.

— Трябва да е била тежка. Изглеждате доста напрегнати.

— Тежичка беше — обади се Ники.

Кейси го изгледа. Пайк се усмихна отново.

— Е, обадете ми се, ако мога да ви помогна с още нещо.

— Ще ви се обадим — каза Кейси.

— Ще ви очаквам с нетърпение.

— Аз също.

Кола 511

Хотел „Плаза“

21:30

Кейси и Ники се върнаха при чисто новата тъмносиня „Краун Виктория“ на Джими Скалата и го намериха да чете някаква разпечатка. Той вдигна поглед от листата. Кейси този път се настани на задната седалка, а Ники седна отпред.

— Какво стана? — попита Джими, което за Ники бе изключителен напредък в сравнение с предишната му политика да игнорира съществуването на Кейси Шпандау.

— Колата му е абсолютно чиста — отвърна тя с недоволство, насочено както към Пайк, така и към Джими.

— Той с каква кола е дошъл дотук? — попита Ники.

— С голям бял „Линкълн Континентал“. Пазачът каза, че го е докарал днес сутринта.

— Нещо за мерцедеса?

Джими поклати глава.

— Нищо, което да ни върши работа. Говорих с момчетата на паркинга. Вчера Пайк действително е дошъл с тъмносин „Мерцедес 600“. Казаха, че излязъл рано сутринта и не го прибрал тук, а го оставил в гаража на Четиридесет и първа.

— Да.

— Защо са му две коли?

Кейси отвори уста, но Ники я изпревари.

— И аз да имах такъв мерцедес, нямаше да го карам в центъра на Ню Йорк. Щях да взема нещо под наем.

Джими поклати глава.

— Нещо не ми се връзва. Тогава защо вместо скъпоценния си антикварен мерцедес не е оставил в обществения гараж наетата кола? Паркингът на хотела е много по-сигурен.

Кейси и Ники го загледаха с очакване.

— Какво мислиш? — попита тя накрая.

Джими я изгледа през рамо, сякаш току-що се беше материализирала на задната седалка.

— Мисля си, че този тип взе да ми става интересен. Ти сигурна ли си за онази кредитна карта в Касълтън?

— Нищо не е сто процента сигурно. Понякога датата на трансфера се различава от датата на покупката. Младежът може да се е объркал.

— Но е сигурен, че е видял едър белокопос мъж с тъмносив мерцедес със счупен преден ляв мигач?

Кейси кимна и реши да не споделя съмненията си. Джими Скалата ръмжеше яростно с педала за газта. Тя не откъсна поглед от него, докато посягаше за радиостанцията и изведнъж разбра защо е добър полицаи. Гадният расист имаше инстинкт.

— Какво мислиш? — попита Ники, на когото Пайк изобщо не беше допаднал, но въпреки това смяташе, че няма нищо, което да им позволи да му прикачат двойното убийство. Смяташе, че са се върнали на старта.

Джими Скалата се усмихна, сви рамене, потърка носа си и взе радиото.

— Пет-едно-едно до пет-нула-нула.

— Пет-едно-едно, кажи?

— Винс, ти ли си?

— Аз съм. Ти къде си?

— Пред ООН. Декси и Карло къде са?

— Вечерят в Батъри.

— Можеш ли да ми ги пратиш?

— Да. Какво става?

— Случаят на щатското ченге. Тук май има нещо. Трябва ни още една кола.

— Имаш я. Ей сега ще им се обадя. Как е движението в града?

— Поосвободи се. Можеш ли да им кажеш да побързат?

— Разбрано.

Кейси се опитваше да прочете нещо от листата в скута на Джими. Той я видя, вдигна листата и ги размахна.

— Телефонните разговори на Пайк. Откакто се е регистрирал преди две седмици.

— Откъде ги взе, по дяволите? — Кейси се впечатли.

Джими ѝ каза за рецепционистката във фойето на хотела.

— Мерцедес Гонсалва.

— Тя Мерцедес ли се казва наистина?

— Да. Съвпадение, нали? Както и да е, тя се подчини на силата ми.

— Силата ти?

— Да. Е, наложи се да я помоля. Както и да е, взех разпечатката.

Ники проследи озадачено разговора.

— Но колата е чиста. Той не е нашият човек.

— Направил е някакъв фокус с колата — намеси се Кейси преди Джими да успее да му отговори. — Това е твоят човек, Ники. Усещам го.

— Колкото и да ми е неприятно да се съглася с Уитни Хюстън, тя е права. Аз също мисля, че Пайк е твоят човек. Честно, Ники, ти как го възприе?

Ники сви рамене. Нямаше да признае, че Пайк го плашеше. Но Джими го беше усетил.

— Той е огромен, той е психопат, той е хладнокръвен убиец. Хлебарка. Гад. С такова впечатление останах от думите ви.

Кейси не може да се сдържи.

— Не е хлебарка. Нещо съвсем различно е. Сякаш навремето е вярвал в нещо и после се е разочаровал. Прилича на човек, който изпитва огромна ярост, но я държи под жесток контрол. Тази вечер, като се появихме... имах чувството, че се забавляваше. Изобщо не успяхме да го хванем на тясно.

Джими я изслуша и кимна, без да каже нищо, след което впери поглед напред и запотропва с пръсти по таблото. Накрая се обърна към Ники.

— Ники, това е твоят човек. Но това е моето шоу. Предлагам ти да се повлачим малко след него и да видим какви ги върши. Дай да поразклатим нещата и да видим какво ще изплува. Става ли?

Ники кимна, въпреки дълбокото убеждение, че си губят времето. Ако Пайк беше неговият човек, имаха срещу него само фъшкии. Ако не беше, щеше да се разбере много скоро. Щеше да изчака, за да даде възможност на тоя самохвалко да се поперчи, а след това щеше да му каже да си гледа работата.

Джими метна страниците на задната седалка.

— Провери тези телефони, Шпандау. Ники, ти наблюдавай вратите на хотела. Аз ще мисля. Това ми е силата.

Кейси стисна челюсти, но не отговори. Пресегна се през предната седалка, бръкна в жабката, извади кръстосания телефонен указател на Ню Йорк, взе фенерчето и се захвана с номерата един по един. Четеше на глас. Ники впери поглед във вратите на хотела, Джими я слушаше.

— Ето този... 973-343-6000, необявен номер в Нюарк. Обади му се е към шест часа. Някой си Бен Гардело.

— Търговец на оръжие. Викат му Бен Бум-Бам. Специалист по пистолети и пушки. Обслужва частни клубове. Заглушители. Удължителни. Газоотводи. Тежкарски ръкохватки. Лазерни мерници. Всичко е легално и нямаме нищо срещу него. Много интересно. След това?

Кейси продължи да проверява номерата. Джими не помръдваше.

Докато я слушаха, Джими се зачуди дали Кейси има семейство. Сигурно беше омъжена за някой як негър ислямист и имаха цяла сюррия момчетии. И пиеха турски чай и подкрепяха арабите срещу евреите.

— 518-664-7878. В северната част. Обади се е един път днес следобед, в три и двадесет. Фирма „Блек Уотър Транзит“ в Трой. Нещо говори ли ти?

— Я повтори — каза Джими.

— 518-664-7878... „Блек Уотър Транзит Системс“.

— Само веднъж ли ги има в списъка?

Кейси прегледа листа.

— Да. Обаждал се е на... не, този номер е в Бруклин.

— Кой?

— 718-555-239... на „Блек Уотър Транзит“. Явно имат клон в Ред Хук.

— Какво? На дока за контейнери ли?

— Да. Обади им се е в Ред Хук днес, в четири и седемнадесет. Разговорът е траял шест минути. След това пак...

— На номера на „Блек Уотър Транзит“ в Ред Хук ли?

— Да. Обади им се е точно преди да се качим в стаята му. Името „Блек Уотър Транзит Системс“ говори ли ти нещо?

— Нищо не ми говори. Не съм го виждал по сводките. Друго какво?

Кейси и Джими Скалата прегледаха останалите разпечатки. Отне им около половин час. Не откриха нищо. Нямаше свързани с престъпния свят номера и нищо не уличаваше нито Пайк, нито съдружниците му. Когато стигнаха до края на списъка, Джими въздъхна.

— Добре. Сега ще чакаме Декси.

— А той къде е?

— Идва. Чакаме го.

И зачакаха в напрегнато мълчание. Всеки си мислеше по нещо за Ърл Пайк. Центърът на града жужеше като неонов цирков фургон. Дипломати от ООН влизаха и излизаха от фойето, заобиколени от охрана и самочувствие на талази. До хотела паркира екип на ФБР в черен джип. Шофьорът ги зяпа петнадесет минути. Джими Скалата го зяпа петнадесет минути и единадесет секунди. Някакъв тип в костюм от зелени торби за смет мина по улицата с пазарска количка, пълна с маратонки. Беше бос и косата му беше сплетена на две жълти стърчащи плитки досущ като на Пипи Дългото чорапче. Костюмът от торби за смет беше ушит много добре. Ако го беше шил сам, значи го биваше. Преваля за малко и остави бляскави диамантени капчици по стъклото на детективската кола.

Джими слушаше някаква суинг станция, по която пускаха диска „Вуду Деди“, и тактуваше с пръсти по волана. Кейси се зачуди дали да не се обади на майка си, но се отказа. Ники се опитваше да си представи дали би се справил с човека, който беше пребил до смърт жертвата от мъжки пол — Доналд Албърт Кондоти. Зачуди се дали щеше да се представи по-добре от него, ако ставаше дума за Ърл В. Пайк. Определено, реши накрая. Поне щеше да оживее.

След петнадесет минути до входа на хотела се приближи бял „Линкълн Континентал“. Отвътре излезе шофьорът на хотела с картата за паркиране и ключовете в ръка и ги подаде на едрият мъж в маслинозелено яке и сини джинси, който сякаш изникна от нищото.

Мъжът си беше сложил вълнен каскет. Беше обърнат с гръб към улицата. Качи се в колата и вдигна затъмненото шофьорско стъкло. Ники, чиито очи вече сълзяха от взиране, се наведе към арматурното табло.

— Това е Пайк.

Колата запали и потегли на изток. Докато завиваше наляво по Първо авеню, Кейси записа номера ѝ.

— Прав си, Ники — отбеляза Джими. — Това е неговата кола.

Поеха след него, но на първия светофар изпуснаха зеленото и се наложи да изчакат. Кейси зададе въпрос на Джими Скалата. Наложил се да го зададе втори път.

— Попитах няма ли да изчакаме подкреплението?

— Не си спомням да съм ти искал тактически съвети, Шпандау. Затова бъди така добра и си затваряй устата.

Кейси понечи да отвърне, но размисли и се отказа. Ники пристегна предпазния си колан и подпря ръце на арматурното табло.

Светофарът даде зелено и Джими настъпи газта до дупка. Понесоха се по Първо. Движението не беше натоварено. По улиците бяха останали най-вече таксите и микробуси. Вятърът и дъждът се бяха усилили. Белият линкълн удари спирачки, за да избегне някакъв пешеходец, и се скри зад наклона на Петдесета.

Джими вдигна радиостанцията и натисна бутона.

— Пет-едно-едно, до пет-нула-нула.

Тишина... и прещракване.

— Пет-нула-нула. Кой е?

— Джими Скалата. Ти ли си, Винс?

— Ей, Джими. Che cosa?

— Шефе, действаме по случая на щатското ченге. Имаме заподозрян и искам да го проследим. Пътуваме на север по Първо. Ще провериш ли един номер? Какъв беше номерът, Шпандау?

— Робърт-Виктор-Робърт осем, осем, осем.

Джими повтори номера. Вече излизаха на Петдесет и първа. Белият линкълн беше на двадесет метра пред тях и се движеше доста бързо.

— Чакай малко, Джими. Огледахте ли мерцедеса?

— Да. Шпандау и щатският го огледаха. Нищо му нямало.

— Пребоядисван ли е?

— Не. Нещо друго. Предполагам, че е намерил начин да смени номерата. Ще помолиш ли пътната да проверят още веднъж регистрацията на мерцедеса на Пайк? Може да изскочи нещо.

— Ще им кажа. Но ако той е такъв майстор, значи си има приятели. Провери ли дали не ви следят?

— Не ни следят, Винс. Сам е. Сигурен съм, че не му е чиста работата, и не искам да го изпускам.

— Ясно. Ще проверя номера и ще...

— Винс, къде е Декси? Минаха двадесет и пет минути, откакто ти се обадох. Трябват ни!

— Пет-нула-девет, в ефир ли сте?

— Пет-нула-девет, в ефир сме, шефе.

Кейси позна гласа на Декстър Зарнас, сержанта, когото беше видяла за кратко предната вечер.

— Декси, Джими е. Къде ходите, да ви вземат мътните?

— Заседнахме зад един счупен боклукчийски камион на „Лафайет“. Ей сега го издърпаха, преди няколко минути. В момента сме на „Рузвелт“ и Тридесет и четвърта.

— Можете ли да ни пресрещнете на Второ и Петдесет и първа, на горното ниво на моста Куинсбъро? Следим бял линкълн, Робърт-Виктор-Робърт, три осмици. До пет минути сме там. Прехващате ли го.

— Прехващаме го, Джими.

Екипът на Джими изостана на половин пресечка от линкълна. Колата се движеше равномерно на север, лавирайки през ненатовареното движение. Кейси напрегна погледа си, за да я вижда. Ники си мислеше, че хабят усилията си залудо, но все пак беше гостенин в Ню Йорк и това не беше неговата игра.

Джими Скалата превключи радиостанцията на пети канал, остави микрофона и погледна Кейси в огледалото за обратно виждане.

— Шпандау, ти днеска колко спа?

— Не съм спала. Нищо ми няма.

— Ники, продължаваме ли?

— Да.

Колата се движеше на север под осветлението на уличните лампи. По лицето на Джими пробягваха жълти отблясъци.

— Сигурен ли си?

Ники вече беше разбрал, че този полицаи има нещо предвид.

— Казах, че продължавам, Джими. Защо питаш?

Джими спря колата при Източна Петдесет и трета, пресегна се през Ники и отвори неговата врата. Ники го изгледа мръснишки, но Джими вдигна ръка.

— Наистина ли искаш да хванеш този откачалник?

— Ако това е той, да.

— Каза, че ръката му била превързана.

— Да. Дясната. С огромен бинт. Раната ми се стори сериозна.

— Сега не си е в стаята, нали?

Ники веднага схвана за какво става дума.

— О, не. Каквото и да намеря, като претараша стаята му без заповед за обиск, няма да ни свърши работа. Случаят отива на боклука. Ще ни направят на гъз за незаконен обиск. Не става.

— Виж какво, малкият. Моментът е такъв, че майната им на правилата. С мерцедеса не става нищо. Начукаха ни го. Тази гад пребива жертвата ти до смърт, изкормя го с клон от дърво, чука жената, без да остави сперма, и няма нищо. Само че е оставил от кръвта си върху мъжа. Трябва да е оставил. Нямах друго, Ники. Бъди ченге. Нека прокурорът да се чуди откъде си взел шибаните бинтове. Ако го направиш като хората, ще кажем, че сме го видели как ги хвърля в някоя боклукчийска кофа на улицата. Каквото и да стане, това е версията. Майната му на Пайк.

Ники се колеба цяла секунда.

Кейси се изнерви.

— Хайде решавай! Ще го изпуснем. Ники, просто иди!

Това реши нещата. Ники побърза да слезе от колата. Кейси се качи отпред и го изпрати с поглед по Първо. Джими подкара на север, без да й обръща никакво внимание.

— Ами ако го хванат?

— Той е щатски. ПШН. И не е от нашите.

— Какво пък е това ПШН?

— Поредния шибан наблюдател.

— Той е ченге.

— Но не е от моите. Ти също не си. Затова млъквай.

Преди Кейси да успее да каже нещо, радиото изпраща.

— Пет-нула-нула до пет-едно-едно.

Джими взе микрофона.

— Винс, Джими е.

— Намерих ти номера на колата. Бюро за коли под наем на „Херц“ в Джърси. Знам, че не ти върши работа, но това е.

— Разбрано, Винс. Благодаря.

— Дръжте го под око, Джими. Аз съм тук.

— Чу ли?

— Чух. Наблюдавай го. Сега ще излезем пред него.

Белият линкълн беше попаднал в задръстване и беше спрял на кръстовището на Първо и Петдесет и седма. През затъмненото задно стъкло се виждаше как шофьорът поклаща глава. Светна зелено, линкълнът се измъкна, направи рязък ляв завой и спря откъм северната страна на Петдесет и седма.

Джими изпсува и го подмина, без да се обръща, след което взе радиостанцията.

— Пет-едно-едно до пет-нула-девет.

— Пет-нула-девет. Джими, Декстър съм. Къде си?

— На запад по Петдесет и седма, близо до Първо. Нашият човек спря на трийсет метра от кръстовището. Наложих да го подмина. Ти къде си?

— На север по Сътън Плейс. Тъкмо влизаме по Петдесет и седма. Бял линкълн РВР 888... я чакай малко...

Настъпи продължително мълчание. Чуваше се разговорът на двете ченгета, шумът от уличното движение, рев на двигатели.

— Да — той е. Джими, хванахме го, на половин пресечка пред нас. На север.

— Добре... дръжте го. Аз ще завия някъде и пак ще дойда. Вие с коя кола сте?

— С таксито. Нали го знаеш.

— Знам го. Не го изпускайте.

— Разбрано, пет-едно-едно. Край.

— Сега какво? — попита Кейси.

Джими зави по Петдесет и шеста и пое обратно на изток. Направи още един ляв завой и спря на стотина метра преди кръстовището на Първо и Петдесет и седма. Пое дълбоко въздух, издиша и се намръщи на Кейси Шпандау. Отвори уста да ѝ отговори, но в същия момент радиото оживя.

— Пет-нула-девет до пет-едно-едно.

— Пет-едно-едно. Слушам.

— Пет-едно-едно, кара ме на запад по Петдесет и седма — той тръгна — сега завива надясно по горното ниво — движи се доста бързо. Идваш ли?

— Точно зад теб съм, пет-нула-девет. Дръж възможно най-голяма дистанция. Може да има скенер.

— Разбрано. Край.

— Няма ли да прекараме Пайк през НПБД?

Джими помисли малко.

— Не ми се ще. Поне засега. Всяко запитване до НПБД се отбелязва къде ли не. Не ща федералните да си врат носа където не им е работа. Случаят е наш.

Джими даде газ и изпревари някакъв влачещ се пикап, натоварен с плодове. Белият линкълн и таксито се виждаха като две червени искри на фона на премигващите светли равнини, ъгли, квадрати и покриви на Лонг Айланд. След шест минути се озоваха на тридесет метра от очуканото мръсно такси. На още тридесет метра отпред белият линкълн пътуваше към моста Куинсбъро.

Градът отдысно беше забулен от дъжда. Разбитите плочи на моста тракаха под гумите. Минаха над остров Рузвелт и започнаха да се спускат към Лонг Айланд.

На север, там, където трябваше да бъде Бронкс, ставаше нещо нередно. Не се виждаха никакви светлини и небето приличаше на опушено стъкло. Бурята връхлетя след три минути.

Сиво-черната дъждовна завеса погълна изхода на моста. Видимостта спадна под десет метра.

Джими се наведе, стисна волана и напрегна очите си. Кейси гледаше да не изпуснат отклонението за булевард „Куинс“ и държеше връзка с 509, които бяха някъде отпред. Радиото прашчеше от атмосферното електричество. Кейси взе микрофона.

— Пет-едно-едно до пет-нула-девет.

— Пет-нула-девет.

— Къде сте, по дяволите?

— Ти пък коя си?

— Офицер Шпандау.

— Виждате ли го?

— Ами... той е на петнайсетина метра пред нас. Влачи се след един боклукчийски камион... Мамка му... съжалявам... зави наляво по „Куинс“. Вие къде сте?

— Малко по-отзад.

— Размърдайте се, защото тук е страшно. Налага се да се лепнем за него, защото... Ето го!

Чу се свистене на гуми и двигателят на таксито изрева.

— Измъква се. Не знам дали ни видя, но ни изигра. Даде десен да завива по Северна, а след това зави надясно към... „Ван Дам“! Тръгна на юг към „Ван Дам“!

Джими Скалата настъпи газта, навлезе в тревната ивица и влезе в насрещното платно. Кейси се вкопчи в облегалката и преглътна пусуните, които ѝ идеха по адрес на това откачено бяло ченге.

Насрещните коли изникваха от дъждовната пелена и едва успяваха да ги избегнат. Таксито на 509 остана някъде отзад, приклещено зад някакъв камион. Кейси мярна през стъклото бледия силует на Декстър Заргас. Джими качи колата на пешеходното платно и зави рязко към „Ван Дам“.

Продължи да изпреварва и маневрира в отчаян опит да намери белия линкълн сред всички коли, камиони и микробуси. Петдесет... шестдесет... Колата поднасяше, отдясно се приближаваше нещо бяло... белият линкълн?

Тридесет метра... двадесет... десет.

Не беше той.

— Браво — каза Кейси в последвалата тишина. — Много си добър. Страхотен си. Направо съм зашеметена.

Джими нямаше какво да каже и затова не каза нищо.

Кейси се почувства по-добре. Но белият линкълн беше изчезнал.

Апартамент 2990, хотел „Плаза“

22:00

На Ники му трябваха седемнадесет минути, за да се промъкне от гаража на хотела до сервизните помещения, и още десет, за да стигне до сервизния асансьор в жилищната част на хотела. Малцина го видяха, основно испаноговорещи чистачи и един техник, но Ники се постара да прилича на имиграционен полицай — от тези, които чиканосите наричаха *la migre* — и бе достатъчно убедителен, за да им се стори невидим. Сега се намираше в коридора пред апартамента на Пайк и кръвта му пулсираше толкова силно, че яката на якето му помръдваше. Затаи дъх и огледа електронната ключалка. Добре, умнико. Как ще влезеш?

Върна се при асансьорите и видя вътрешния телефон до една ваза с рози на инкрустирана със седеф масичка. Вдигна слушалката и натисна бутона за камериерката. Веднага му отговори женски глас с испански акцент.

— Казвам се Пайк и се обаждам от 2990.

— Вие не сте си в стаята, господин Пайк.

Господи! Естествено. На таблото се виждаше откъде звъни.

— Не, до асансьора съм. Бързам. Трябва ми ютия и дъска за гладене. Можете ли да ми ги донесете сега? Аз слизам за малко до долу.

— Разбира се, господин Пайк. Ей сега ще ви ги донесат.

Ники остави слушалката и поклати глава. Идиотщина. Защо позволи да го забъркат в тия каубойски простотии? След това отново видя поляната в горичката, разпорения корем на Кондоти, сините очи на момичето — Джулия Мария Джането — двадесетгодишна, за бога — вперени завинаги в капака на ковчега — и реши, по дяволите. Ако Пайк го беше направил, рискът си струваше.

Закрачи по безлюдния коридор и когато асансьорът звънна, се скри в нишата на машината за лед. Вратата се отвори и една камериерка в зелена униформа се запъти към апартамент 2990. Отвори с карта и влезе, като остави вратата откритата.

Ники изтича на пръсти и надникна в антрето. Камериерката разпъваше дъската за гладене в хола, до зеленото кожено канапе. Беше с гръб към него. Той пристъпи тихо и влезе в кухнята. След минутка

вратата се затвори. Дясното му коляно трепереше, по лицето му се стичаше пот.

Холът беше празен, а гледката през огромния прозорец бе все така впечатляваща, както преди един час. Усещаше одеколона на Пайк. Погледна часовника си. Шестдесет секунди, откакто беше влязъл в стаята.

Започна да претърсва кошчетата за кървави бинтове, като гледаше да не докосва нищо с голи ръце. Отвори шкафа под мивката с хавлиена кърпа. Утайка от кафе, кори от портокал, опаковки от деликатеси, кутия от цигари „Нат Шърман“, празна. Кибрит от „Парнел“.

Никакви кървави бинтове.

Остана спалнята. Две минути. Той мина по дебелия зелен килим, отвори вратата на спалнята с рамо, вдигнал ръце като хирург в операционна. Вътре имаше огромно постлано легло с по един ментов бонбон на златистите възглавници. Прозорецът гледаше на юг към Първо авеню, което в момента гъмжеше от коли. Дъждът плющеше по стъклата. Ники извърна поглед от прозореца. Вратата на банята беше отворена. Той пристъпи и огледа зелената мраморна вана и огледалните стени.

В шкафчето над мивката имаше крем за бръснене „Барбазол“, самобръсначка „Жилет Ексел“, ножчета, туба „Колгейт“, сух дезодорант и малък кожен несесер. Той го взе и го отвори. Комплект за маникюр. Остави го и отвори шишето с перхидрол. Нищо нередно. Всичко беше съвсем нормално. Антисептични марли. Бинтове. Лепенки.

Всичко беше подредено, сякаш Пайк очакваше военна инспекция. Всички неща бяха толкова обикновени, че чак беше странно. Никакви лекарства, никакви спринцовки, нищо с име отгоре, никакви необичайни белези. Ники погледна в кошчето под мивката. Нищо. Никакви бинтове, даже никакви окървавени салфетки.

Стига толкова. Време беше да се омита. Джими Скалата беше тъпанар. Ники понечи да затвори вратичката на шкафа под мивката и застина. Самобръсначката. Може би самобръсначката.

Взе я и огледа ножчето. Беше използвано. Виждаха се косми и люспи от кожа, остатъци от пяна и малки червени петънца.

Щеше ли да стигне? Трябваше да стигне.

Свали ножчето и посегна да остави дръжката, но размисли и взе пластмасовата форма с резервните ножчета. Пайк дали щеше да забележи?

Налагаше се да рискува. Ники постави ново ножче, остави самообръсначката там, където я беше намерил, прибра резервните, затвори вратата на шкафчето с лакът и огледа банята. Всичко изглеждаше както преди. Беше внимавал да не пипа почти никъде. Огледа килима за следи от обувки и не видя. Изобщо не личеше, че е влизал.

Докато излизаше, видя стоманения куфар до леглото. Метър и половина дълъг, двадесет сантиметра широк и тридесет висок, солиден и тежък. Заключваше се с цифрова комбинация.

Пристъпи към него, но в същия миг дочу през стените бучене. Асансьорът. За пет секунди се озова извън спалнята и извън апартамента. Мускулите на врата и на корема му се бяха свили на топка. Докато затваряше входната врата, се сети. Скапаната дъска. Пайк щеше да я види и да се заинтересува какво търси в апартамента му. Щеше да се обади на камериерките и да разбере, че става нещо. А целият номер беше да не разбере, че е ставало нещо.

Ники се втурна обратно в хола, сграбчи дъската и я изнесе от апартамента. Мина покрай вратите на асансьорите тъкмо когато едната от тях започна да се отваря. Успя да се напъха в нишата с машината за лед. Дочу гласове. Мъж и жена. Изчака ги да се отдалечат, остави дъската и ютията до машината и побърза да изчезне.

Кола 511

Хънтърс Пойнт авеню, Куинс

22:30

Джими Скалата и Кейси вече десет минути обикаляха из района и търсеха белия линкълн. Накрая се свързаха с 509 в таксито, което се намираше на една пряка от Хънтърс Пойнт авеню.

И двете ченгета от 509 приближаваха тридесетте: Декстър Зарнас, сержант и втори по ранг след Джими Скалата, як, дебеловрат, бял, с жестоко деформиран нос, белязано от шарка лице, бръсната глава и грижливо поддържана черна брадичка катинар и Карло Суарес, бледолик новобранец с тънки мустаци и широко отворени очи, на вид не повече от седемнадесетгодишен. И двамата го бяха уверили, че нямат и най-малка представа за местонахождението на преследваната кола, след което последва дълга и мъчителна тишина. Джими въздъхна и взе микрофона.

— Пет-едно-едно до пет-нула-нула.

— Джими! Какво става?

— Изгубихме го някъде на юг от „Ван Дам“.

— Разбрах. Всичко наред ли е?

— Да. Пет-нула-девет са тук.

— Добре, сега какво ще правите?

— Има два варианта. Единият е той да ни е усетил и тогава сме изгорели. Ако е така, сигурно се е върнал в хотела. Искам да поставиш там хора и да го следим. Може да се прибере пеша или с такси. Кажете ми веднага щом се появи. Шефе, ти пред компютъра ли си?

— Да.

— Можеш ли да потърсиш нещо за „Блек Уотър Транзит Системс“?

— Какви са пък тия?

— Пайк им се е обаждал днес. Единственото, което не се връзва. Номерът е в Олбъни, а той е бил там вчера. След това се обадил в офиса им в контейнерния терминал на Ред Хук. Така и така сме в Куинс, на петнайсет минути от Ред Хук. Не знам дали е нещо, но не разполагаме с повече.

— Добре. Ще проверя.

— 518-664-7878 и 718-555-2391.

— Добре, аз ще ти се обадя.

— Благодаря ти, Винс.

Джими остави радиостанцията. Кейси го гледаше.

— Какво си намислил?

Той вдигна пръст.

— Слушай и се учи, Шпандау.

Настъпи тишина. Кейси стоеше и я попиваше. Реши, че е попаднала в ада на ченгетата за вечни времена, затова, че беше въздала правосъдие на онзи помияр Еди Рубинек. Според нея самата, беше затънала до задника в лайната, които беше изсрала сама. Изминаха двадесет минути. Радиото изпраща и Кейси и Джими подскочиха.

— Пет-едно-едно?

— Пет-едно-едно.

— Джими, „Блек Уотър Транзит“ е спедиторска фирма. Офисът ѝ е в Трой. Президентът се казва Вермилиън. Джек Вермилиън. В НПБД няма нищо за него, но открих друго. Наскоро са го проверявали от кабинета на помощник-прокурора в Олбъни. Запитването е от агента на АТО Лутър Камбъл. Съвсем наскоро. От тази сутрин. Как ти се струва?

Джими се извърна към Кейси, но погледът му мина през нея. Мозъкът му работеше на бързи обороти. „Злобен бързомислещ съсел“ — помисли си Кейси.

— Значи АТО са питали НПБД за Джек Вермилиън?

— Днес сутринта.

— И Ърл Пайк е говорил с „Блек Уотър Транзит“.

— А Пайк е какъв, детектив Рул? — вметна Кейси.

Джими я погледна и схвана на секундата.

— Шефе, Шпандау казва, че Пайк бил военен.

— Пенсионирани. Според него.

— Бил пенсионирани. Но това се връзва с оръжия, а оттам с АТО и „Блек Уотър“. Искам да кажа, ако е чист, защо се опитва да се измъкне от нас? Щом е толкова нащрек за преследвачи, значи крие нещо.

— Не сме сигурни, че ни е забелязал, Джими — намеси се Кейси. — Може ти самият да си провалил следенето.

Тя изглежда със задоволство зачервените му страни. Джими се обърна на другата страна.

— Шефе, виж какво мисля аз. Последния път като го видяхме, отиваше към „Ван Дам“. Днес се е обаждал два пъти на „Блек Уотър Транзит“. Сега го изгубихме близо до склада на „Блек Уотър Транзит“ в Бруклин. Можем да мръднем до Ред Хук и да огледаме. Нищо чудно да го намерим там.

— Защо не се върнете пред хотела и да го изчакате там? Ники Цицero какво мисли по въпроса?

Кейси се зарадва на притеснената му физиономия.

— Шефе, щатският... не е с нас.

— А къде е?

Джими със съжаление разбра, че се е озовал между чука на шефа си и наковалнята на враждебно настроената чернокожа полицайка, която очевидно се наслаждаваше на неудобството му. Усмихваше му се.

— Оставих го в хотела.

— Защо ти е тогава втори екип? Нали вече имаш човек там?

— Дадох му друга задача.

В гласа на Сарагоса определено зазвуча подозрение. Настъпи продължително мълчание.

— Ще си поговорим по-късно, Джими.

— Да, шефе.

— Добре. Слез до Ред Хук. Виж дали линкълнът е там. Дръжте го под око дали няма да направи нещо. Засега няма друго, така че мога да се лиша от вас. Но до полунощ искам всички да сте тук. Включително щатския, където и да си го пратил. Шпандау не е почивала от тридесет и шест часа. Кажи на Декси и на Карло, че могат да си ходят. Ще ти се обадя, ако екипът при хотела забележи твой обект или линкълна. Но след това ще си поговорим на четири очи, ясно ли е? Край.

— Ясно, шефе. Разбрах.

Хотел „Плаза“

Източна Четиридесет и четвърта улица и Първо авеню

22:45

Ърл Пайк се прибра в хотела половин час след като Ники беше излязъл от гаража и беше тръгнал на запад по Петдесет и първа улица. Спря белия линкълн пред бариерата и подаде ключовете на пазача да откара колата.

Появата на Пайк трябваше да заинтригува полицейския екип от Мидтаун Юг, който Винс бе помолил изрично да бъде там и да го следи. Но не го заинтригува. Защото екипът пристигна пред хотела след един час. Впоследствие Сарагоса разбра от шефа на Мидтаун Юг, че първо е трябвало да отметнат едно голямо 10–63. 10–63 означаваше почивка за пикаене и за хапване. По това време Пайк също не обръщаше внимание на онова, което се случваше на улицата. Главата му беше пълна с какво ли не, но не дотолкова, че да не забележи притеснената физиономия на жената на рецепцията.

Беше скръстила ръце върху инкрустирания плот, очите ѝ бяха отворени широко и лицето ѝ приличаше на порцеланова маска. Ченгетата се бяха добрали до нея. Друг въпрос доколко. Ако намереше време, щеше да я попита. Той ѝ кимна и тръгна към асансьора.

Бяха му прикачили опашка, това беше ясно. Разрешаването на непосредствения проблем с мерцедеса в сервиза се оказа недостатъчно, за да се отърве от тях. Преследването по „Куинсбъро“ бе достатъчно доказателство. Бяха пуснали по петите му поне два екипа — синята „Виктория“ с трима души и ръждясалото такси с още две ченгета. Забеляза викторията още на Първо авеню. Таксито му се беше лепнало на моста Куинсбъро. Две коли. Петима човека. Сериозно внимание от страна на полицията. Скъпоструващо внимание. Вече съжаляваше дълбоко за онова, което беше привлякло интереса им. Беше се доказал по най-тъпия начин, беше проявил слабост. Сега трябваше да се справя с последствията. Като се започне с тези ченгета.

Бяха добри, но не чак толкова. В Лонг Айланд се отърва от тях почти без усилия. Вярно, че дъждът му дойде като по поръчка. Но сега, докато се качваше с асансьора към апартамента си, в главата му продължаваха да се въртят множество въпроси. Слезе на етажа и огледа внимателно ключалката на вратата си. Нямахше следи от взлом. Извади пистолета от кобура на кръста си, долепи го до дясното си

бедро, отключи, отвори широко врата с крак и погледна дали няма някой зад нея. Нямахше никого.

Апартаментът беше празен. Недокоснат. Той вдиша дълбоко. Нямахше непознати миризми... чакай. Да. Нещо цветно и евтино. Беше му смътно познато отнякъде. Но не се сещаше откъде. Преди час тази миризма я нямахше в стаята му.

Обиколи хола и отвори вратата на спалнята. Изглеждаше така, както я беше оставил. Стоманеният куфар с 50-калибровата снайперистка пушка си беше на мястото. Тук не долавяше непознатата миризма. Който и да беше влизал — ако някой беше влизал — беше стоял в другата стая. Върна се в хола и го огледа внимателно. По килима личаха само собствените му следи и тези на двете ченгета.

Добре, я чакай. Ами това?

Две дълбоки линии на около метър една от друга, точно до дивана. Успоредни следи, широки по три сантиметра всяка. Съвсем пресни. Пайк се замисли и след минута реши, че са оставени от дъска за гладене. Отде до телефона и натисна бутона за обслужващия персонал.

— Румсървис. Какво ще обичате, господин Пайк?

— Някой влизал ли е в стаята ми?

Той се вслуша внимателно в зададения на испански въпрос и чу приглушения отговор на жената.

— Да, сър. Искали сте дъска за гладене. Да се качим ли да я приберем?

Тогава му стана ясно каква е миризмата. Розово лавандуловият ароматизатор, който слагаха в баните, когато идваха да чистят и да поставят тия тъпи бонбони по възглавниците.

— Не. Благодаря.

— Няма за какво, господин Пайк. Пак заповядайте. Лека нощ.

Претърси апартамента, но не откри дъска за гладене. Излезе в коридора. Намери я подпряна на машината за лед, ютията беше оставена на пода до нея. Взе дъската, като внимаваше да не пипа с пръсти металните части, а ютията вдигна за дръжката с химикалка. Отнесе ги в стаята си, заключи вратата, отиде в спалнята и извади от чекмеджето преносим комплект за сваляне на отпечатыци. Върна се в хола и след шест минути разполагаше с отпечатыци, свалени от дъската и ютията.

Постави ги в отделни пликове и ги надписа. Върна се в спалнята и огледа внимателно стоманения куфар. Ключалката не беше пипана, поне в това беше сигурен. Куфарът също не беше местен. По килима имаше следи, но те можеха да са както негови, така и на камериерката, оправила леглото.

Влезе в банята и пое дълбоко въздух. Миришеше на дезинфектант и на шампоан. Отвори шкафчето, извади флакона с пияната за бръснене, разви основата му и извади миниатюрната камера. Червеният светодиод светеше, което означаваше, че камерата е записвала. Тя се задействаше от светлина и някой беше отварял шкафчето след излизането му от апартамента. Пайк вдигна капачето и натисна бутона за превъртане. Касетата засвири и броячът се върна на нула.

Пайк взе камерата, отиде в хола и седна на дивана. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и пусна записа. Екранчето беше само два инча по диагонал, но цветният образ беше отличен. Картината беше стабилна, макар и леко изкривена по краищата от широкоъгълния обектив.

Ченгето в черното кожено яке, дето приличаше на филмова звезда с къдравата си черна коса и белезите покрай очите. Беше отворил вратата на шкафа и разглеждаше съдържанието му. Обективът го беше хванал до главата. Пайк гледаше лицето му, докато той местеше поглед надолу и нагоре. Видя как отваря несесера за маникюр. Как му беше името на тоя? Цицero. А черната полицайка как го беше нарекла? Ники? Да. Ники Цицero.

Миниатюрният екран го показва да гледа надолу, най-вероятно към кошчето за отпадъци. След това погледна право към обектива, понечи да затвори вратичката, но се поколеба. Цицero се взираше напрегнато в някакъв предмет точно до камерата. Ръката му се уголеми и посегна към самобръсначката на Пайк. Огледа я на лампата на шкафчето, постоя няколко секунди с объркано изражение, след което свали ножчето и сложи ново.

После внимателно остави самобръсначката и ножчетата, вратичката на шкафчето се затвори като капак на ковчег и екранът изгасна. Моторчето изключи и червеният светодиод отбеляза пауза. Пайк остави камерата и впери поглед в хоризонта на Ню Йорк. ДНК. Бяха се сдобили с негова ДНК.

Как беше пропуснал ножчето? Никога не използваше ножчетата повторно. Стандартна практика, част от всички правила, които му бяха набивали хиляди пъти в главата по време на обучението във Форт Белвоа. Никаква кожа, никаква кръв, никакви косми, никакви нокти. Никакви миризми. Някакъв едва доловим допир накара дясната му буза да се сгърчи. Усети пълзенето по лявото си слепоочие, но не стана да погледне какво е. Знаеше какво е. Имаше си хапчета за това.

Нямаше обаче никакво логично обяснение на цялото това полицейско внимание. Освен ДНК — което само по себе си бе катастрофален факт — нищо друго не го свързваше с... престъплението. Трябваше да го приеме. Не можеше да го нарече работа. Нямаше смисъл да му търси евфемизми. Беше изгубил самообладание и беше проявил слабост. Беше извършил престъпление. Само че те сигурно имаха за проверка още неколкостотин мерцедеса 600, преди да се върнат за повторна проверка. И въпреки това се занимаваха с него, без да разполагат с никакви улики, и бяха извършили абсолютно безочлив непозволен — а оттам и незаконен — обиск на стаята му. Всеки апелативен съд щеше да изхвърли доказателствата им право на улицата. Не виждаше смисъла.

Имаше само две възможни обяснения.

Първото беше, че някакви надъхани нюйоркски ченгета се правят на каубои и — как му се викаше? Да, сглобяваха си случай. Събираха доказателства, а после щяха да лъжат за източниците. За да му окачат въжето.

Или изобщо не бяха никакви нюйоркски ченгета и имаха предвид нещо съвсем друго. Нещо много повече от един мъртъв дебел тъпанар и курвата му с уста като канализационна шахта. Досега не беше виждал правосъдието да се затрогне толкова дълбоко от смъртта на двама незначителни граждани. Целият му досегашен опит крещеше, че настоящият договор е много важен и че е жизненоважно да отговори със сила и да защити интересите си. Замисли се за СКК и за многобройните договори, по които работеха той и съдружниците му. Беше ли възможно някой от тях да е привлякъл внимание? Да, реши накрая, но пък федералните винаги обръщаха голямо внимание на всичките проекти на СКК. Досега обаче не се беше стигало до незаконно разследване. Къде беше разликата? Каква беше промяната? Какво бе новото на хоризонта?

Върна камерата във флакона и я остави на масичката до телефона. Постоя малко, опитвайки се да успокои дишането си и усещането за пъплещите по слепоочията му паяци. Сградата на „Ситикорп“ сияеше с бледа светлина и му напомняше за антените по мачтите на руския самолетоносач, когато разузнавателният му хеликоптер се беше измъкнал на косъм от урагана до Гранд Банкс. Как му викаха на това сияние?

Огънят на Свети Елм. Това не беше истински огън, а зрителна измама от статичното електричество около антените. Нещо като халюцинациите за червените паяци. И двете неща имаха логично обяснение. Тази мисъл го успокои. Усещанията по слепоочията отслабнаха малко. Той вдигна телефона и бавно набра един номер. Почеса се по бузата с пръстите на лявата ръка и докато слушаше сигнала, огледа превръзката на дясната. Телефонът иззвъня пет път и от отсрещната страна вдигнаха.

— Вермилиън.

— Джак, какво правиш?

— Ърл? Какво има? Всичко наред ли е?

— Къде си в момента, Джак?

— Вкъщи. Гледам как един малоумен котарак яде пилешки бутчета. Защо?

— Сам ли си, Джак?

На Джак му бяха нужни няколко секунди, за да се овладее, и когато заговори, тонът му беше спокоен, сдържан, не особено дружелюбен, напълно уместен, когато почти непознат човек ти се обажда у дома в единадесет и половина вечерта и се държи като пръв приятел.

— Да, сам съм. Защо?

— Всичко наред ли е?

— Да. Ти къде си?

— В Ню Йорк. По някое време ще намина към терминала да видя дали „Агава Каньон“ е пристигнал.

Отново мълчание. Чувахе дишането на Джак.

— Пайк, стига вече. Ако искаш ходи, ако искаш — недей. Ей сега ще се обадя на капитана да остави контейнера, а ти кажи на шофьора си да го вдига и си търси друг превозвач. Започваш да ми лазиш по нервите.

— По-спокойно де. Просто се обаждам да проверя какво става. Нали ти казах, че ще звънна?

Джак не си спомняше да е казвал такова нещо. Може и да грешеше.

— Да. Обаче вече е късничко. Уморен съм. Освен това имам и друга работа.

— Да — отвърна Пайк. — Аз също. Adios, compadre.

Пайк бавно остави слушалката и огледа хоризонта. Вече беше сигурен, че Джак Вермилиън го е продал. Ако той беше катализаторът, нещата със следенето и незаконния обиск ставаха ясни. Освен другото, това означаваше, че контейнерът с оръжията щеше да бъде проследен. Нямаше начин, иначе как щяха да изградят доказателствената верига?

От което следваше, че Ред Хук щеше да бъде фрашкан с ченгета, днешните или други, от АТО. Ужилване, федерално ужилване. Точно така. Ако беше прав, а той знаеше, че е, вече не можеше да направи нищо. Не можеше да отмени превоза, тъй като вече беше поръчал превоза на контейнера до склада на „Блек Уотър Транзит“. Беше го потвърдил в телефонния разговор с Вермилиън, който сто процента беше записан. Контейнерът беше докаран в склада от негов шофьор и беше обмитен от името на Пайк. Само по себе си това бе умишлено деяние. Капанът беше щракнал. Колекцията му, кървавото наследство от баща му и дядо му беше изгубена заради Джак Вермилиън и ченгетата. Потънала в дебрите на федералните складове. За да бъде претопена или разпродадена на вътрешни хора. И грешката беше негова. Сега какво?

След пет минути Пайк излезе от гаража на хотела, понесъл стоманения куфар с пушката и малък черен сак. Хвана такси на ъгъла на Второ и потегли. След още тридесет минути и четиридесет и две секунди полицейският патрул, за който Винсънт Сарагоса беше помолил преди два часа, същият, който бе отделил време за пишкане, най-накрая пристигна пред хотела. По това време птичката беше излетяла и никой нямаше и най-малка представа къде е. Нито АТО, защото Валериана Греко беше решила, че е твърде рисковано да му лепнат опашка, нито нюйоркската полиция, защото бяха оплескали следенето на Пайк като шайка циркови клоуни. Дотолкова, доколкото действията му вълнуваха която и да е официална власт, Ърл В. Пайк бе изчезнал напълно от радара.

ВТОРА ЧАСТ

РЕД ХУК

*Петък, 23-ти юни
Контейнерен терминал Ред Хук
Бруклин, Ню Йорк
Полунощ*

Минаваше полунощ, но Джими Скалата изобщо не възнамеряваше да се отказва да чака Ърл Пайк. Бяха паркирали под дърветата в западния край на Морската градина при Ред Хук. Дъждът беше спрял и мокрият вятър клатеше клоните на дърветата и обсипваше колата на 511 с капки. Декси и Карло бяха паркирали таксито на 509 близо до терминала на Ред Хук. Прозорците му бяха замъглени, непрогледни като сребърни монети.

От другата страна на „Ван Брунт“ дългите по тридесет метра сгради на пристанищния терминал закриваха изгледа към Багъри и долен Манхатън, но въпреки това сиянието на града се виждаше и обграждаше силуетите им с жълтеникава омара. Над залива на Ню Йорк се носеха кълбета мъгла. Терминалът беше осветен като писта за кацане, а крановете и елеваторите оформяха дълъг кей покрай реката. На паркинга имаше много камиони — чакаха да ги натоварят. Имаше и групичка докери. Изглеждаха готови за работа, само дето наблизко нямаше никакъв кораб. Бръмчаха мотори на кранове, боботеха пуснати на празен ход дизелови двигатели, но зад целия този шум се чуваха басовите тонове на маркерите в пристанището, наподобяващи бучене на орган в празна църква.

Времето минаваше, никой не казваше почти нищо, особено в кола 511, където Кейси полагаше всички усилия, за да не заспи, а Джими Скалата слушаше джаз по радиото и провеждаше политика на системно игнориране на чернокожата жена до себе си.

Някъде към полунощ Ники Цицero пристигна с такси. Попитаха го къде, по дяволите, е бил. Той им отговори накратко, запазвайки добрите новини за края. След като беше излязъл от хотела, се беше

отбил в един бар за поверителен разговор с бърбън и сода, за да се успокои, а не за нещо друго, след което беше тръгнал по Второ, където беше намерил една патрулна кола на Едно Седем и им беше показал значката си. След като го размотавали почти час, се обадили на сержанта си, който го свързал с Винсънт Сарагоса в офиса на Плъхове, както наричаха ОСД.

Винс Сарагоса не пожелал да обсъжда извършеното от него с говедото, което висяло на линията, и затова казал на началника да откарат Ники до Ред Хук с патрулната кола. Само че началникът на патрулните вече се бил ядосал, че Плъхове са се намесили на тяхна територия, поради което Винс накрая му казал да зареже скапаните патрулни и да вземе такси, пък той после щял да му покрие сметката. Ники направил каквото му било казано, което означаваше, че беше пристигнал в Ред Хук с такси, а не с биеща на очи патрулна кола, което се оказа поредното дребно, но идеално пасващо звено в правосъдната боза от световна класа, която бавно и неумолимо се забъркваше в момента в Ред Хук.

Както и да е, Ники пристигна в добро разположение на духа и им разказа за ножчето от самообръсначката. Показа им го на бледата светлина на арматурното табло — беше в пликче за веществени доказателства, което беше взел от патрулката. Джими Скалата беше впечатлен и си го каза и на Ники му стана още по-хубаво. Но Кейси бе на друго мнение.

— Ами ако забележи? Ами ако ни накажат за незаконен взлом и претърсване? Ами ако някой те е видял да влизаш?

Джими сви рамене и не каза нищо.

— Никой не ме видя — отвърна Ники. — Имаме ДНК. Трябва само да я дадем за анализ и да го окошарим след седмица, като излезе резултатът. Всъщност, Джими, защо висим тук? Знаем го къде живее. Можем да го закопчам по всяко време.

Кейси беше съгласна.

— Ники е прав. След като щатските получат анализа на ДНК, ще намерят Пайк и ще му предявят обвинение. Нашата част приключи. Приключи още когато изпуснахме линкълна.

— Не е там работата — отвърна Джими. — Винс е оставил патрулка пред хотела. Какво са ни съобщили дотук? Съобщили са ни дедовия. Кое означава, че той не се е прибрал. Къде е тогава? Идва

насам. Искам да съм тук, като дойде. И освен това съм шеф на това звено. Ясно?

— Защо? Какъв е смисълът? — попита Ники.

— Как се нарича този отдел, Цицеро?

— Плъховете. Отдел за съвместни действия.

— Да... ключовата дума е *съвместни* и длъжностната характеристика включва да се помага на ченгета от други юрисдикции. Кое то смятам да направя. Сега обаче се оказва, че твоят заподозрян в двойно убийство вероятно е замесен в някаква афера на моя територия и аз съм полевият ръководител на тази съвместна операция, и нямам намерение да си ходя, докато не разбере какви ги върши тоя тип. Затова, затвори си, ако обичаш, устата и дишай прекрасния нощен въздух.

Ники въздъхна и се облегна на задната седалка.

— Добре. Давам ти един час. След това ще отнеса... доказателството... на моя територия и ще го дам за изследване. Звеното може и да е твое, детектив, но случаят е мой. Някой ще има ли нещо против, ако запала цигара?

— Хич не ми пука, ако ще да се запалиш целия — отговори Джими. Не го биваше много по компромисите.

Ники извади пакет „Марлборо“.

Кейси изстена.

— Боже мой, очаквах го.

Ники се обиди.

— Сега пък какво?

— Марлборо. Ники, ти си ходещо клише.

— Благодаря. Много смешно. Искаш ли?

Кейси се опита да потисне прозявката си, но не успя. Какво пък толкова, по дяволите?

— Да. Дай една.

— Господи — обади се Джими, — Уитни имала пороци.

Кейси не му обърна внимание. Ники извади запалка зипо и щракна. Кейси запали и колата се задими. Джими въздъхна и натисна бутона за сваляне на дясното стъкло. То се плъзна надолу.

Димът се понесе във влажния въздух и отплува към Ийст Ривър. Отвън нахлу мирис на сол, риба и машинно масло. Когато цигареният дим стигна бодливата тел по оградата на терминала, от него не беше

останало почти нищо, но снайперистът от АТО на покрива на гаража за камиони го надуши, включи микрофона на гърлото си и прошепна:

— Способен до Шест Действителен.

Застаналият на покрива на контейнерния терминал Лутър Камбъл свали прибора за нощно виждане „Стар Лайт“ и намести микрофона на каската си до устата.

— Шест Действителен.

— Марлборо — каза стрелецът. Продължаваше да наблюдава 511 през мерника на автоматичния си ремингтън. — Пушат.

Камбъл се ухили на заелия позиция до него агент на АТО — казваше се Бъни Крюгер. Крюгер беше едната трета от тримата яки момци, които Джек Вермилиън бе видял в офиса си в Трой. Крюгер си придаде войнствено изражение и включи своя микрофон.

— Способен, тук е Пекаря. Димът посткоитусен ли е?

Снайперистът, бившият сержант от морската пехота Фаръл Гарбър, се засмя тихо.

— Не, другият изобщо не ги оставя насаме.

Радиото на Камбъл изпраця.

— Ей, това не е игра. Гледайте си задачите.

Камбъл изръмжа, покри микрофона си и се обърна към Крюгер.

— Мамка му, тая къде се е свряла?

Крюгер посочи една редица тъмни прозорци над основната товарна площадка.

— В офиса. Там има тоалетна и кафеварка. Седи зад бюрото и слуша опери.

— В униформата? Онази черничката?

Крюгер кимна. Валериана Греко беше всеизвестна с навика си дори за най-незначителната операция да се облича в ушита по поръчка бойна униформа, както и с пристрастията си към личните огнестрелни оръжия. На дясното ѝ бедро висеше глок, а отляво на кевларената ѝ жилетка беше затъкнат нож „Ка-Бар“ — „Ка-Бар“, за бога — точно под плочката, на която пишеше „Греко, прокурор на САЩ“.

Определено ѝ отиваше. Греко беше идеален обект за двадесет и четири часово наблюдение, ако наблюдателят е психолог патолог. Дневната ѝ тренировка например представляваше тренировки по тай-бо, вид кикбокс, който упражняваше върху една боксова круша в кабинета си. Обичаше да свиква оперативки, докато тренира. Шестима

яки мъже трябваше да стоят край крушата в костюми и с кобури на раменете и да докладват за текущите разследвания, докато босата джобна ядрена ракета в черна нинджа пижама се потеше, риташе и се връткаше, и се нахвърляше върху крушата, крещейки с пълно гърло „ийя“ и „хайя“, разпердушинвайки невидимия противник. Изживяването си беше див сюрреализъм и Лутър Камбъл се тревожеше за умственото си здраве, защото беше започнал да свиква с него. Той въздъхна още веднъж и включи микрофона си.

— Проверка.

— Делта, пост четири, нула часът тридесет и три, край.

— Хотел, пост шест, нула часът тридесет и три, край.

— Индия, пост четири, нула часът тридесет и четири, край.

Слушалките пропукваха, докато агентите на АТО един по един съобщаваха позициите и показанията на часовниците си. Деветимата бяха разположени на най-различни места в района на Ред Хук, въоръжени до зъби и облечени в специални антитерористични униформи: Фаръл Гарбър на позиция за стрелба на покрива на гаража, още един снайперист, Зуут Кониърс, в екип с набелязващия целта, Лий Форд на покрива на основния навес за контейнери, трима агенти от АТО под ръководството на шефа си Дери Флин в един тир близо до кея, където трябваше да пристане на док „Агава Каньон“, и още две жени агентки — една новобранка, Антония Уошингтън, и инструкторката ѝ, четиридесетгодишната печена Мая Бергман, в една лодка в реката, която затваряше кръга на прицела.

И естествено, самата Греко в офиса, който гледаше към главната товарна площадка, което означаваше девет и половина агенти. Тя се регистрира с личната си парола и Камбъл долови високоволтовата енергия в гласа ѝ.

— Валкирия, нула часът тридесет и пет, край.

— Валкирия, тук Шест. Някоя от другите агенции отговори ли на проверката на номерата?

В момента, в който синята виктория и таксито бяха паркирали пред входа на склада в Ред Хук, снайперистът на покрива ги беше проверил в компютърната база данни. Това беше станало преди час. Дотук компютърът на Пътна полиция не беше открил нищо. И двете коли се оказаха съвсем обикновени, едната беше регистрирана на фирма „Бостън Бар — инвестиционен мениджмънт“, а другата

принадлежеше на частно лице от Бруклин. Точно това трябваше да покаже компютърът за всяка необозначена полицейска кола, тъй като и престъпниците имаха достъп до базата данни на Пътна полиция, но Греко беше пропуснала този тънък момент и въпросът очевидно я дразнеше. Отговорът ѝ бе кратък и рязък.

— Още не. Ако има промяна, ще ви уведомя. Валкирия край.

— Благодарско, малката — отвърна Камбъл, но не в микрофона.

Крюгер се изхили и допълзя до ръба на покрива. От тяхната позиция се виждаха двете подозрителни коли и снайперистът на покрива на гаража. По-нататък продължаваха складове и други административни постройки. Светлините на Бруклин се мерзееха във влажния въздух. Ниските облаци отразяваха оранжевите отблясъци на пристанищното осветление.

На Крюгер му харесваше напомнящият филма „Лудия Макс“ постапокалиптичен изглед на района. Той смяташе, че ако ще се завързва някаква грандиозна престрелка, мястото е изключително подходящо. Като във филмите. Бъни Крюгер беше голям киноман и непрекъснато страдаше, че операциите на отдела нямаха нищо общо с филмите на Брус Уилис например. Той насочи прибора за нощно виждане към двете коли отдолу.

Стъклата на таксито бяха замъглени, но все пак той различи две мъжки фигури — як тридесет и няколко годишен мъж с външност на престъпник и някакъв блед младок, който дори от това разстояние изглеждаше нервен. Зад волана беше по-възрастният. Говореше нещо, но Крюгер не го чуваше, защото отделът не искаше да се изръси за един сериозен микровълнов или лазерен подслушвател. Брус Уилис щеше да има такъв подслушвател. Не беше честно.

Крюгер премести поглед към синята виктория. Вътре движението беше по-оживено. Явно беше възникнал някакъв спор. Той увеличи образа на шофьора, елегантен млад мъж. Беше се обърнал и говореше на другия, който беше пристигнал с такси. И пак, никакъв звук. Крюгер обърна глава към Камбъл, който се беше подпрял на корпуса на някакъв вентилатор.

— Мислиш ли, че тия долу имат нещо общо с операцията? На мен изобщо не ми приличат на ченгета.

— Номерата на колите им не означават нищо. Когато проверяваш някоя кола в компютъра, той отбелязва запитването и ако става въпрос

за някакво следене, агенцията, която го провежда, се обажда. Засега имаме само „Бостън Бар“. Вече осведомихме пристанищните власти, а освен това този район не е под юрисдикцията на нюйоркската полиция. Затова, ако тези долу не са от пристанищните — а шефовете им казват, че не са — трябва да внимаваме.

Крюгер сви рамене.

— Защо не изпратим някой да ги попита какво правят тук?

— Защото ако са замесени в операцията, всичко ще отиде по дяволите.

Камбъл отвори капака на часовника си.

— Дванадесет и четиридесет. Корабът ще пристигне в един. Дай да изчакаме и да видим какво ще стане.

Крюгер кимна, опря глава на вентилатора и затвори очи. Камбъл се размърда, потръпна от студ и започна да отброява минутите наум, дзен похват, който използваше винаги, когато операциите се закучваха.

В един часа въздухът се разцепи от мощен басов тътен, който разтърси бетонните стени. Агентите се стегнаха. Камбъл и Крюгер се изправиха и надникнаха от покрива на склада. Един голям кораб тъкмо минаваше покрай маркера на пролива Бътърмилк. Двигателите му боботеха в нощта, а от комина му се издигаха кълбета мръснобял пушек. Мъглата размазваше жълтите светлини и зеленото и червеното на маркерите. Отблизо корабът изглеждаше огромен, почти като самолетносаач. Водата се разпени и корабът се насочи към канала. Работниците на дока се раздвижиха и големият висящ кран се завъртя сред шум на метал и хидравлика.

Камбъл прочете името на кърмата.

— „Агава Каньон“. Валкирия, тук Шест.

— Слушам.

— Влиза в пристанището.

— Започвайте записа.

— Разбрано, край.

Камбъл извади от сака си видеокамера и я подаде на Крюгер. Той пропълзя до ръба на покрива и се намести така, че да има най-добър изглед. Щеше да заснеме разтоварването на контейнера, а с малко повече късмет и пристигането на Ърл Пайк или дори — може би — участието на подозрителните коли.

Корабът навлезе в пристанището и членовете на 511 застанаха нащрек. Ники погледна часовника си.

— Мамка му. Джими, хайде да се омитаме. Един часът е, по дяволите.

— Ей, шерифче, да не си забравил, че си на гости. Това е моето звено.

— Това звено е на нюйоркската полиция, детектив — вметна Кейси.

— Млъквай, Уитни.

Кръвта на Кейси се качи в главата ѝ. Лицето и гърдите ѝ пламнаха. Ръцете ѝ изтръпнаха. Изминаха две секунди, през които тя се опита да се овладее, но в крайна сметка избухна.

— Слушай какво, скапаняко, ако продължаваш да ми викаш Уитни, ще накусна кльошавия ти задник на Антирасистката организация.

— Я — впечатли се Джими Скалата, — Уитни получи пристъп на бяс.

Забележката я извади окончателно от равновесие.

— Стига толкова. Аз съм дотук.

Отвори вратата, издърпа куфарчето си и понечи да излезе от колата. Джими се обърна към нея и размаха пръст.

— Ей, госпожице. Тук се излиза, когато кажа аз.

— Джими, спри да я тормозиш — обади се Ники. — Всички сме изморени.

Кейси се извърна към него.

— Я млъквай, Силвестър. Ако ми е нужна помощ, ще се обадя на майка ти.

Ники впери поглед в страничното стъкло и едва забележимо се изчерви.

Джида Скалата въздъхна театрално.

— Госпожице, за теб се говори, че някой непрекъснато трябва да ти помага.

— Това пък какво означава, да му еба майката?

— „Това пък какво означава, да му еба майката, сър.“

— Не съм длъжна да ти викам „сър“, блед червей такъв.

— Охо! Е, това ако не е расова обида, не знам какво е.

Кейси сложи куфарчето на асфалта, слезе, отвори предната дясна врата, наведе се и заговори на Джими почти нежно:

— Ако имате проблем с мен, сър, защо не излезете да се разберем още сега?

Ники се опита да каже нещо, но Джими го прекъсна.

— Ники, не се бъркай. Я да си изясним нещо, Шпандау. Ще ми кажеш ли какво означава „да се разберем“? Може би ще ме пребиеш?

Кейси се отдалечи от колата, стиснала челюсти от яд. Снайперистът от АТО Фаръл Гарбър забеляза раздвижването и се обади на Камбъл.

— Някой излезе от викторията.

— Разбрано... ще я покрия. Не прави нищо. Всички да останат по местата си. Може да е ход за заблуда.

Камбъл пропълзя до ръба на покрива и насочи бинокъла си към колата. Фаръл беше прав. Долу ставаше нещо, но да го вземат дяволите, ако разбираше какво. Чернокожата жена се отдръпна на няколко метра и застана с лице към синята кола. Устните ѝ се движеха и дори въпреки шума на кораба и машините се чуваше, че крещи. Джими Скалата удари волана толкова силно, че едва не го счупи.

— Господи, мразя тези феминистки хленчения! Шпандау, дай наистина да се разберем. „Редник Джейн“ е само шибан филм! Съмнявам се, че Деми Мур изобщо може да държи автомат. В истинския бой няма путки. И никога не е имало. И няма да има. В истинския живот, в моя полицейски отдел, когато някой — бял, черен или прозрачен — напсува истинско ченге, получава шут в задника. А бе, да му еба майката, какво съм седнал да ти говоря...

Ники побърза да излезе от задната врата, защото Джими изхвърча отпред като тапа. Кейси стоеше хладнокръвно разкрачена и със скръстени на гърдите ръце. На покрива Камбъл промени позицията си и застана на коляно. Тримата от синята кола, двамата мъже и жената, се караха. Той погледна Гарбър, който също беше заел позиция, но не се беше прицелил в тях — чудесно, прекрасно! — след което погледна сцената на двора.

Джими Скалата тръгна към Кейси. Беше пребледнял, а устата му беше стисната. Ники застана на пътя му тъкмо в момента, когато Декстър и Карло изтичаха откъм другата кола.

Фаръл Гарбър се включи в ефир.

— Раздвижване откъм таксито. Двама мъже.

— Прието — отвърна Камбъл и насочи бинокъла към таксито.

Двамата мъже бяха излезли и тичаха към другата кола. Крепяха нещо, но шумът на машините заглушаваше думите им. Камбъл отново погледна синята кола.

Определено приличаше на караница. Третият мъж, онзи с коженото яке, също беше скочил от колата и спираше първия със сивия костюм. Ако това беше провокация, тия двамата заслужаваха награда за режисура.

Ники Цицero надхвърляше поне с двадесет и пет килограма и с десет сантиметра категорията на Джими Скалата, но той го отмести небрежно. Ники го хвана за ръкава и изсъска в ухото му:

— Детектив Рул, ако ударите подчинен, с вас е свършено!

— Ей — викна Кейси, — я го остави тоя плужек. Няма да подам оплакване срещу него.

Декстър Зарнас и Карло Суарес дотичаха запъхтени.

— Вие нормални ли сте? Ние сме на работа! Шпандау, качвай се в колата!

— Няма да се кача никъде с тоя дебеловрат шопар.

Ники се обърна към нея и каза:

— Да ти повикам такси?

— Викай каквото щеш. Няма да мръдна оттук.

— Тая е луда — каза Джими.

От покрива Гарбър се мъчеше да следи развитието на събитията. Образите в мерника му подскачаха — не можеше да държи и петимата под прицел. В момента в кръстчето беше гърбът на Джими Скалата — той налиташе на чернокожата.

Камбъл забеляза, че е вдигнал пушката, и включи микрофона си.

— Фаръл, държиш ли ги на прицел?

— Да, Шест.

— Свали пушката, да те вземат дяволите!

— Слушам. Но долу взе да става напечено.

Камбъл се включи в мрежата.

— Всички по местата. Всеки да покрие периметъра си. Не знаем какво става, но по-добре да ги оставим. Не правете нищо. Повтарям, не правете нищо.

Долу Джими Скалата изкрещя на Кейси:

— Виж какво, госпожице! Не ми се репчи! Не знам какво търсиш тук. Не знам какво си направила. Обзалагам се обаче, че е голяма простотия. Знам обаче едно: ако беше бяла — дори да беше бяла путка — щеше да си всякъде другаде, но не и в едно от най-добрите звена на нюйоркската полиция. Ако още веднъж ми се изрепчиш, ще те изрита от нюйоркската полиция, та ако ще да си наемеш най-добрия адвокат и Опра Уинфри да ти отдели два часа предаване. Ясно? Или да ти го напиша с печатни букви?

— О, напълно ми е ясно. Не ти стиска да...

— Стига! — Ники посегна да хване Кейси, но тя го удари по ръката. Ники я хвана за китката и я изви така, че тя застана на пръсти. Декстър Зарнас и Карло Суарес застанаха до Джими, готови, ако се наложи, да го повалят на земята. Декстър извика на Ники:

— Вкарай Шпандау в петстотин и девет, Ники. Закарай я у тях. Ние ще вземем петстотин и единадесет. Хайде, Джими.

— Качвай се в колата, Кейси — тихо каза Ники. — Ще те откарам у вас. Качвай се. Веднага.

Камбъл се беше приближил до ръба на покрива. Един етаж по-надолу Фаръл Гарбър пълзеше наляво по гофрираната ламарина и се опитваше да заеме позиция за стрелба. В ефира се чуваха докладите на другите агенти, които следяха придвижването на „Агава Каньон“.

Той се обърна да погледне кораба и чу гласа на Гарбър.

— Шест, какво е това на оня блок, по дяволите?

Камбъл се обърна. Гарбър сочеше редица панелни жилищни блокове на около километър на изток. Камбъл вдигна бинокъла си и видя някакво ярко отражение на покрива на една от сградите. Нагласи фокуса и образът се приближи.

Силует, най-вероятно мъжки, както и съвсем ясно отражение. Той продължи да фокусира образа, който изведнъж стана много ярък — в центъра на тъмната маса проблесна синьо-бял огън — след което чу звук, наблизко, съвсем наблизко, сякаш някой удари с юмрук по разтворена длан. Обзе го неопишуема слабост, зави му се свят и му се догади. Свлече се на колене, след това падна по лице. Между пръстите му се процеждаше нещо с мирис на желязо. Чернилката потече по ламаринения покрив. Настъпи ужасна тишина, нарушавана от време на време от далечни гласове в ефира — слаби, тенекиени, тревожни... говореха... какво? Нещо... беше прекалено уморен, за да ги слуша...

погледна ламарината под себе си съвсем незаинтересовано — и забеляза, че се е превърнала в искрящ сняг, а той летеше над някакво огромно черно езеро и си мислеше колко приятно би било да полегне на снега и да си почине.

Някаква безстрастна част от съзнанието му беше регистрирала факта, че е бил прострелян, и тъй като не беше чул изстрел, оръжието най-вероятно беше със заглушител. Голям калибър, ако се съдеше по огромната дупка в кевларената му жилетка. Но точно сега това му изглеждаше съвсем незначително. Беше много уморен и тялото му беше много тежко.

Обърна се по гръб и впери поглед в плуващите оранжеви облаци. Помисли си, че наистина са красиви. Някой коленичи до него. Крюгер. Говореше в някакво черно нещо, което държеше пред устата си. Камбъл искаше да каже нещо, но не се сети за нищо, което да си заслужава да се каже. Чу паникьосания глас на Крюгер.

— Внимание! До всички! Шест е прострелян! Имаме...

На Камбъл му се стори, че вижда сребърен огън — приличаше на копие. Светлинната експлозия бе напълно беззвучна — Камбъл беше възнамерявал да каже, че оръжието е със заглушител, но беше забравил — куршумът раздра жилетката на Крюгер на два сантиметра под табелката с името му. Гръдният му кош избухна и той се строполи някъде извън полезрението на Камбъл. Остана единствено корпусът на вентилатора. На около два метра. В стоманеното покритие зееше шестсантиметрова дупка. И размазана кръв и плът. Камбъл гледаше дупката и по някое време стигна до много важно заключение, което трябваше на всяка цена да съобщи на Крюгер.

Успя да раздвижи глава и видя някакъв далечен неясен силует, а след това и тялото на Крюгер, което се изгърколи до ръба на покрива и изчезна. Твърде късно, реши той и затвори очи. Щеше да е добре, ако беше казал на Крюгер за дупката в корпуса на вентилатора и за заглушителя... но може би по-късно. Сега просто трябваше малко да поспи. Позатопли се малко, но все още беше много уморен. Малко почивка и щеше да е като нов...

Тялото на Крюгер падна от пет метра височина точно до Фаръл Гарбър, който някак си успя да не му обърне внимание. Свадата между Джими Скалата и Кейси беше погълнала вниманието на агентите и шумът от падащото тяло се изгуби сред тътена на машините. Гарбър бе

твърде зает да помогне на Крюгер — мислеше, че или е мъртъв, или умира — опитваше се да задържи мерника върху неясната цел, която беше сигурен, че вижда до малкия кръг отразена светлина на оня покрив — видя засилването на светлината — и в този миг Гарбър разбра съвсем точно в какво се визира — беше го виждал веднъж в Кувейт — отблясък от обектива на снайперистки прибор за нощно виждане „Стар Лайт“ — инструмент за професионални убийци — нагласи мерника — осъзна, че си шепне веруюто на снайперистите — „Трябва да стрелям по-точно от противника, който се опитва да ме убие, трябва да го застрелям преди той да ме е застрелял, ще го застрелям, кълна се в Бога“ — и чу в слушалките си женски глас — „Пекар, Пекар, докладвай, Пекар, тук Валкирия“ — натисна спусъка — ремингтънът подскочи и прикладът го удари в рамото — видя в мерника си син проблясък — понечи да се изтъркаля наляво — куршумът мина от лявата му ключица до дясното му бедро и превърна всичко между тях в пихтия — „докато врагът не изчезне и не остане само покой“ — бяха последните думи на Фаръл Гарбър, така, както ги бяха записали уредите на АТО-мрежата.

Петте ченгета на паркинга застинаха веднага щом чува гръмовния изстрел от пушката на Гарбър и щом я видяха как изтрополява по покрива и пада върху предното стъкло на някакъв тир.

— Какво стана, мамка му? — попита Декстър.

Джими Скалата се отдръпна от Кейси и огледа двора. Видя нещо продълговато и черно да стърчи от счупения прозорец. Какво беше това, по дяволите?

— Пушка! — каза Ники Цицero.

Заоглеждаха околните покриви. Отне им около две секунди да осмислят ситуацията — Джими Скалата я осмисли пръв.

— Залегни!

И още докато крещеше, се хвърли зад колата. Кейси и Ники също се скриха зад нея и насочиха пистолетите си към покривите и прозорците в източната част на двора. Карло Суарес бе единственият, който не помръдна. Стоеше като истукан и се вираше в пушката на тридесетина метра от него, сякаш се чудеше какво да прави.

— Скрый се бе, тъпак! — изкрещя Декстър и буквално го завлече зад колата.

Джими беше залегнал зад предното дясно колело, защото беше пределно наясно, че в една сериозна престрелка единствените части на колата, които предпазват от куршумите, са блокът на двигателя и донякъде джантите. Насочи десетмилиметровия си глок към покрива на склада. Нямахше никого.

Не виждаше никого. Нищо не помръдваше.

Машините на дока продължаваха да бучат, скърцаха лебедки, хидравликата ръмжеше. Работещите на дока явно не забелязваха онова, което ставаше на двора. Шумът на контейнерния терминал на Ред Хук беше заглушил изстрелите. Джими се обърна и провери екипа си. Кейси Шпандау беше до него, изглеждаше спокойна и беше подпряла оръжието си на капака на колата. Ники лежеше до нея и дишаше тежко, зад него беше Декстър Зарнас — зачервен и преbledнял едновременно — а до него Карло Суарес, коленичил до задното колело с глок в ръка, вперил озадачен поглед в Джими и задъхан като изморено куче.

— Добре ли сте? — попита Джими Скалата. — Видяхте ли откъде се стреля? Има ли ранени?

Всички поклатиха глави. Кейси се отдръпна от предния капак и клекна до Джими.

— Обади се, детектив!

Джими Скалата се сепна, откачи радиостанцията от колана си и натисна копчето за свръзка с градската централа.

— Пет-едно-едно до централата.

— Пет-едно-едно, слушам?

— Централа, говори 511 от ОСД. Престрелка, вероятно снайперист в контейнерния терминал на Ред Хук. Искаме подкрепление.

— Разбрано, пет-едно-едно... Всички коли на Седем Шест, престрелка в Ред Хук.

В същото време горе по покривите бяха направени всички необходими грешки, някои от тях със скоростта на светлината.

— Шест, тук Валкирия. Обади се, шест.

Вторият снайперист на покрива на контейнерния склад, Лий Форд, изръмжа в микрофона:

— Млъкни ма, кучко откачена! Камбъл е извън строя. Крюгер също. Какво става, да му еба майката?

— Индия, тук Валкирия. Иди да видиш!

— Разбрано — отговори Лий Форд и потупа Зуут Кониърс по лявото рамо. — Хайде, Зуут. Дай да видим какво става.

— Делта, тук Индия. Държите ли позиция?

Делта беше Дери Флин, старшият от тримата агенти на АТО в камиона до доковете. Форд и Флин бяха приятели и работеха заедно от години. Дери Флин беше спокоен, дори малко флегматичен мъж с петнадесет години стаж в агенцията, прошарен, едър и неразговорлив. Той щеше да оживее тази нощ, което впоследствие се оказа добре за нюйоркските полицаи.

— Да, Индия. Заповеди?

— Остани на позиция, Делта. Не знаем какво става. Всички да останат по местата си. Зуут и аз ще проверим Шест.

— Разбрано, Индия.

— Индия, тук Валкирия.

— Валкирия, пречиш. Освободи ефира, ако обичаш.

— Индия, идвам с...

— Делта, тук Индия.

— Да, Индия?

— Делта, прикрепи някой към Греко. Погрижи се да не се излага на обстрел.

— Разбрано, Индия.

Лий Форд и Зуут Кониърс се придвижиха на прибежки по ламаринения покрив. Зуут покриваше периметъра със снайперистката си пушка, а Лий Форд прикриваше него с автомата МР5. Провериха покрива на основната сграда и се спуснаха до покрива на гаража. Лутър Камбъл лежеше по гръб на три метра от корпуса на вентилатора, почти на ръба на покрива.

Форд коленичи да го огледа, а Зуут Кониърс пропълзя покрай него, за да получи по-добра видимост. Видя двете коли, таксито и тъмносинята виктория. Зад викторията имаше някакви фигури. Той зае позиция и вдигна пушката. Лий Форд говореше в микрофона си.

— Валкирия, тук Индия. Шест е прострелян. Раната е сериозна. Жив е. Прати веднага медицински хеликоптер!

— Коя е честотата, Индия?

— Използвай шибания телефон, дето ти е под носа на бюрото, Греко! Обади се в централата и поискай подкрепления! Веднага!

— Ъ-ъ, разбрано, Индия. Край.

— Зуут, какво става?

— Индия, виждам петима. Покрили са се зад синята кола. Единият ми е на прицел. Да действам ли?

Лий Форд погледна измъчено към небето. Беше на петдесет и една, изпитан и солиден професионалист, беше дошъл от чикагската полиция и имаше повече от двадесет години стаж от Зуут Кониърс, който нямаше и пет години стаж след завършването на Федералната академия в Глинко, Джорджия. Зуут бе от онзи тип фанатици, които Лий Форд наричаше „квадратни изроди“.

— Не, Зуут.

Долу на паркинга Декстър Зарнас видя раздвижването на покрива. Наведе се и изсъска в ухото на Джими:

— Джими, на покрива има някой, до вентилатора!

— Видях го. Не стреляй. Никой да не стреля! Още никой не е стрелял по нас. Нямам представа какво става. Ще чакаме подкрепления.

Бяха чули потвърждение от няколко патрулни коли на Седем Шест, които идваха към пристанището. Беше попитал кога да ги очакват и диспечерът му отговори, че до шест-седем минути са при тях.

— Разбрано, Седем Франк. Да побързат. Предполагаме, че на покрива има снайперист. Пратете хеликоптер.

— Има ли ранени полицаи?

— Засега не. Ние не стреляме! Повтарям, не сме стреляли. Пратете възможно най-бързо хеликоптер.

— В момента не разполагаме с хеликоптер, пет-едно-едно. Единственият свободен преследва една кола в Бронкс.

— Ситуацията е спешна, Седем Франк. Кажете на хората си да се съобразяват.

— Разбрано. Спешна ситуация. Как да ви познае?

— Синя краун виктория. Единствената с пет ченгета зад нея. Това стига ли?

— Разбрано, пет-едно-едно. Идват.

Той изключи станцията и се промъкна до Декстър Зарнас. Горе на покрива Зуут Кониърс го проследи и взе на прицел дясното му слепоочие. Ако в този миг някой знаеше, че това са полицаи, всичко,

което последва, можеше и да не се случи. Впоследствие шефовете им размишляваха доста над въпроса. Не че имаше кой знае каква полза. Нито едно от ченгетата не носеше значката си на врата, дори Джими Скалата, който беше шефът на уличните операции и следваше да е наясно.

Зуут се обърна към залегналия до него Лий Форд. Младежкото му лице беше мазно и потно, бялото на очите му открояваше кафявите ириса. Шепнеше прегракнало от напрежение. За пръв път попадеше в истинска схватка. Всичко дотук беше само тренировки. Това беше истинско. Беше достатъчно млад, за да смята, че истинските неща са за предпочитане. Щеше да храни това убеждение още близо шест минути.

— Виждам оръжия. Онзи, дето мърда, има глок.

Лий Форд поклати глава.

— Лутър не е прострелян с глок, Зуут. Гърдите му са станали на пихтия. Куршумът е минал през жилетката и е пробил един сантиметър стомана от корпуса на вентилатора. Това не става с глок.

— Кой тогава простреля Шест? И Бъни Крюгер? И Фаръл? Наоколо няма никой друг, мамка му! Не чухме нищо. Няма кой друг да е.

Лий Форд го сграбчи за рамото и посочи покривите на фона на нощното небе.

— Виж ъгъла на стрелбата. Който и да стреля по нас, той е на нашето ниво, някъде там. Оръжието е голям калибър, най-вероятно петдесет, и щом не сме чули нищо, значи има заглушител. Ясно ли ти е, че в момента сме му като на длан? Зелени сенки в мерника. Лягай долу и си седи на гъза. Ще стреляш само по моя заповед, Зуут, разбра ли? Сега млъкни!

Лий Форд се опита да си припомни какво беше чул по радиото малко преди да прострелят Лутър. Фаръл Гарбър беше споменал, че вижда някого на покрива. Къде? В този момент се чу вой на сирени — приближаваше се бързо. Лий Форд погледна отново към паркинга. Видя синята кола и един или двама от онези, които клечаха зад нея. Нямахме начин да не са чули сирените. Ако бяха престъпници и ако Зуут беше прав, че те са застреляли Крюгер, Фаръл и Камбъл, трябваше вече да са се изпарили оттук. Но те си седяха. Чакаха. Какво?

— Божичко!... Зуут, тези долу са ченгета...

В периферното му зрение проблесна нещо кръгло и бяло. Той се обърна към покривите в далечината. Изстрелът прониза бузата му с два пъти скоростта на звука, точно под лявото око. Остатъците от главата на Лий Форд се размазаха по Зуут Кониърс. Единственият звук, който се чу, бе избухването на черепа на Форд. За миг Зуут Кониърс се вцепени, но успя да си поеме дъх и изкрещя в микрофона:

— До всички! Застрелях Лий! Лий е мъртъв!

Греко, Дери Флин и Мая Бергман се включиха в ефир. Зуут се обърна към синята кола и я взе на мерник. Долови движение до задницата ѝ, но в същия момент забеляза далечния кръгъл проблясък и премести пушката си към отдалечената на един километър фигура — натисна спусъка — изстрелът отекна гръмко в нощта. Джими Скалата подскочи. Кейси видя бледото и костеливо лице на Джими. Зуут Кониърс се опита отново да хване на прицел стрелящия — „Снайперист на хиляда метра“, каза в микрофона. Кейси се наведе към Джими и викна: „Джими, трябва да се махаме, на открито сме!“. Джими се взираше в нощното небе — и двамата бяха напълно осветени от близката улична лампа — светлината беше толкова ярка, че я заслепяваше — долови помръдването на оръжие — пушка — и се почувства хваната като образ на фотолента. Декстър крещеше в радиото си. Карло Суарес вдигна поглед към покрива и видя над ръба му да стърчи цев на пушка — изправи се с крясък — насочи глока си към покрива на контейнерния гараж на Ред Хук. Ники Цицero му извика нещо — хвърли се към него. Зуут Кониърс успя да закове далечния стрелец на мерника си — вече натискаше спусъка. Карло Суарес стреля по Зуут — куршумът звънна на десет сантиметра от дясното рамо на Зуут. Зуут трепна — стреля — ламарината изкънтя — вторият изстрел отиде някъде в оранжевото небе. Карло продължи да крещи и да стреля. Ники се добра до него и го свали на земята — крещеше на Карло — и далечният снайперист стреля за последен път от покрива на блока, куршумът полетя — неумолим, бърз и истински — попадна право в целта с едно пляс, сякаш някой удари човешка плът с чук. Зуут Кониърс видя отблясъка и приведената фигура, която се стопи в нищото, след което паркингът се напълни с полицейски коли — с пуснати светлини — оглушителен вой на сирени — мъже в сини униформи тичаха към склада и Зуут чу в слушалката си някакъв агент

— Делта. Делта викаше: „Спрете стрелбата, полиция — повтарям, спрете стрелбата, полиция!“.

Зуут Кониърс поклати глава и погледна за последно към далечния покрив. След това въздъхна бавно и тежко, остави пушката на покрива и се изправи. Едното му коляно вибрираше като пренатегната струна. Синята кола на паркинга бе заобиколена от поне десет полицейски автомобили. Някой видя Зуут и изкрещя. В същата секунда петнадесет оръжия се насочиха към него и го ослепи бяла светлина — чу нечий глас в слушалката — на Дери Флин — „Хвърли оръжието, за бога, хвърли оръжието!“. Зуут беше забравил за беретата на бедрото си, и изведнъж чу мощен глас сред цялата тази червено-синя мъгла — мъжки глас — заповядваше му — казваше: „Хвърли веднага оръжието, повтарям, хвърли оръжието“. Зуут извади беретата с два пръста и я хвърли на десет метра от себе си, тя издрънча по ламарината, отскочи и се плъзна в някакъв улук.

Зуут вдигна ръце и пое дълбоко дъх; даваше си сметка за насочените към него оръжия. Помисли да се помоли, но не си спомни нито една молитва. До задната част на колата долу се бяха скупчили хора, които гледаха нещо — някого? — на земята. Чу се сирена и една линейка си проби път през униформените ченгетата. Някой застана до него — агент Делта — къса сива коса и малки очи, как му беше името, по дяволите — Зуут му беше забравил името — аха, Дери Флин.

Дери Флин беше вдигнал високо значката си и крещеше на полицаите — „Федерални агенти, не стреляйте, ние сме федерални агенти!“ — после внезапно раздвижване на въздуха и рев на хеликоптер. Зуут вдигна глава и видя един „Блекхоук“ с надпис „Спешна медицинска помощ“, а когато отново сведе поглед към двора, синята кола беше заобиколена от сини униформи и линейката беше спряла до нея, и светлините ѝ се премятаха бавно.

Вратите ѝ бяха широко отворени, вкарваха на носилка някакъв мъж, един лекар държеше отгоре му венозна система, друг го увиваше в червено одеяло и в този миг бившият квадратен изрод Зуут Кониърс проумя, че действителността невинаги е по-добра от тренировките и че когато истинският живот покаже грозната си усмивка, е истински късмет да си някъде другаде.

Петък, 23-ти юни
Улица „Гранит Вали“ №2217
Ренселер, Ню Йорк
03:00

Джак беше заспал в креслото в трапезарията, пред чинията със студено пилешко. Телефонът го стресна и той посегна към безжичната слушалка. Кацналият на масата шестопръст малоумен бездомник Смоук премигна с жълтите си очи и се прозя — зъбите в розовата му уста бяха остри и огромни като железопътни стрелки. Джак се втренчи в него, премигна и стори същото. Смоук изобщо не се впечатли.

— Ало?

— Господин Вермилиън, обажда се Валериана Греко.

— Да. Колко е часът?

Тя не отговори. Чу приглушен разговор. После пак чу гласа ѝ — студен и официален.

— Три след полунощ. Изпратихме кола. Ще ви карат с хеликоптер.

— Какво стана?

Поредна консултация.

— Предпочитам да не го обсъждаме по телефона.

— Добре. Идвам.

— Още нещо.

— Да?

— Предлагам ви да повикате адвоката си. Разбрахте ли ме?

Не я разбираше. Беше се разсънил, но не разбираше.

— Адвокат... за какво ми е адвокат?

Гласът ѝ отслабна.

— Батерията ми пада. Трябва да затворям. Казвам ви го за ваше добро.

— Какво става?

— Колата е при вас след десет минути.

Връзката прекъсна. Джак остави слушалката, гледа я тъпо почти минута, после набра номера на Фланъри Колман. Адвокатът вдигна на шестото извънмяване.

— Кой си ти бе, да ти го...

— Флан, Джак съм.

— Точно така си мислех. Каква си я забъркал пак?

Джак му обясни накратко.

— Ще дойда направо в Ред Хук. Докато не дойда, не говори с никого. Каквото и да стане. С никого. Тръгвам.

— Можеш да пътуваш с мен.

— Не мога. Трябва да се обадя на някои хора. Чу ли ме, Джак? Нито дума.

Джак затвори и се затътри към банята. Мислите му се лутаха отчаяно. Сърцето му думкаше като барабан. Телефонът иззвъня пак.

— Ало?

— Джак, събудих ли те?

Ърл Пайк. На фона се чуваше някакъв високоговорител — извикваше нечийи имена. Кухият екот му напомни за летище или железопътна гара. Пайк дишаше тежко.

— Ърл, какво става? Май нещо си притеснен.

— Добре съм, Джак. Просто исках да ти благодаря. Няма защо. Всичко наред ли е?

— Наред ли? Не, разбира се. Всичко се провали. Напълно. Исих да ти благодаря за урока.

— Какъв урок?

— Колкото и да е опитен, след определена възраст всеки е склонен да изпада в пристъпи на сантименталност. Казват, че се случвало на нашата възраст. Жените стават по-корави, а ние се размекваме. Проявих сантименталност спрямо семейната колекция. Беше глупаво. Ти ме вкара в правия път. Показа ми истината. Та точно затова ти благодаря.

Джак се засрами. Пайк беше прав. Той беше продал един човек, който не му беше направил нищо лошо, беше го хвърлил на федералните копои — и за какво? Знаеше, че не трябва, но не можа да не му отговори.

— Ърл... имам син. Той е в...

— В Ломпок ли? И сам се досетих. Добре, Джак, трябва да бягам. Не се шегувам. Направил си онова, което си сметнал за добре. Опитал си се да бъдеш добър баща. Сега си носи отговорността.

— Пайк...

— До скоро виждане, Джак.

Връзката прекъсна. Джак натисна копчето за проверка на номера.

Летище „Слипстрийм“

718-551-5871

Записа номера на бележника до телефона, пое си дъх да се успокои и започна да се облича. След седем минути пред вратата спря черна кола. Джак вече чакаше. От колата слязоха двама мъже и тръгнаха към него. И двамата бяха с рамене като гардероби, с къси подстрижки и приличаха на военни инспектори в сини костюми и бели ризи. Единият показва картата си от АТО и се представи като Конрой. Другият го наблюдаваше внимателно, без да продума нищо, и само отвори задната врата. Джак влезе и онзи я затръшна толкова силно, че разклати празната чаша от кафе в поставката между двете предни седалки. В краката на дясната седалка беше оставена синя полицейска лампа, а на таблото имаше радиостанция. Конрой седна зад волана, другият мъж се качи отзад при Джак. Потеглиха и Конрой натисна копчето за заключване на задните врати.

— Това пък защо? — попита Джак.

— Стандартна процедура — отвърна Конрой, без да се обръща.

Този до Джак се облегна на седалката и разкопча самото си така, че Джак да види тъмносивия глок под мишницата му. След тридесет и четири минути се вдигнаха във въздуха с черен „Бел Рейнджър“. По хеликоптера нямаше никакви надписи. Конрой седна отпред при пилота. Очевидно се познаваха. Другият, онзи с пистолета под мишницата, не се отлепи от Джак чак до Ред Хук.

Летяха на юг над „Таконик“ на триста метра височина. Отдолу се виждаха ситни като карфици светлини, ферми като сини квадрати и една самотна кола, носеща се по черната лента на шосето. Тътенът на двигателите пречеше на всякакъв размисъл. Джак се зачуди кой ли кара колата на триста метра под него, какъв е животът му и накъде е тръгнал.

Небето на изток придоби цвят на разрежено мляко, порозовя, а след това градският смог погълна хоризонта като кафяво блато. Вече летяха над предградието Йонкърс, пълно с жилищни блокове и промишлени складове, полузакрити от изкуствени горски насаждения, след това минаха над Бронкс, отпърво зелен и провинциален, но след това дърветата изчезнаха, за да се появят тухлени и бетонни жилищни блокове с петнисти фасади, след това внезапен зелен пояс и дигата пред оловносивото водно пространство, остров Райкърс, пистите на

летище „Ла Гуардия“, малко по нататък вляво дългият прав булевард „Астория“, осветен като писта за кацане. Той видя стария си блок в квартала — до двора на училището — и се вгледа в него с потискащо чувство на огромно разстояние, загуба и самота.

Видя Ийст Ривър и остров Рузвелт и небостъргачите в Манхатън, с подпалени от първите лъчи стъклено-стоманено-мраморни върхове. По Ийст Ривър Драйв и „Франклин Делано Рузвелт“ вече имаше задръстване, а „Трибъроу“ представляваше гирлянда от жълти и червени светлини.

Фериботите и катерите оставяха по каменносивата повърхност на реката тънки бели дири, разширяващи се зад тях като разпрани дантели от булчински воал. В далечината на югоизток се виждаше океанът. Изглеждаше гладък и твърд като шлифован мрамор. След още една минута се озоваха над пристанище Ред Хук. „Агава Каньон“, син с бели букви на носа, бе заобиколен от кранове и камиони.

По палубите крачеха хора, но не моряци и пристанищни работници, а непознати в сини униформи. Очуканите метални покриви на складовете бяха покрити с петдесетгодишна мръсотия и изсъхнали курешки. Дворът беше пълен с полицейски коли. Всичко беше потънало в сини и червени отблясъци. Мъже и жени във всевъзможни униформи стояха на групички. На входа два телевизионни микробуса бяха вдигнали сгъваемите си сателитни антени и около тях се щураха оператори с камери. От време на време проблясваше светкавица и разни репортери говореха пред камерите, стиснали микрофони пред гърдите си. Хеликоптерът се спусна и кацна.

Сред масата черни бойни униформи и лица, вперили поглед към тях, Джак различи един остър овал, много по-блед от останалите.

Жена. Валериана Греко. Чакаше го.

Петък, 23-ти юни
Окръжна болница Кингс, Бруклин
05:30

Сестрата, която крачеше насреща му имаше същото изражение като сестрата, която преди шест години беше излязла от операционната на една друга болница, за да каже на Ники, че майка му умира. Тъмната ѝ кожа сякаш заблестя, когато мина под лампите в коридора, светлозелената ѝ униформа стана синя и отново зелена, след като влезе в по-тъмната чакалня.

Хората се отдръпваха от пътя ѝ — тежкари от вътрешния отдел с омачкани костюми и разхлабени вратовръзки, шапки в синьо и месинг, скупчени пред вратите на спешното отделение, началнически месинг от АТО — отличаваха се от градските ченгета и детективи основно по подстрижките и цените на костюмите; тук беше и собственият му началник лейтенант Пит Лютурно, неугледен в синьото си спортно сако и черни панталони, имаше и разни типове от централата, тук беше Грейси Меншън, на която всички се стараеха да освободят пространство. Ники гледаше как сестрата идва към него, как го поглежда в лицето — и в съзнанието му изникна образ на свещеник: крачеше през черквата, носеше лоши новини и миришеше на сандалово дърво. Най-лошият спомен в живота му бе свързан с аромата на сандалово дърво, същия, който бе доловил в косите на майка си, когато преди шест години се беше навел да я целуне в ковчега. Сестрата спря пред него и го загледа с толкова съчувствие, колкото ѝ бе останало след двадесет години такива идвания.

— Офицер Цицero. Приключиха с тялото. Детективите казаха, че вече можете да влезете.

— Да. Благодаря.

Тя кимна и отстъпи. Ники стана от стола. Левият му крак беше изтръпнал, долният клепач на лявото му око потрепваше. Той последва сестрата по коридора покрай другите полицаи и официални лица. В дъното чу гласове и зададени на висок глас въпроси — долитаха от една отворена стоманена врата.

През прозорците до нея, с изписан от другата страна надпис „Не влизай“, се виждаше масивният гръб на шефа на нюйоркската полиция, в пълна униформа и син ореол от лампите на телевизионните екипи. Главата му мърдаше — явно отговаряше на някакъв

репортерски въпрос, който не се чу сред цялата суматоха на жужащите камери и надвикващите се репортери. Ники стигна до края на коридора и сестрата отвори вратата на залата, без да променя изражението си. Той спря за миг, стегна се и пристъпи вътре.

В стаята имаше двама — бледолик униформен полицаи, застанал мирно до болничното легло, вперил поглед в нищото, спокоен, с идеално изгладена синя униформа, медал за заслуги над обвитата с черна лента сребърна значка и права квадратна униформена шапка — и една дълга неподвижна покрита с чаршаф фигура на леглото.

Миришеше на дезинфектант, на белина и на още нещо — ръжда или мед, или засъхнала кръв. Ники погледна униформения полицаи, а после и покритото с бледосин чаршаф тяло.

Наведе се и вдигна края на чаршафа, после бавно го отметна. Беше страшно лек и плуваше над тялото като мъгла над езеро. Лицето на мъртвеца беше сковано като каменна маска, тънките устни бяха стиснати и синьо-лилави, сякаш ужасната болка продължаваше да изпепелява нервите. Широките бинтове на гърдите му скриваха огромната рана. Витаещата около тялото неподвижност изглеждаше нереална и изкуствена, сякаш трупът бе изображение, хванато в стопкадър, и в следващия миг някой щеше да натисне копчето и мъртвецът щеше да премигне и да започне да диша, и да се надигне, и да огледа необятното чудо на живия свят. Ники се улови, че очаква този момент, и задържа илюзията, колкото можа, но след малко отново закри с чаршафа лицето на Джими Скалата, лице, превърнало се в камък, в изваяние от кварц и сив мрамор. След това се обърна и излезе в света на светлината, въздуха и звуците.

Пит Льотурно го чакаше до кафемашината в средата на коридора. Държеше две чаши кафе и разговаряше с Кейси. Ники не я беше виждал от сутринта, когато двама полицаи от вътрешния отдел я бяха набутали в един черен линкълн и я бяха откарали нанякъде, следвани от втора кола, в която откараха Декстър Зарнас и Карло Суарес. Него го бяха откарали отделно, защото беше щатско ченге. Очите на Кейси бяха подпухнали от плач. Изглеждаше като че ли някой я беше завързал за стол, след което беше бутнал стола по пожарното стълбище.

Беше се облегнала на стената и притискаше до корема си ужасното си кафяво куфарче — според Ники това ѝ беше станало

мания. Куфарчето бе неописуемо грозно и изобщо не й отиваше. Той си помисли, че наистина я харесва — дори шокът не й пречеше да изглежда като статуя от абанос. Дали да не й купеше по-хубаво куфарче? От черна матирана стомана, със солидни златни закопчалки и табелка с името.

Пит Лютурно можеше да мине за неин по-възрастен брат — тъмнокож, прошарен и със същите леко дръпнати китайски очи. Щатските полицаи го знаеха като корав, но свестен човек. Ако смяташе да му връчва заповед за уволнение, щеше да го направи сега. Ники се приближи към тях, но шефът му връчи само чаша кафе и топла усмивка.

— Как си, Ники?

— Защо? Добре ли изглеждам?

— Да бе. Тъп въпрос. Поговорихме с Шпандау. Тя каза, че си се представил много добре.

Ники изгледа Кейси, подпухналата й физиономия, зачервените очи и свитото й от умора и вина тяло.

— Така ли? Според мен всички се представихме ужасно непрофесионално. Благодаря ти все пак, Кейси.

Тя кимна и впери поглед над рамото му към мъжете от вътрешния отдел, които разговаряха с единия от патрулните на Седем Шест, който беше пристигнал тъкмо когато застреляха Джими. Не чуваше разговора им, но предчувстваше, че кариерата й в полицията ще приключи до една седмица.

Пит Лютурно помълча, после каза:

— Ники... говорих с шефа на ОСД Винсънт Сарагоса. Познаваш ли го?

— Да. Видяхме се в Ред Хук десет минути след като застреляха детектив Рул. Поприказвахме си.

— Според него той е приказвал, а ти си слушал.

— Да, така беше всъщност.

— Искаш ли да се прибереш у вас?

Ники погледна Кейси.

Тя сви рамене и заби поглед в ръцете си.

— Отзовават ли ме от случая в Блу Сторс?

Пит Лютурно го огледа внимателно. Погледът му бе строг, но не и зъл, и Ники имаше усещането, че решението му зависи от онова,

което ще разчете върху физиономията му. Гласовете в залата бяха тихи и приглушени като на погребение. Миришеше на повехнали цветя и лизол. Ники търпеливо зачака съдбата си.

— Не, не те отзовавам. Никой не е можел да предвиди тая гадост. От АТО е трябвало да информират пристанищните власти, но са го направили чак след като са заели позиции. Пристанищните изобщо не съобщили на полицията, така че никой от вас не е знаел в какво се забърква. Не ти си преебал нещата, Ники. Не се набутвай да носиш отговорност. Справил си се добре. Кейси каза, че си взел ДНК от оня тип. Ако съвпадне с кръвта по жертвата, ще му предявим обвинение и ще видим накъде ще тръгнат нещата. Ако не друго, поне ще му развалим уикенда. В теб ли е пробата?

Ники бръкна в джоба на коженото си яке и извади плика с ножчето. Пит го взе и го вдигна срещу светлината. По острието се виждаха бели люспици кожа и петънца от кръв.

— Става. Как се сдоби с него?

Лицето на Кейси не трепна и Ники реши, че буквално е спряла да диша. Пит Лютурно беше честен човек и добро ченге и Ники не можеше да го излъже. Но искаше Ърл Пайк. Вече беше абсолютно убеден, че Пайк е в дъното на всичко. Защо беше направил онова в Ред Хук оставаше загадка. Засега. Но Пайк бе единственият, който разполагаше с нужния опит за тази работа. Трябваше да се доберат до него на всяка цена. Което означаваше да използват ножчето.

— Детектив Рул и Кейси проследиха Пайк. Докато беше извън хотела, аз се качих на неговия етаж. Камериерките тъкмо почистваха стаята му. Помолих една от тях да ми донесе боклука. Намерих ножчето в кофата.

— Подкупил си я?

— Не.

— Подкупил си я, защото не си имал заповед за обиск, нали?

— Не, сър.

— А тя защо ти го даде?

— Искаше да помогне на полицията.

— Сериозно? Много мило от нейна страна. И защо искаше да помогне на полицията?

— Защото беше от Тегусигалпа. Може да е помислила, че съм от имиграционните власти.

— Ти така ли й каза?

— Не. Но не й казах, че не съм.

Пит помълча, после попита:

— Ще можеш ли да се закълнеш пред съда, че това е извадено направо от кошчето на Ърл Пайк? Да не стане някакво объркване? Трябва да имаме солидни доказателства.

— Видях я да влиза вътре, видях я и да излиза.

— Тя ще потвърди ли?

— Налага ли се?

— Може би? Проблем ли е?

— Ами ако съм я изплашил? Ами ако вече е напуснала града?

— Не знам. Може и да не ни потрябва. Имам предвид, че ако я повикаме като свидетел, ще я изхвърлят от работа, а ако е и нелегална, ще я изхвърлят от страната. Още повече, всеки нов свидетел увеличава рисковете да провалим случая в съда. И преди е имало случай да приемат ДНК, взета от кофа за боклук. Според съда отпадъците от хотелската стая не се третират като лични вещи. Ами ако... да речем, че просто си наблюдавал да изнасят боклука от стаята на заподозрения... следиш ли мисълта ми? Това е истина. Искам да кажа буквална истина. И като добър следовател си видял възможност да събереш ДНК... което ти е работата, защото си полицаи. Нали? Не. Не бих казал, че ще ни е нужен свидетел. Ако ДНК е същата. Какво стана с мерцедеса? Сарагоса каза, че колата била чиста.

Кейси сякаш се събуди.

— Сър, професията на Пайк му дава достъп до какви ли не възможности. Може да са му намерили друг мерцедес. Ние нямахме право да подложим колата на истински сериозен оглед. Пайк просто бе поредният от списъка и регистрационните номера съвпадаха. Ако ДНК анализът е положителен, ще вземем колата и ще я огледаме до последното винтче. Каквото и да са направили, под боята трябва да са останали следи.

— Значи твърдиш, че е намерил друг мерцедес? И е подправил номера на двигателя толкова добре, че не сте го забелязали? Или че е привел колата си в идеално състояние с помощта на толкова печени майстори, че две опитни ченгета да не забележат ремонта? И е успял да се справи само за един ден?

— Това е единственото обяснение, което ми хрумва.

— Ясно. Е, аз също имам обяснение. Ами ако е невинен?

Ники поклати глава.

— Видях се с този човек, Пит. Способен е да извърши престъпление. Бил е в района на Блу Сторс — свидетелят го описва много точно. Закупил е бензин с кредитната си карта. Ръката му е била превързана. Единственото, което го спасява от обвинение, е мерцедесът, но според мен Кейси е права. Аз също смятам, че някак е изчистил колата. Ако неговата ДНК съвпадне с тази по жертвата, проклетата му кола даже няма да ни трябва.

Пит погледна и двамата и се замисли. Накрая каза:

— Добре. Така става. Ники, още сега ще отнесе това в Олбъни за сравнение. Имате ли някаква представа къде е Пайк?

— Не. Дори не съм го търсил. Но ние не сме единствените, които искат да си говорят с него. Момчетата от АТО смятат, че Пайк може да има нещо общо с...

— С преебавката ли? — подпомогна го услужливо Пит.

— Да, с преебавката в Ред Хук. Снайперистът беше професионалист. Това е факт. Трима от АТО плюс детектив Рул. При това със заглушител.

— Четирима от АТО. Трима са мъртви, а Камбъл може и да не оживее, защото половината му гръден кош липсва. Детектив Рул е бил последен. От цял километър, в мъгла, със силно насрещно осветление. Всички са единогодушни, че само опитен военен може да постигне нещо такова с петдесеткалиброва пушка, и то със заглушител.

Ники се опули.

— Петдесети калибър? Господи! Какво е оръжието?

— „Барет“. В армията го наричат М82А1.

Извади от джоба си компактдиск и го подаде на Ники.

— Тук са всички бойни оръжия. Прегледай ги, като ти остане време. Има филм. Изгледай го внимателно. Ако Пайк използва това оръжие, значи сме загазили здравата.

Ники прибра диска в джоба си и сви рамене.

— И какво е правил в Ред Хук, по дяволите?

— Опитвам се да измъкна някаква информация от АТО. Този Пайк военен ли е?

— Полковник от запаса. Никой не пожела да ни осведоми за миналото му. Но дотук той е най-подходящият заподозрян.

— Значи АТО също го искат?

— Ужасно.

— И ако се докопат първи до него, ще го издухаме с Блу Сторс.

— Точно така.

— Освен това, ако го обвинят и за стрелбата, ще минат години преди да лежи заради нюйоркското ченге. Затова всички сме заинтересовани. Прав ли съм, Шпандау?

Кейси поклати глава и най-сетне проговори:

— Сър, дори Пайк да е виновен за смъртта на полицай, все пак трябва да бъде откровена с вас. Ако го заловим, ще възникне конфликт.

— Прокурорът да се оправя с тая работа. Ние сме полицаи. Вие отстранена ли сте от работа?

— Засега не. Първо ще има разбор на стрелбата, защото един от нашите, Карло Суарес, стреля по агент на АТО. Има убит полицай. Има да се разчистват лайна до гушата. Но Винсът каза, че не съм отстранена.

— Значи ОСД продължава да се занимава със случая?

— Ами... да. Ако Винс искаше да ме отстрани, щеше да ми каже.

— А другите двама? Декстър Зарнас и Карло Суарес? Те ще помогнат ли?

— Винс разкара Суарес при патрулните. Но Декстър е в екипа.

— А ти? В екипа ли си?

Кейси вдигна глава и очите ѝ блеснаха.

— Да. В екипа съм.

Пит сви рамене, подметна плика с ножчето във въздуха и го улови.

— Добре. Отивайте да се наспите, и двамата. След това излезте, намерете този задник Ърл Пайк и ми го доведете в окови.

— Жив или мъртъв? — попита Ники.

— Трябват ни доказателства, а не признаци на живот.

— Какво правим с АТО? Ще си сътрудничим ли?

— С федералните? Абсолютно. Ще си сътрудничите със заинтересованите федерални агенции толкова, колкото и те си сътрудничат с вас. Ясно?

— Тъй вярно, сър — отвърна Ники. — Ясно.

Петък, 23-ти юни

Контейнерният терминал на Ред Хук, Бруклин

07:10

Фланъри Колман пристигна на пристанището малко след седем сутринта. Денят обещавахе да бъде горещ и агентите на АТО, охраняващи „Агава Каньон“, бяха потни и отегчени. И притискаха към гърдите си дълги черни автомати. Джак видя зеленото волво на Фланъри от офиса на втория етаж в главната сграда. Двама от охраната на пристанището го спряха за проверка.

— Ето го — каза той, без да се обръща към Валериана Греко.

Тя го чу, спря да говори с агентите на АТО и дойде до прозореца.

— Чудесно. Значи можем да започваме.

— Какво да започваме?

Греко го изгледа със същия безизразен поглед като всички останали, които беше срещнал досега тук.

— Имаме убити и имаме въпроси. Надяваме се да ни помогнете с отговорите си.

Джак се изкуши да избухне, но се овладя и не каза нищо. След четири минути влезе Фланъри Колман. Беше с тъмносин костюм, снежнобяла риза и вратовръзка на Йейл. Избръснат и свеж. Изглеждаше като току-що завърнал се от едноседмична ски ваканция във Вермонт: румената му кожа блестеше, а светлозелените му очи искряха в предчувствие на битката. Той пренебрегна всички, с изключение на Джак, пристъпи бързо до него, подаде му ръка и чак тогава се обърна към Валериана Греко.

— Преди клиентът ми да е казал или направил каквото и да било, искам да разбера какво става тук.

Греко му се усмихна. Фланъри я изгледа от горе до долу и обратно и зачака. Беше облечена в нещо като анцуг със златна звезда отляво на гърдите. Косата ѝ беше хваната на опашка, лицето ѝ беше зачервено. Погледът ѝ излъчваше някаква извратена сексуална енергия, която Джак не беше забелязвал досега.

— Господин Колман, ситуацията отвън е нещо, което можем да обсъдим по-късно. Сега бих желала вие и вашият клиент да ни придружите на борда на „Агава Каньон“. Искаме да му покажем нещо.

— Госпожице Греко, отвън има полицейски коли, федерални коли, следователска кола от нюйоркската полиция и кордон от

журналисти, освен това по пътя за насам задминах един екип на Си Ен Ен. Очевидно е, че има някакво произшествие, и бих желал да знам точно какво е то и какви последствия би могло да има за интересите на клиента ми.

Греко поклати глава.

— Не можем да си позволим да обсъждаме... произшествие... тъй като това е наша вътрешна работа. Разследването продължава. Признавам, че понесохме известни загуби поради неоторизираната намеса на нюйоркската полиция. Въпросът е от юрисдикционен характер и не засяга непосредствено интересите на господин Вермилиън. А сега, ще ни позволите ли да отведем клиента ви на борда на „Агава Каньон“.

— Той обвинен ли е в нещо, госпожице Греко?

Греко облиза устни и Джак почти видя как стрелка език, за да улови минаващата наблизо муха.

— В този случай не. И тъй като не е, нека откровено ви заявя, че присъствието ви не беше жизнено необходимо. Присъствието ви тук е един вид любезност от наша страна и освен това искаме да сме сигурни, че разследването по никакъв начин не накърнява правата на господин Вермилиън.

— А какъв е статусът на господин Ърл Пайк в този момент?

Лицето на Греко смени няколко изражения и се установи на учтиво и безизразно.

— Понастоящем господин Пайк не е арестуван.

— А какво стана с пратката му? С оръжията?

— Понастоящем е под наш контрол.

— Имаше ли забранени оръжия в пратката?

— Да. Формално погледнато. Имаше.

— Значи ще последва арест?

— Да, ще му бъдат отправени обвинения. Когато го намерим.

— Значи него го няма?

— Господин Пайк не е в стаята си в хотел „Плаза“. Няма го и в дома му в Мериленд. Оставихме му съобщения, но досега не ни е отговорил.

— Той знае ли, че го търсите?

— Приемаме, че знае. Идентифицирахме се.

— Това, което приемате, е, че ако той има пръст в този ад тук нощес — а от вашите твърдения аз стигам до извода, че нямате доказателства за подобно нещо — той се укрива. Също толкова резонно би било да се предположи, че ако е невинен, той не би имал причини да ви съобщава местонахождението си и е възможно просто да не обръща внимание на обажданията ви. Фактите очевидно подкрепят и двете интерпретации.

— Понастоящем правим всичко възможно да открием господин Пайк, за да го разпитаме във връзка с възникналите нощес обстоятелства.

— Но не специално във връзка с пратката?

— В пратката има забранени оръжия.

— Но няма заповед за арестуването му?

— Не. Поне засега.

— Но сделката остава? За сина на Джак?

— Тази ситуация е... спорна.

Джак следеше разговора и търпението му се изчерпваше прогресивно. Думата „спорна“ го изкара от нерви.

— Спорна ли!? Какво искате да кажете, по дяволите? Фланъри! Давай да приключваме с тая история! — Джак се надигна. Мразеше тази жена, мразеше разговора и цялата проклета операция.

— Добре — отвърна Фланъри. — Хайде.

Греко направи някакъв жест и агентите на АТО явно я разбраха. Джак усещаше сдържаната им агресивност и особеното внимание, с което удостояваха всяко негово движение, докато всички се смъкнаха вкупом по стълбите и оттам към дока, където беше акостирали „Агава Каньон“. Беше огромен като жилищен блок — палубата му се издигаше на двадесет метра над кея. Миришеше на водорасли, нефта и тиня. Веригите проскърцваха от лекото му люлеене. Трапът се охраняваше от двете страни и беше преграден с жълта лента, на която пишеше: „Федерални агенти. Вход забранен“.

Греко скъса лентата и ги поведе по стълбата. Ботушите й потракваха по металните стъпала. Пътят до палубата беше дълъг. Горният край на трапа се охраняваше от някакъв русолав младеж от АТО в защитна жилетка и с черен автомат през рамо. Той се втренчи настойчиво в Джак, но се отдръпна и го пропусна. Откъм реката подухваше вятър. Някакъв ферибот пореше вълните към остров

Стейтън. Спряха на основната палуба пред висока дванадесет метра редица контейнери.

— Контейнерът, който ни интересува, е горе. Бихме искали да го погледнете и да потвърдите, че превозът му е отбелязан в товарителниците на „Агава Каньон“.

Фланъри Колман веднага я прекъсна.

— Какво означава това? Джак не е присъствал на натоварването на контейнера на Пайк. Какво целите с всичко това?

— Той може да потвърди, че това е един от неговите контейнери и че документите за натоварването са издадени от „Блек Уотър Транзит“... Господин Колман... какво ви е?

Фланъри пребледня, залитна и седна на една подпора. Устните му бяха посинели, от челото му се стичаше пот. Дишаше трудно.

— Стига вече, кучко! — избухна Джак. — Какво си въобразяваш? Фланъри, хайде да си ходим. Флан...

Фланъри разтриваше гърдите си. Пъхна костеливата си ръка в джоба, извади инхалатор против астма и впръска обилна струя в гърлото си. Понечи да стане, но Джак го натисна надолу и продължи да вика на Греко:

— Ако му стане нещо, ще те съдя до края на света, пуделка скапана! Играеш ми някаква мръсна игра, и то от самото начало. Ако имаш да ми показваш нещо, показвай го. Иначе си тръгвам и можеш да...

— Да, господин Вермилиън, ще ви го покажем.

Тя се обърна и тръгна към стълбата за контейнерите. Фланъри се надигна, но Джак отново го натисна. Тя се изкачи по стълбата като гущер. Джак я последва толкова отблизо, че обмисли възможността дали да не я ухапе по задника.

Тя стигна догоре, обърна се, за да го изчака, после пристъпи към голям черен контейнер с бял надпис „Маерск Дубай“.

Ботушите ѝ изтрополиха по метала, докато слизаше към вратите на контейнера. Бяха затворени, но от двете страни стояха двама въоръжени агенти.

— Този контейнер ваш ли е, господин Вермилиън?

— Госпожице, аз не съм собственик на контейнери. Собственик съм на кораба и превозвам контейнери, толкова ли не сте разбрали досега?

Джак беше приключил с тази кучка, абсолютно. Смяташе да я изтърпи още една минута и да я хвърли в реката.

— Но това са вашите пломби, нали?

Тя му показва скъсаните митнически пломби. Джак кимна и ги огледа в лъча на фенерчето, поднесено от единия мълчалив агент на АТО.

Тя не го изчака да отговори.

— Тези документи ваши ли са?

И навря в лицето му някакви розови и зелени формуляри. Джак ги дръпна от ръцете ѝ и започна да ги прелиства.

— Това не е пратката на Пайк. Това са... тук пише трансформатори. Електрически уреди. Оборудване за фабрики. Пристигат от... — Той приближи листа до очите си. — От Монреал! Какво искате от мен?

— Товарът на Пайк е ето там вдясно...

— На щирборд.

— На щирборд. Благодаря. И засега няма да се занимаваме с него. В момента говорим за този контейнер и пак ви питам тези документи на „Блек Уотър Транзит“ ли са?

— Изглеждат като... да, на „Блек Уотър Транзит“ са, но...

— Тези пломби от вашето бюро ли са?

— Какво целите, по дяволите? Какво има в контейнера?

Очите на Греко бяха като две искрящи цепки. Тя махна на единия агент.

— Покажи му, Марти.

Агентът се приближи, издърпа тежките резета, разтвори стоманените врати и насочи фенера си към тъмната вътрешност. Вътре лъсна нещо гладко, черно и хромирано. Две неща. На Джак му трябваха няколко секунди, за да разбере какво вижда.

Това бяха коли.

Две коли.

Черна „Шелби Кобра“.

И нещо ниско и необикновено.

— Онова отзад е „Дюзенберг“, господин Вермилиън. Изключително рядка кола. Произведена през 1934. Марти ме осведоми, че модели в това състояние вървят по около милион долара.

— Добре. Тази отпред е „Шелби Кобра“. Имам същата. Много добре знам каква е!

— О? Това вашата кола ли е? Внимавайте да не я докосвате.

Джак се приближи и огледа вътрешността през предното стъкло.

— Не. Не е моята. Доколкото ми е известно, моята е в гаража ми в Ренселер.

Греко наведе глава и неясно как успя да си придаде едновременно боязливо и самодоволно изражение.

— Да. Там е. Проверихме.

— Проверихте? Проверили сте колата ми? Как?

— Изпратихме хора в къщата ви.

— Гаражът ми е заключен. Какво, по дяволите...

— Ще стигнем и до това. Значи твърдите, че това не е вашата кола?

— Искам да погледна номера. Не, не е моята. От този модел има не повече от двадесет в целия свят.

— Значи кобрата е рядка кола?

— Естествено. Моята струваше почти четвърт милион.

— Значи присъствието на тези две изключително скъпи колекционерски коли — към които забелязвам, че проявявате особен интерес — е абсолютна изненада за вас? И не знаете нищо за тях?

— Нямам представа как са се озовали тук!

— Сериозно? И никога не сте си помисляли, че ви се отваря страхотна възможност? Че ще претърсим само един от всички контейнери и няма да пипаме останалите? Това ли си помислихте, господин Вермилиън?

— Защо да лъжа, ако прекарвам коли? Превозът на коли в контейнери е напълно законен. Какво общо има това с вас?

— Проверихме сводките на Интерпол. Оказа се, че тази черна кобра — прекрасна кола, между другото — е изчезвала преди два месеца от един паркинг в Квебек. Дюзенбергът принадлежи на един колекционер, който го е държал в един гараж в Монреал. Едва ли е нужно да ви казвам, че вече не е там, след като е тук.

Джак усети как гърлото му се стяга.

— Искате да кажете, че са крадени?

— Да. — Греко се усмихна с перверзно задоволство. — Колите са крадени и освен това се намират на вашия кораб с митнически

пломби на вашето бюро и с документи на вашата фирма. Всичко това е много незаконно. Затова, надявам се, разбирате защо съм заинтересувана да чуя какво ще ми кажете.

Джак се втренчи в нея.

— Какво ще ви кажа ли? Нямам никаква представа как са се озовали тук!

Греко кимна.

— Добре. Ще ви помогна да си опресните паметта. Марти, покажи на господин Вермилиън какво намерихме в багажника на кобрата.

Мъжът от АТО ги поведе към вътрешността на контейнера и освети колата. Изчака ги да дойдат, за да виждат какво прави. Джак бе толкова близо до Греко, че усещаше парфюма и потта ѝ. Беше вперила злобен напрегнат поглед в багажника на кобрата.

— Отвори го, Марти.

Агентът натисна копчето. Капакът се отвори с меко съскане и Джак видя пет пакета, увити в зелен найлон. Светлината на фенера ги правеше ярки, радиоактивни и неземни.

— Какво е това? — попита той. — Мръсното ви бельо ли?

На кръста на Греко висеше нож. Тя го извади от ножницата и разряза единия найлон. Вътре имаше стегнати зелено-черни пачки.

— Какво е това? Хартийки?

— Да, можете да ги наречете и хартийки. Това са пари, господин Вермилиън. Канадски долари. В различни банкноти, най-вече двадесетачки, петдесетачки и стотачки. По най-груби изчисления, около милион щатски долара. Нещо да кажете?

Джак онемя. Какво ставаше, по дяволите?

— Не? — загрижено попита Греко. — Отказвате да коментирате? Отказвате да крещите? Отказвате да ме наричате с обидни думи? Дали ще ви е интересно да научите, че по една значителна част от банкнотите са открити следи от амфетамини и кокаин? Имам предвид доста значителна част. Установихме, че количеството наркотик е доста голямо, което означава, че парите са свързани с наркотици. Значи имаме значително количество наркопари, натъпкани в багажника на крадена шелби кобра, чието последно местонахождение също е било в славната земя на лосовите и ескимосите северно от нас, и всичко това е натоварено надлежно в контейнер, запечатан с митническа пломба на

„Блек Уотър Транзит“ на борда на „Агава Каньон“, който е собственост и транспортно средство на вашата компания. Затова, както вече казах, съм много заинтересувана. Бихте ли желали да коментирате? Бихте ли желали да ни... осветлите по въпроса?

— Виждам тази кола за пръв път в живота си. Нямам представа как се е озовала в този контейнер. Нямам представа как контейнерът е бил неправилно запечатан. Това е пълна...

— Мистерия? Сериозно?

Джак не отговори. Предчувстваше, че има още нещо.

— Наистина ли виждате тази кола за пръв път?

— Да.

— И никога не сте я карали?

— Не съм!

— И никога не сте я докосвали?

— Не. Как да я докосна?

— С пръстче дори?

Джак отказа да реагира. Имаше представа какво се задава, но въпреки това се смая, когато го чу.

— Тогава може би ще ни обясните нещо. Признавам, щом като твърдите, че никога не сте виждали тази кола, че за мен също е абсолютна загадка как така открихме вашите отпечатыци в купето.

— Какво?!

— Отпечатыци. Пръстови. Компютърът на ФБР ги сравни с отпечатыците от досието ви в Морската пехота.

Не знаеше какво да направи — да викне ли, или да я удари. Но в този миг откъм вратите на контейнера се чу един тих глас:

— На твоє място не бих отговарял на повече въпроси, Джак.

Всички се обърнаха към вратата. Фланъри се подпираше на бастуна си. Вятърът развяваше сивата му коса. Злобният поглед на Греко не му направи никакво впечатление.

— Много подло, госпожице. Четвъртата поправка говори ли ви нещо?

— Само даваме възможност на господин Вермилиън да обясни какво става.

— Моят клиент ви разреши да отворите контейнера, който бе обект на първоначалното ви разследване. Кой ви позволи да отворите този, който няма нищо общо с него?

По физиономията на Греко за миг премина нещо като колебание.

— Имахме основания да мислим, че се осъществява... контрабанда.

— Основания ли? Колко удобно. И въз основа на какво? Карти ли хвърлихте? Или ползвахте ясновидец?

— Не съм длъжна да разкривам източниците си. Колкото до този случай, в заповедта за обиск пише „Агава Каньон“, господин Колман. Не сме ограничени до един контейнер.

— Може ли да видя тази заповед, госпожице Греко?

— Ще я видите. Когато трябва.

— Ясно. Много добре. Смятате ли да предявите някакви обвинения към клиента ми в тази прекрасна юнска утрин, госпожице Греко?

Тя се поколеба, погледна Джак, после агентите си и отвърна през зъби:

— Не.

— Ако решите да предявите някакво обвинение, ще ми окажете ли професионалната любезност да посетим федералните служби в Олбъни в удобно за всички ни време?

Стомахът на Джак се сви, но той се постара да запази самообладание.

— Ще ви окажа. Ако господин Вермилиън обещае да не напуска страната и да държи непрекъсната връзка с вас.

— Уверяваме ви, че ще го направим. Искам да отбележа за протокола, че това е очевиден и умишлен опит да бъде опетнена репутацията на клиента ми.

— Репутация на всеизвестен съдружник на мафията?

Фланъри не се остави да бъде подведен.

— Убеден съм, че едно щателно разследване ще докаже невинността му и ще извади на бял свят престъпниците, които и да са те. Надявам се, че ще се доверите единствено на доказателствата, госпожице Греко, каквито и да са те и когото и да злепоставят. Ясен ли съм?

— Абсолютно, господин Колман.

— Значи имам честната ви дума, че ако предявите обвинения срещу господин Вермилиън, ще ни дадете възможност да им отговорим лично и че няма да го арестувате по циркаджийския начин,

към който службата ви напоследък изявява необикновено пристрастие? И че случаят ще бъде разследван честно и дискретно?

— Вашият клиент ще бъде третиран съобразно всичките си граждански права.

— Без циркаджийски арести?

— Без.

— Обещайте ми, госпожице Греко, като юрист на юрист.

— Обещавам.

Фланъри й подаде визитка.

— Всичките ми номера са тук. След като вземете решение, можете да се обадите и да се срещнем където пожелаете. Сега смятаме да си ходим, госпожице Греко, и да ви пожелаем приятен ден.

— Довиждане, господин Колман. Пак ще се видим, Джак.

— Достатъчно, госпожице Греко. Без заплахи. Обещахте ми.

— Обещах ви.

— Честна дума?

Греко се усмихна криво.

— Честна дума.

Плъховете, кола 509

Посока изток по булевард „Емпайър“

Бруклин

08:30

Ники шофираше, вперил поглед напред, хванал волана с две ръце, а Кейси мълчеше. По някое време въздъхна тъжно.

Ники я погледна и тихо попита:

— Кейси, ще ми кажеш ли нещо?

— Какво?

— Какво е Силвестър?

— Извинявай, че те нарекох така.

— Първо си помислих, че е някаква обида. Като швестер. А после си помислих, че сигурно приличам на Силвестър Сталоун.

— Така са викали на белите във Виетнам.

— Сериозно? Кейси, не че съм голям математик, но съм готов да се обзаложа, че си доста млада, за да си служила във Виетнам.

— Баща ми... убили са го във Виетнам. В Сайгон, през 1972.

— Съжалявам.

— И аз. Бил е на деветнадесет години. Майка ми била бременна четвърти месец. С мен.

— Какво е станало? В бой ли е загинал?

— Да. Но не с виетконгците. Бил военен полицаи в затвора Лонг Бин, на север от Сайгон. Един затворник го пребил до смърт. Войник от армията на САЩ. От Юфолия в Алабама.

— Сериозно? Убит от свой?

Тя помълча, после каза:

— Не. От ваш.

Ники не схвана веднага, но после му просветна.

— Аха, сетих се. От бял.

— Да. Казал: „Това черно трябваше да се убие и аз го убих“. Армейските доктори после го изкарали, че получил някакво умствено увреждане от войната и го обявили за невменяем. Сега има три деца и яхта и магазин за селскостопанска техника в Уейкрос, Джорджия.

Ники я изгледа втренчено.

— Господи, ти досие ли му водиш?

— Да.

— Знаеш да мразиш.

— Правя каквото ми е по силите. — Кейси дори не се усмихна.

— Един бял луд убива баща ти. Затова ли си толкова „черна“?

— Не става въпрос за „черно“, Ники. Убили са го, защото е бил черно ченге в американската армия, а е бил във Виетнам, защото е бил черен в Америка.

— Може ли да прошепна нещо в изящното ти ушенце? Много бели момчета също са били във Виетнам. Чичо ми...

— Не и богати бели момчета.

— Кейси, трябва да решиш дали си расистка, или комунистка. Не може и двете. Избери едното и се придържай към него.

— Знаеш ли колко бели момчета от Харвард са отишли във Виетнам?

— А ти знаеш ли колко черни момчета са отишли в Харвард само защото са били черни? Държа да те осведомя, че никой не ми е предлагал да уча в „Браун“ и че затова мога да се смятам за жертва на расов гнет. Нямам африканска кръв. Черното ми е малко. Страдам от недостиг на мелатонин.

— Да нямаш предвид меланин?

— Да бе. Искях да кажа...

— Хайде, ако обичаш, да зарежем тая тема.

— Виж какво, знам, че моментът не е подходящ. Единствената причина да продължавам е, че онова между теб и детектив Рул... свърши. Край. Но двамата с теб трябва да се разберем, и то още сега. Не можем да оставим нещата така. И аз съм бял. Просто трябва да се разберем за много неща.

— Знам, но моментът не ми харесва.

— Да. Права си. Извинявай. Майка ти оправи ли се след смъртта му? Преживя ли я?

— Не. Не се оправи. Може ли да те попитам нещо, Ники?

— Давай.

— Знаеш ли защо съм в Плъхове?

Ники помълча. Слънцето беше пробilo дупка в мъглата. Какво пък, защо да не ѝ каже истината?

— Дочух това-онова.

— От кого?

— Харесва ми като казваш „кого“.

— Не се прави на умен, Ники. Кой ти каза?

— Винс.

— Винс?!

— Да.

— Днес сутринта, докато сте чакали Джими да умре ли?

— Да. Както казах и на Пит, той говори, а аз го слушах.

— Винс е говорил за мен? И какво каза?

— Най-общо, че те подозират в побой на някакъв обществен защитник, Еди Рубинек.

— Да си чул защо може да съм го направила?

— Да. Винс каза, че ти и партньорът ти сте си съдрали задниците, за да опандизите някакви похитители и изнасилвачи на деца. След това оня плужек Рубинек направил някакъв фокус с Четвъртата поправка и съдийката ги пуснала. След което ти си му наложила телесно наказание. Леко.

— Това Винс ли го каза?

— Кое? Че е плужек или че си го наказала?

Кейси се засмя. За миг, но все пак се засмя.

— Е?

— Какво?

— Направи ли го?

— Запознат ли си със случая?

— Видях го по новините. Давах го по всички телевизии. Гадна работа. Проблемът ти е, че не можеш да забравяш, Кейси.

— А ти на мое място какво щеше да направиш?

— Аз ли? Нямаше да се оставя да ме хванат.

— Не са ме хванали.

— Но си в Плъховете, нали?

— Да де, но... Бившият ми шеф в Две Пет е бил партньор с Винс. Реши, че се нуждая от „твърда ръка“ и че Винсът Сарагоса е подходящият човек.

— Трябва да ти кажа, че Джими беше прав. В твоята ситуация повечето ченгета щяха да бъдат разпнати на позорния стълб и лешоядите щяха да им изкълват очите. Но ти си се спасила.

— Това притеснява ли те?

— Не. Но ти определено се притесняваш. Джими Скалата те дразнеше, защото си мислеше, че може да е прав и че си била назначена в Плъховете, защото си черна.

— Не е така, Ники, повярвай ми.

— Знам, назначили са те, защото си имала връзки и покровител. В полицията никой не стига далече без покровител. Не е честно, но пък кое ли е?

— Връзки — да. Но никога не съм се скатавала, защото съм черна. И никога не съм се подмазвала на шефа си в Две Пет. Скъсвах си задника от работа.

— Каква е разликата? С връзки или черна с връзки, така или иначе си се възползвала. Някой друг, без връзки или бял, сигурно щеше да го отнесе. Ти си се снишила. Правилно. И аз съм се снишавал. Такава е играла. Затова Америка е велика страна. Ключето невинаги е налице, но когато наистина ти потрябва, го намираш.

— Доста циничен възглед за живота.

— Благодаря. Знаеш ли коя ми е любимата молитва? „Моля те, Господи, дай ми каквото искам, а не каквото заслужавам.“ Ти всъщност знаеш ли нещо за миналото на Джими?

— Не. Моите уважения към мъртвите, но, господ да ми прости, изобщо не ме интересува. Детектив Рул беше злобен садист. Това не се оправя, като те застрелят.

— О, господи, ти си била много надъхана! И всичко ти е ясно, така ли? Може ли да ти дам един съвет?

— Ще те изслушам. И ще преценя дали да те послушам.

— Попитай Винс за Джими.

— Няма.

— Чуй ме, Кейси. Винс ще ти помогне. Говорихме много... за много неща. Поприказвай с него.

— Няма.

— Както искаш. Стигнахме.

Спряха пред блока на Кейси. Късата улица беше пуста и старите камиони и коли под рехавите дървета изглеждаха уморени и безинтересни като работен добитък в обор.

Ники не беше спал от двадесет и четири часа, а последните осем го бяха изцедили направо до капка. Ако беше във форма, сигурно щеше да забележи човека в една от колите, а може би дори щеше да го познае. Но не беше във форма. Ърл В. Пайк обаче го позна.

Ники оглеждаше фасадата на блока. Повечето прозорци бяха затворени заради жегата, а по стените стърчаха бучащи и капещи

климатици. Кварталът беше малък и смачкан, белязан с клеймото на хроничната бедност. Ники видя някаква жена зад един от по-ниските прозорци.

Тя не откъсваше поглед от таксито с работещия двигател. В ръката ѝ припламваше червено огънче, а над главата ѝ се виеше дим. Лицето ѝ не се виждаше зад мръсния прозорец.

Ники изключи двигателя и забеляза, че Кейси гледа враждебно към същия прозорец.

— Това твоят прозорец ли е?

— Да.

— Значи те чакат?

Лицето на Кейси претърпя няколко последователни промени и завърши с безизразна и празна физиономия.

— Да. Нали животът е една безкрайна песен.

В думите ѝ имаше неприязън, гняв и съжаление. Ники я погледна.

— Кейси... хайде да го направим сега.

— Кое?

— Да се поразходим.

— Сега ли? Къде?

— Наблизо.

— Къде?

— До Пийкскил.

— До Пийкскил! За какъв дявол?

— Винс ме помоли да те заведа.

— Винс ли? Кога?

— По време на... разговора ни.

— Този дето той е говорил, а ти си слушал?

— Да.

Кейси пак погледна към прозореца и към пушещата фигура зад него, скрила лицето си зад обляния от светлина слой прах и мръсотия. Стисна очи, отвори ги и каза:

— Ники, знаеш ли, че за последен път спях два часа в някакво походно легло в някакъв офис до търговския център „Алби“ и че точно ти звънна по телефона и ме събуди?

— Знам.

— И това беше... Господи! Всичко, което ми се случи през последните четиридесет и осем часа, беше абсолютен кошмар. Най... почти най-отвратителните два дни в живота ми.

— Да.

— Винс убеден ли е, че трябва да знам това нещо?

— Да.

— А ти?

— Да.

— За Джими Скалата ли става дума?

— Да.

— Ще ми хареса ли?

— Не.

Офисът на „Блек Уотър Транзит Системс“, Трой, Ню Йорк
11:00

Валериана Греко излъга. Стърпя се само три часа преди да изпрати целия екип на АТО да арестува Джак Вермилиън в административната сграда на „Блек Уотър Транзит Системс“. Екипът нахлу, изкачи се по стълбите, изкара акъла на персонала, прегази секретарката, изправи Джак и го повали на собственото му бюро, и стегна прекалено усърдно китките му с белезници. След това го избута от сградата пред очите на всичките му служители и работници, които се бяха струпали на двора.

Греко го чакаше начело на втора група агенти, застанали пред бял микробус с огромен ален надпис „Маршали на САЩ“^[1].

Беше дошъл новинарски микробус от телевизия „Лив Ай“ в Олбъни, както и петнадесетина репортери, които щъкаха насам-натам с камерите и фотоапаратите си. Очевидно бяха получили анонимно обаждане, че АТО ще арестува виден местен бизнесмен по обвинение в контрабанда на оръжия и канал за крадени коли. Освен това бил замесен в смъртта на трима агенти на АТО и тежкото раняване на четвърти, както и в смъртта на нюйоркски полицейски детектив. Анонимният беше намекнал и за „връзки със сенчести фигури от организираната престъпност“.

Неколцина дебеловрати агенти натикаха Джак в микробуса и хласнаха вратата. Последното, което Джак видя, беше Валериана Греко, заобиколена от тълпа настървени репортери.

Беше обляна в бяла светлина и всички я слушаха. Джак забеляза сиянието в погледа ѝ и долови жегата, която излъчваше. Намираше се право в пулсиращото сърце на правораздаването и изглеждаше прекрасно. След това микробусът потегли, той се лашна на металната скамейка в затворническата кабина, белезниците се впиха болезнено в китките му, дърветата започнаха да се плъзгат пред погледа му, микробусът набра скорост и той гледаше света през телена мрежа. Беше мъчително да се визира през нея и затова по някое време се отказа и се втренчи в самата мрежа. Кабината вонеше на пот и урина и престояло кафе; двамата пазачи не му обърнаха никакво внимание чак до федералния арест в центъра на града.

Когато завиха по дългата алея към моста, който отделяше затворническото крило, вдлъбнатините от белезниците на китките му

от яркорозови бяха станали тъмнолилави и болката се беше превърнала в тъп, почти непоносим огън.

Положението изобщо не се подобри, когато след половин минута пазачите го издърпаха от микробуса за белезниците, накараха го да прескочи веригата, която ги съединяваше, извиха ръцете му зад гърба, като почти ги изкълчиха, и го заблъскаха по някакви мръсни бетонни стълби, осветени от синкави луминесцентни лампи. Докато се изкачваше, се препъна и падна, което ги развесели много.

[1] Федерална полиция, изпълняваща заповедите на съда. — Б.пр. ↑

Пийкскил, Нью Йорк

11:00

Докато отвеждаха Джак в ареста на Олбъни, Ники Цицero и Кейси Шпандау крачеха по сенчестите коридори на третия етаж, в източното крило на Клиниката за палиативни грижи на Сестрите на Провидението в Пийкскил, Нью Йорк. Следваха една монахиня в сиво расо.

Обувките ѝ шушнеха по мозайката на пода. Тя влизаше и излизаше от кръговете светлина, нахлуваща през прозорците на покрива, и Кейси, чието обременено от скръбта съзнание изпитваше ужас от онова, с което щеше да се сблъска, се съсредоточи върху светлосенките по тесните ѝ рамене.

Минаваха покрай отворени врати, зад които се виждаха спящи фигури, свързани към апарати и монитори. До някои от леглата седяха родители или роднини — бледи лица в полусенките, лица, обърнати нагоре, броящи плочките на тавана и ударите на сърцата.

Ники носеше едно мече „Бийни Бейби“ — казваше се Хало. Беше го купил от търговския център в предградието на Пийкскил, без да дава на Кейси никакви обяснения, освен че било за роднина на Джими Скалата.

— Какъв роднина? — беше попитала Кейси, но Ники беше поклатил глава и не ѝ беше отговорил.

Хало беше бяло мече ангел със сребърен ореол.

Стигнаха до вратата на стаята, където се намираше „роднината“ на Джими Скалата. Сестра Мери Ангелус се обърна към тях и тънките златни рамки на очилата ѝ проблеснаха. Лицето ѝ приличаше на оживяла маска. Кожата ѝ беше гладка като сметана и от дрехите ѝ се разнасяше ненатрапчив аромат на сандалово дърво.

— Тя спи, господин Цицero. Наскоро се появиха рани от залежаването. Неизбежно е. Опитваме се да ги облекчим.

— Знам, сестро — отвърна Ники. — Не се притеснявайте.

— Някой от двама ви иска ли чай?

— Не, благодаря.

— Аз ще съм долу в залата. Ако ви потрябвам, натиснете бутона до нощното шкафче. Разбрах, че господин Рул е починал?

— Да.

— Много жалко. Внезапно ли? Не знаех, че е боледувал.

— Съвсем внезапно. Никой не го очакваше.

Сестра Мери Ангелус огледа лицата им. Устните ѝ бяха много тънки и бледи.

— Той полицай ли беше?

— Да.

— Смъртта му свързана ли е с професията му?

— Да.

— Чухме, че вчера вечерта в Ню Йорк имало стрелба. Четирима убити. Един тежко ранен. Ужасно. Ужасни времена. Толкова скръб в едно семейство. Толкова насилие. Толкова тъга и загуба. Господин Рул беше добър човек.

— Направо да се чудиш къде е господ в цялата тази работа — подхвърли Кейси.

Сестра Мери Ангелус я погледна спокойно.

— Господ е във всеки от нас. Но не Той създава злото. Злото съществува. Не си мислете, че злото ни връхлита, защото Господ му е позволил или го е пожелал. Светът би бил много мрачно място. Не позволявайте на ненавистта ви към злото да изпълва сърцата ви с омраза към света.

— Да. Разбира се — отвърна за своя изненада Кейси, подчинявайки се на някакъв прастар рефлекс.

Сестра Мери Ангелус ѝ се усмихна, обърна се и си тръгна. Кейси вдигна ръка и спря Ники, който се канеше да натисне бравата.

— Какво трябва да разбере от цялата тази работа?

— Винс искаше да видиш един човек.

— А защо ти трябва да ми го покажеш?

— Защо аз ли? Не знам. Аз съм му бил подръка. Винс си има собствени методи.

— Знаеш ли кой е вътре?

— Да.

— Виждал ли си го?

— Не. Винс... ми разказа.

— Това е център за палиативни грижи, което означава, че тук смъртно болните умират на спокойствие. Човекът вътре умира ли?

— Не се знае.

— Ники, това е много гадно.

— Да. Права си. Не си длъжна да влизаш.

— А ти?

— Аз трябва да вляза.

Очите на Кейси се напълниха със сълзи и нещо я стегна за гърлото.

— Добре. Мамка му! Добре. Готова съм.

Ники си пое дъх, отвори и влезе в стаята. Кейси го последва.

На болничното легло лежеше момиченце, окъпано от кехлибарената светлина на лампата. Беше завито до раменете в бледожълт чаршаф. Лежеше на дясната си страна, сякаш свило се около възглавницата. Беше дребно, със слаби крайници и тънка като пергамент кожа. На слепоочието му пулсираше мрежа от сини вени.

Очите на детето бяха затворени, а устата полуотворена. Русата му коса беше подстригана късо. В гърлото му беше пъхната дихателна тръба. Дихателният апарат в ъгъла свистеше бавно и ритмично. На монитора над леглото пулсираха пет зелени линии. Дясната китка на момиченцето беше разтворена и под нея имаше една Бийни Бейби.

Кейси впери поглед в спящото дете. После огледа стаята. Беше пълна с Бийни Бейби. Имаше и цветя, и други играчки, и плакат на „Спайс Гърлс“, и плакат на Саут Парк. Обърна се към Ники.

— Дъщеря му?

— Да. Казва се Морган.

— Тя е в кома. — Това не беше въпрос.

— Да. Винс каза, че Джими Скалата непрекъснато стоял при нея. Опитвал се да си представи какво щяло да бъде, ако малкото му момиченце можело да ходи и да говори. Решил, че щяла да харесва Бийни Бейбита.

— На колко години е?

— На шест.

— Как е станало?

— Играела в двора на училището „Папа Пий Х“ в Уайт Плейнс. Шестима пубери, надрусани с лепило, стреляли в двора с крадено оръжие. Забавлявали се. Един куршум я улучил в главата, докато била на катерушката. Била на три годинки. Съпругата на Джими Скалата била там. Превъртяла. Преди година ги изоставила. Сега живее някъде в Орегон. Отказва всякакви контакти. Стрелците били заловени. Най-големият бил на петнайсет години.

— Били са черни, нали?

— Да. Всъщност делото било изцяло черно. Чиста случайност, но от това на Джими не му станало по-добре. Според Винс, искам да кажа така, както той ми го разказа, чернокожата защитничка пледирала, че пуберите страдали от предродов алкохолен синдром, синдром на нежеланото дете и насилие в ранното детство, и дори гняв спрямо расовата си принадлежност, това пред чернокожа съдийка от съда за малолетни и назначена от съда социална работничка — също черна. Направили проучване на домашната обстановка и съдийката се съгласила с адвокатката и адвокатката поговорила с прокурора — също черен — и малките изроди получили присъда за убийство по невнимание и били изпратени в поправителен лагер в Адирондак, където усвоили безценни умения като правенето на къщички за птици от кедрово дърво и различаването на широколистните дървета от иглолистните. След година повечето били отново на улицата.

— Ясно.

— Винс каза, че един от тях вече имал дете. Друг вече бил мъртъв.

— И затова ли мрази — мразеше — черните?

— Общо взето, да.

Кейси нямаше какво да отговори. Стоеше и гледаше дихателната тръба в гърлото на момиченцето. Във вътрешността ѝ имаше капчици влага. Апаратът помпаше, свистеше и бръмчеше, петте зелени линии на монитора пулсираха в стабилен ритъм. Кейси коленичи до леглото и се наведе към детето. Миришеше на крем „Нивеа“ и лосион „Пенатен“. Ники ѝ подаде куклата. Тя извади другата изпод ръката ѝ и сложи новата.

— Казва се Хало — прошепна Кейси. — Тя е мече.

Наблюдаваше лицето на детето така, както рибарят наблюдава повърхността на езерото, нащрек за най-незабележимото раздвижване. По някое време кракът ѝ изтръпна и тя седна на стола до леглото. Скоро светлината се промени и двамата с Ники вдигнаха поглед към слънцето, което беше започнало бавния си път на запад, далеч от пладнето на един дълъг и отвратителен ден. Ники я докосна по рамото.

— Хайде, Кейси. Трябва да си ходим.

Кейси се изправи неуверено, докосна детското лице и последва Ники Цицero. Затвори внимателно вратата, макар да знаеше, че няма

звук на света, който да събуди това момиченце. Когато слязоха по стълбите, попита Ники:

— Сега кой отговаря за нея?

— Винс каза, че Фондацията на детективите ще покрие всички разноси. Освен това Джими Скалата е бил застрахован.

— Знам. Но кой ще се... грижи за нея?

Ники поклати глава.

— Сигурно сестрите.

— Няма ли да потърсят майка й.

— Обадили са се. Тя им затворила.

— Какво трябваше да науча от всичко това, Ники?

— Господи, Кейси! Не знам. Ти какво научи?

— Научих защо Джими Скалата мразеше толкова силно.

— Да. Значи имате много общи черти.

Кейси излезе навън, без да каже нищо. Въздухът беше като в напалена пещ. Тръгнаха по алеята и излязоха на паркинга. Ники беше оставил 509-а под една топола в края. Парчетата от счупеното странично стъкло се виждаха отдалеч.

— Ох, господи! — Ники се втурна към колата.

Кейси го последва с ръка на служебния глок под сакото. Едновременно с това огледа всички коли на паркинга. Тези с незатъмнените стъкла изглеждаха празни. За другите не знаеше. Ники стигна до таксито и удари с юмрук по покрива. Част от счупеното стъкло падна на асфалта.

— По дяволите!

— Много полезна реакция, Ники. Какво липсва?

Колата беше претърсена много набързо, но ефикасно. Капакът на жабката беше счупен. Навсякъде се въргаляха хартии и парчета пластмаса. Предните седалки бяха покрити със счупени стъкла. Кейси отвори задната врата и възкликна:

— О, не!

— Какво има?

— Куфарчето ми. Бях го оставила на задната седалка. Няма го.

— Какво имаше вътре?

— Целият ми живот. О, боже! Целият ми скапан живот.

— В куфарчето? Защо?

— Ники, аз още дори нямам бюро. Вътре бяха нещата ми от Две Пет. Нямахме къде да го оставя.

Ники огледа още веднъж погрома и тръгна към болницата.

— Къде отиваш?

— Да взема метла и да повикам полиция.

Почти беше стигнал до входа, когато се обърна и видя, че Кейси се свлича до колата. Върна се на бегот и коленичи до нея.

— Разкарай се, Ники, моля те.

Ники я остави да поплаче, после отново сложи ръка на рамото ѝ и тя не я отблъсна. След още малко вдигна лявата си ръка и я сложи върху неговата. Кожата ѝ беше топла и миришеше на цигари. Ники бръкна в джоба си, извади някаква салфетка и ѝ я подаде. Тя я погледна. Сълзите бяха оставили две блестящи следи по идеалната ѝ тъмна кожа.

— Къде си я държал? — попита.

Но въпреки това я взе.

Федерален арест
Съдебната палата в Олбъни
14:30

Три часа след като го бяха арестували, докато останалата част от град Олбъни подхващаше работния си следобед и обсъждаше край климатиците големия удар в Трой и арестувания за крадени коли мафиот, Джак Вермилиън, без колан, без обувки, минус часовника си и пръстена от Морската пехота, бе изкаран от килията в подземие на федералната сграда в Олбъни от един пазач, който беше толкова огромен, че следваше да има свой собствен климат.

Оковаха го, сложиха му белезници и го поведоха по дългия, вонящ на урина коридор, сред дрънчане на стомана, непоносима жег, свиркания и крясъци. Минаха през вратата — солидна стомана с дебели прозорци, подсилени с метална мрежа — след което го набутах в тясно помещение без прозорци, с мърляви тъмозелени стени и лампа в стоманена решетка.

Пазачът го блъсна върху закования за пода дървен стол пред тежкото дървено бюро — също заковано за пода — и заключи оковите на глезените му за халките в бетонния под. После излезе.

Джак остана да осъзнава положението си и да изучава имената и псувните, издълбани върху дървения плот.

Сред останалите прозрения, като номерата, цените и сексуалните щения на какви ли не арестувани и обществени защитници, Джак откри, че всички бели са „курви, дето го обичат отзад“, че всички служители на правораздаването са „духачи и педерастии“, че някакъв индивид на име „Лобо“ бил готов на всичко в замяна на „един горещ зъл прът“ и че губернаторът на Ню Йорк е бил любезно поканен да извърши предизвикателен за физиологията акт с някакъв, изписал името си с непохватни главни букви като ХАН МОХАМЕД ДЖА.

Встъпителният курс в затворническите графити бе прекъснат, когато вратата се отвори и влезе същият пазач, следван от Фланъри Колман, все още в перфектния си син костюм и вратовръзката от Йейл. Изостреното от престоя в подземните килии на федералното правосъдие обоняние на Джак долови свежия му дъх на коктейл с ром и това окончателно го извади от равновесие.

— Къде ходиш бе, да му се не види? Обадих ти се в офиса веднага след като ме описаха. Преди... — Джак понечи да погледне

часовника си, сети се, че му го бяха взели, и това го ядоса още повече. — Изобщо не знам кога беше — преди часове — беше дванадесет и половина. Къде беше, по дяволите?

— Джак, извинявай. Тази мръсна гаднярка се закле, че няма да предявява никакви обвинения — и че ако го направи, ще се обади първо на мен!

— Просто ме измъкни оттук, Фланъри. Тук...

И млъкна, защото долови нещо недоизказано в държанието на Колман.

— Виж, Джак, налага се да стиснеш зъби. Идвам право от кабинета на прокурора. Греко е ужасно заета.

— С какво е заета?

Фланъри се наведе към него и скръсти ръце на масата.

— Обвинен си по закона „Антимафия“. Организации, занимаващи се с рекет и корупция. Нали знаеш какво означава това?

— Да не си забравил, че имам компания за превоз? Непрекъснато ме наблюдават.

— Разбира се. Е, в основни линии, този закон й позволява голяма свобода в разследването. И тя я използва доста добре, бих казал.

— Много се радвам, че стилът й те възхищава. Давай сега лошата новина.

Фланъри се зае да изучава ръцете си, после въздъхна дълбоко. Джак не хареса потта по челото му.

— Ами... сигурно си чувал за законите, които позволяват конфискация на активите. Ако прокурорът успее да убеди федералния съдия, че някои от активите ти или всичките са придобити вследствие на организирана престъпна дейност — тук се намесва законът антимафия — съдията дава разрешение на прокурора да поеме контрола над тези активи, докато се докаже каква част и дали всичките са свързани с криминални деяния.

— Това ми е известно.

— Греко възнамерява да конфискува „Блек Уотър Транзит Системс“, складовете, корабите, камионите, машините, пристанищните съоръжения. Банковите сметки. Всичко.

На Джак му прилоша.

— Господи! Ще успее ли?

— Наркопарите й развързват ръцете, Джак. Ситуацията може да се обобщи така: ако получи разрешение за конфискация, това означава, че ще бъдеш лишен от всякаква възможност да се защитиш — да плащаш на адвокати, да плащаш за отлагащи ходове, да проточваш делото с години — или да напуснеш страната. Тя — федералните — контролират парите ти и целия ти бизнес. Греко е решила, че твоят случай е нейният трамплин за Вашингтон.

— Аз съм солиден бизнесмен. Плащам данъци. Никога не съм...

— За бога, Джак! Това е федерално правосъдие. На тях изобщо не им пука кой си и какъв си. Те са убедени, че си мръсен и че винаги си бил, заради приятелите ти. Виждат онова, което искат да видят. Греко е абсолютно сигурна, че ще убеди журито във вината ти. Ти си повален. Губиш. Тя печели. Ако в хода на процеса бъдеш съсипан, голяма работа. Ти си просто ускорителна отсечка в кариерата на Греко.

Нямаше какво да му отвърне. Фланъри го остави насаме с мислите му за около тридесет секунди, после заговори тихо.

— Искам да ти задам един много труден въпрос.

— Слушам те.

— Ще ми кажеш ли нещо за този контейнер?

Джак разтри лице, погледна Фланъри през пръстите си и поклати глава.

— Докъде още може да ме залее тази помия? Фланъри, нямам абсолютно никаква представа какво търсят тези коли на моя кораб. Много просто. Всичко е нагласено.

Фланъри кимна.

— Добре. А имаш ли представа кой може да ти го е нагласил?

— Никаква. Абсолютно никаква... Дали пък не е Пайк?

— Едва ли. Та ти изобщо не го познаваше до сряда. Нещата са доста по-дълбоки. Цялата постановка е планирана. Със седмици. Например отпечатъците ти в кобрата. Как е станало според теб?

— Не знам. Някой сигурно е подменил колите. Получил е отпечатъците ми върху крадената и след това пак ги е сменил. Така трябва да е било... може да е било.

— Ти не си ли познаваш колата?

— Боже... мислех, че я познавам. Възможно е. Не знам. По принцип не държа много лични вещи вътре. Обичам да е чиста. Много е възможно да съм карал друга и да съм оставил отпечатъци. Искам да

кажа, изобщо не ми е хрумвало. И без това напоследък ми се струпа доста на главата. Онази гадост с Дани. Пенсионният фонд с „Галицин и Шенг“.

— Колата излизала ли е от ръцете ти?

— Кобрата ли?

— Да.

— Много пъти. Когато я оставям някъде на паркинг, давам и ключовете. Могли са да я подменят стотици пъти. Давам я и на сервиз. Двигателят ѝ е много капризен. Непрекъснато я карам на реглаж. Миналата седмица също.

— Къде я беше оставил?

— При...

Фланъри присви очи, без да откъсва поглед от лицето на Джак.

— Къде?

— В „Хъдсън Вали Файн Карс“.

— Сервизът на Франк.

— Да, но Франк никога няма да... той ми е приятел, Фланъри.

— Франк има ли някаква причина да те мрази?

— Не.

— Сигурен ли си? Някой се ебава с живота ти, Джак.

— С Франк сме приятели. Откакто се помним. Не е той.

Адвокатът го изглежда.

— Нали знаеш, че Индианеца търгува с класически коли?

Лицето на Джак се стегна.

— Знам.

— Знаеш ли, че ги продава на Тони Торинети? Сина на Франк?

— Знам. Продам е на Франк една синя тъндърбърд за Клер. И какво от това? Индианеца не ме е продал. Никога не би го направил. Ако го направи, ще навреди на себе си точно толкова, колкото на мен. Той е равностоен партньор в „Блек Уотър Транзит“. Ако загина аз, загива и той.

— Джак, ти си самотник. Единствено приятел може да те подреди така. Имаш ли представа кой?

— Господи, не. И в никакъв случай не е Индианеца. Виж, кога ще ме пуснат под гаранция? Като изляза, ще се задействам. И ще разбера какво става. Само че трябва да ме извадиш от тази дупка.

Фланъри гледаше ръцете си. След това го погледна право в очите.

— Имам лоши новини. Ще има молба за пускане под гаранция пред федералния съдия. Но разбрах, че тя ще бъде проформа. Така са наредили от Вашингтон. Няма да бъдеш освободен под гаранция. Оставаш в ареста.

— Защо? На какво основание?

— Има вероятност да се укриеш. Освен това Греко твърди, че било за твоя безопасност.

— Така ли? И какво ме заплашва?

— Процесът се разглежда като антимафиотски. Греко е убедила съдията, че си част от много по-голяма верига и че може да те убеди да съдействаш. Пране на пари. Наркотици. Оръжия. Казаха, че ако те пуснат под гаранция, ще бъдеш... мишена.

— Що за фарс?! Тази кучка иска още. Май е гледала много филми на Тарантино.

— Смята, че може да те използва срещу Франк Торинети.

— Франк е търговец на коли, Фланъри. Дори да се занимава с нещо друго, аз изобщо не знам какво е то! Вече й казах.

— Знам, Джак. Но тя подготвя много яко дело. А отпечатъците ти по кобрата, парите, всичко това са сериозни улики. За това нещо са били нужни целенасочени усилия и план. Някой те е натопил.

— Благодаря за сведението. А дали не е същата тази кучка?

— Тази кучка — и ако обичаш, въздържай се да я наричаш така в съда — няма достъп до личния ти живот, няма как да е подменила кобрата и няма как да знае неща, които са известни само на най-близките ти хора. Освен това е много надъхана. Дълбоко в себе си е абсолютно убедена, че си виновен. Виждал съм такива като нея. Ако някой те е натопил, може да е само вътрешен човек. Проумей го.

— Флан. Моля те, кажи ми честно. Мислиш ли, че съм виновен?

— Джак, ако беше виновен, имам предвид наистина виновен, по което и да е от тези обвинения и ми го беше казал, тогава щеше да ме затрудниш сериозно. Каноните на етиката ми повеляват да направя каквото мога за клиента си, но ако направиш изявление, което те уличава безспорно, тогава... размахът на защитната стратегия се ограничава значително.

— Я не ме баламосвай. Попитах те съвсем направо.

— Добре... Вярвам ти, че някой те е натопил, вярвам ти. Но не съм абсолютно сигурен, че... всичките ти бизнес дела са абсолютно...

почтени. Не ми е приятно да ти го казвам, но ти сам поиска.

— Сериозно ли смяташ, че „Блек Уотър Транзит“ е параван? Че аз съм параван?

— Признавам си, че аз — всички ние — се озадачихме, когато се справи толкова лесно с профсъюзите. Всички знаят, че те си падат по компромисните решения.

— Джими Хофа е мъртъв. Профсъюзите отдавна нямат нищо общо с мафията. Конфликтът с тях беше наистина тежък, но моите работници ме подкрепиха. Направих им по-добра оферта. Затова беше и цялата история с пенсионния фонд. Предпочетоха мен пред профсъюзите. Това е. Профсъюзите бяха длъжни да се пробват. Къде е Индианеца?

— Не можеш да се виждаш с никого, докато не ти бъде предявено обвинение.

— Заеби. Индианеца ми трябва. Къде е?

— Кисне пред кабинета на Греко. Много е ядосан. Тя не иска да го приеме. Той казва, че няма да мръдне оттам, докато не се види с нея.

— Господи! Надявам се, че не е въоръжен.

— Не вярвам. На входа има детектори за метал. Не говориш сериозно, нали?

— Искам да се видя с Индианеца. Веднага.

— Джак, не ти препоръчвам...

— Казах веднага, Фланъри. Погрижи се. Това е единственият ми ход.

— Ще се опитам. — Адвокатът стана и започна да събира книгата си.

— Още нещо.

Фланъри спря и зачака.

— Какво... ще стане сега? С мен?

— Ами... казаха ми, че тази нощ ще те преместят. В затвора Алънууд, В централна Пенсилвания. За твоя безопасност.

Джак си помисли, че ще припадне. Кръвта бучеше в ушите му. Гърдите му се свиха на топка. Видя изражението на Фланъри и се насили да преглътне.

— Добре. Чудесно. Значи Алънууд. Доведи ми Индианеца.

На юг по улица „Хенри Хъдсън“, Йонкърс, Ню Йорк

14:50

На кварталната полицайка на Пийкскил Мойра Стокович, която изглеждаше на четиринадесет години, ѝ трябваше повече от час, за да запише с детския си почерк подробностите по разбиването на колата и когато най-накрая приключи, им заяви леко притеснено, че шансовете да видят отново документите си са приблизително никакви и че като полицаи трябва да се грижат по-добре за сигурността на колите си.

Ники ѝ благодари любезно, макар и през зъби, след което седна зад волана. Кейси седна до него и се обади на някого по мобилния си телефон. Говореше с отметната назад глава и затворени очи. Излязоха на улица „Таритаун“ чак в три часа.

— С кого говори? — попита Ники.

— С Винс.

— Как го прие?

— Впечатли се. Развълнува се.

Гласът ѝ беше безизразен — явно не ѝ се говореше. Така че Ники не каза нищо и започна да се провира през натовареното движение. Небостъргачите в далечината пламтяха като нажежени прътове желязо в лъчите на мръсно оранжевия залез. След като излязоха на улица „Хенри Хъдсън“ в Йонкърс, той все пак рискува и попита:

— Как смяташ, Кейси? Кой го е направил?

— Някой наркоман. Пубери. Откъде да знам?

— Какво имаше в куфарчето?

— Нищо. Досиета на случаи. Рапорти. Тефтерът ми с телефони. Контакти.

— Каза, че вътре бил целият ти скапан живот.

Кейси придоби възможно най-безизразна физиономия.

— Разстроих се. Ти и онзи гадняр Сарагоса направо ми скъсахте нервите. Как според теб трябваше да реагирам?

— Винс спомена ли нещо за Морган?

— Да.

— Ще ми кажеш ли какво?

— Не. И стига си ме разпитвал. Писна ми от психологическите ви игрички. Ясно?

После подпря глава на стъклото, затвори очи и не каза нищо, докато не стигнаха до блока ѝ. Слънцето хвърляше светли ивици през

дърветата. Прашният въздух сияеше в жълто и златисто. Ники спря пред входа и я докосна по рамото.

— Кейси. Стигнахме.

Тя отвори очи, премигна и разтри схванатото си рамо.

— Благодаря, Ники. Ще се видим утре.

— Ясно, и какво ще правим?

— Винс каза да започнем с Пайк.

— Страхотно. Той къде е?

— Винс каза, че от АТО се обадили в офиса на Пайк в Мериленд. От СКК им казали, че бил в командировка. Не казали къде. Бил взел чартърен полет от „Ла Гуардия“ миналата нощ. На някаква компания „Слипстрийм Джетуейс“. С техен „Лиър“.

— И така не остава време той да е бил стрелецът в Ред Хук. Много елегантно. И къде е отишъл?

— За чартърните полети не се дават такива сведения. СКК попитали дали има заповед за задържането на Пайк.

— И?

— Казали им, че няма, и онези ги разкарали. След това някакъв тип от АТО се нахвърлил върху секретарката, заплашил я, разплакал я и според Винс я нарекъл тъпа... Мразя тази дума. Започва с „п“ и свършва с „а“.

— Печка? Патка? Питка?

— Я не се прави на умен. Нямах покритие. После Винс се обадил на АТО и му казали, че това е федерална работа. Той им обяснил, че издирваме Пайк във връзка със смъртта на детектив от нюйоркската полиция, а те му отговорили, че ще го държат в течение, че били по-висша агенция и да не им се пречка.

— А той какво им казал?

— Казал им да си го заврат в... знаеш къде.

— И после?

— После отишъл сам да поговори с хората от „Слипстрийм“ и бил много любезен, и жената с най-голяма радост му казала, че самолетът е летял за Харисбърг.

— И?

— И тази сутрин Декстър Зарнас заминал за Харисбърг. Да говори с хората на летището и да потвърди дали Пайк е слязъл от самолета.

— В Харисбърг сигурно гъмжи от агенти на АТО.

— На Винс не му пука. Казал на Декстър да прави каквото намери за добре.

— А ние?

— Трябва да се явим на дознанието на вътрешния отдел в централата заради стрелбата. Точно в десет. Ела да ме вземеш.

— С какво? С тази браква ли?

— Не. От служебния гараж са ни дали друга. Тая трошка я откарай там. Къде си отседнал?

— В „Тъндърбърд“. В Йонкърс. А Винс какво ще прави?

— Организира погребението на Джими. Голямо погребение. В „Сейнт Джон“. С цялата градска полиция. И ние трябва да отидем.

— Кога е?

— В понеделник. Двадесет и шести юни. Два следобед.

— Добре. Ако няма друго, да ходя да спя.

— Умно.

Кейси слезе от колата, направи няколко крачки към блока, спря, върна се и се наведе към прозореца. Изглеждаше твърдо решена на нещо.

— Ники, имаш ли малко време?

— Да.

— Ще се качиш ли за минутка? Искам да видиш един човек.

— Аз? Кого?

— Ще видиш. Хайде.

— Кейси, като пребито псе съм.

— И аз бях като пребито псе, но това не ти попречи да ме завлечеш чак в Пийкскил, нали?

— Има ли връзка с Джими?

— Не, има връзка с мен.

— Ще ми хареса ли?

— Не, ако го изиграя както трябва.

— Кейси...

Тя впери поглед в очите му и той разбра, че няма да го остави на мира. Въздъхна, кимна, слезе от таксито и посегна да го заключи, но после се сети, че стъклото е счупено. Пъхна ключовете в джоба си и тръгна след Кейси. В дъното на пропития с мирис на лизол, белина и

цигари коридор имаше асансьор. Ники се качи и кабината изскърца. Кейси натисна бутон за петия етаж.

Кабината скърцаше, стенеше и дрънчеше. Ники потърси с поглед гаранционната табелка, но видя само неприлични надписи. Слязоха на петия етаж и Кейси пое към вратата в дъното на тесния слабо осветен коридор, отключи и влязоха. Ники долови наситен мирис на марихуана. Кейси го изгледа в очакване на коментар, но той не каза нищо.

Апартаментът беше голям, обзаведен в стила на четиридесетте, с облицовани в евкалипт и дъб гипсови арки между стаите. Мебелите бяха масивни и закръглени, имаше широко канапе и два фотьойла, тапицирани със зелена кожа, лакиран паркет, камина, вграден шкаф със стереоуредба и нощни лампи от някакъв бял камък с абажури в кехлибар, розово и изумруденозелено.

Уредбата свиреше „Настроение“ на Глен Милър. Залезът изпълваше стаята с жълтеникава омара. На канапето лежеше жена. Когато Кейси влезе, тя се размърда, седна и загърна розовия си сатенен халат. Закри очите си от косите слънчеви лъчи и впери поглед в Кейси и Ники.

— Кейси, ти ли си?

— Да. Доведох един колега.

Жената се изправи и залитна. Беше бяла, толкова бяла, че изглеждаше направена от восък, много слаба, сивокоса, със суха кожа и черти, които изразяваха постоянна болка. Погледна Ники, а след това Кейси. Гласът ѝ беше тих, съскащ и обвинителен.

— Кейси! Звънях ти. Беше ми много лошо. По телевизията казаха, че имало престрелка. Убили някакви полицаи. Обадих се на шефа ти. Каза, че ти нямало нищо, но не щя да ме свърже с теб.

— Знам. Извинявай. Нямах как да ти се обадя. Запознай се с Ники Цицero.

Жената направи крачка към Ники. Опита се да се усмихне любезно, но в целия ѝ вид имаше нещо много не наред. Протегна ръка и се приближи още. Зениците на тъмнокафявите ѝ очи бяха като чаени чинийки, страните ѝ бяха покрити с неравномерен слой пудра, а очната линия беше размазана и крива. Личеше, че някога е била красива, но сега погледът ѝ беше замъглен и празен. Когато заговори, Ники си помисли, че е получила удар — вече беше стигнала до него след нелека

навигация през трите метра мебели; протегна му ръка като графиня, очакваща да целуне пръстена ѝ, и го дари с усмивка на ръба на гротеската.

— Здравей. Радвам се да се запознаем.

Някаква миризма го блъсна в носа — парфюм и застоял дъх на марихуана. Той пое ръката ѝ.

Тя залитна и той я подхвана. Вонеше на бира и бренди. Сивата ѝ коса беше като слама. Той я сграбчи за раменете ѝ и я изправи — костите ѝ бяха като въжета — а тя се изхили обратно, с очевиден сексуален намек.

— Извинявай, Ники... Господи, великолепен е... Ники... ти си великолепен... нали, Кейси.

Ники се усмихна и погледна Кейси. Очите ѝ блестяха. Изглеждаше като попарена. Накрая каза:

— Ники, запознай се с Елена Шпандау.

Ники отново погледна възрастната жена и забеляза приликата и ориенталските очи.

— Госпожице Шпандау, приятно ми е.

— И на мен — каза тя, опита се да направи нещо като поклон, но залитна. — Само че съм госпожа Шпандау.

Кейси я прекъсна:

— Ники, това е майка ми.

Петък, 23-ти юни
Сградата на съда в Олбъни
17:50

Обвинението на Джак бе съпроводено с невероятна шумотевица от страна на медиите и в залата с размер на килер за метли в дъното на коридора на третия етаж на старата съдебна палата гъмжеше от репортери. Стана точно така, както беше казал Фланъри. Джак стоеше горд и изправен в оковите си и същите дрехи, в които го бяха арестували — сини джинси, каубойски ботуши, бяла тениска и син блейзър и слушаше със стиснати зъби Валериана Греко, която четеше обвиненията по закона антимафия с преливащ от справедливо възмущение глас. Съдията — със сънен поглед и кафяв костюм — се подпираше на изпъстрената си със старчески петна ръка, наблюдаваше Джак изпод притворените си клепачи и потропваше по бюрото с пръсти.

Фланъри обяви, че Джак не се признава за виновен по нито едно обвинение, и помоли съдията да го освободи под гаранция. Греко подскочи като патица на стрелбище и закроя нещо за „риск от укриване и безпокойство за безопасността и неприключило разследване“. Фланъри хъмкаше и сумтеше, а съдията със заспалия поглед кимаше на Греко като курдисан. Кое то си беше самата истина. Всичко вече беше решено. Тя приключи арията си, задържайки най-висока нота при „величието на Закона“, и в последвалата гръмка тишина Джак усети, че ушите му пищят. Съдията премигна два пъти, взе чукчето, вдигна го, задържа го, като че ли очакваше някой сбъркан самоубиец да побърза да подложи отдолу главата си, и го тресна с всичка сила — постигна очевидно практикуван години наред звук на пистолетен изстрел.

Бам.

Не разрешавам освобождаване под гаранция.

Бам.

Затворникът да бъде транспортиран още днес.

Бам.

Край на заседанието.

Бам, бам.

Греко го изгледа многозначително и се усмихна по начин, който му навя мисли за монахиня с пъпки от сифилис в мрежест

чорапогащник, пееща пиянска песен в някоя подземна кръчма в Мюнхен. Докато пазачите го отвеждаха, Фланъри го стисна за рамото и присви очи, за да изрази непоклатимата си решителност да се бори с врага по плажовете и да го разбива на пух и прах по улиците, и залая някакви трескави обещания зад гърба му, докато огромните стоманени врати не се затвориха с трясък и не ги разделиха.

Отведоха го в същата стая за разпити и го оковаха към същия дървен стол. Стоманената врата се затвори с трясък, който разтърси пода. Отвън се чу тропот на ботуши, смях и гласове. След това Джак остана сам.

Времето минаваше. Застоялият въздух в стаята без прозорци се раздвижваше единствено от бавното равномерно дишане на Джак. Столът се забиваше в ребрата и бъбреците му, сякаш му отмъщаваше лично. След около половин час краката му изтръпнаха. Съзнанието му ги последва малко след това.

Затворническият транспорт пристигна след час, в осем и половина вечерта — брониран бял микробус с дебели зелени странични прозорци. От него се изсипаха двама щатски маршали и нахлуха в стаята — мъж и жена; мъжът черен, тридесет и няколко годишен, с езически белези на двете бузи. Очите му бяха черни като нефтени петна и преливаха от презрение. Жената беше нечистоплътна и руса като магистрална проститутка, с белязана от лоши гени и бира кожа, големи кафяви очи и широко червендалесто лице. И двамата бяха ниски, набити и мускулести, с панталони, бели ризи и кевларени жилетки, тежки ботуши и широки колани, на които висяха белезници, радиостанции, спрейове и матовосиви пистолети.

Жената показва значката си на Джак и се представи като помощник маршал на Съединените щати Шарън Калахан. Гласът ѝ беше дрезгав, а дъхът ѝ миришеше на току-що изпушена цигара. Държа се официално и с досада, но първата ѝ работа бе да свали оковите на глезените му и да махне веригата, която го привързваше към стола. Джак се изправи и едва не припадна, но Калахан го стисна за рамото като с клещи.

— А бе, каубой. Тия от колко време те държат така?

Джак се изправи. Гърбът го болеше зверски.

— Не знам. Колко е часът?

— Взели са ти часовника, а? Хубав ли беше, каубой?

— Казвам се Джак Вермилиън. „Ролекс“.

— Пиши го бегал. Тук пазачите са бетер цигани. Сигурен ли си, че не си каубой? С тия дълги бели мустаци и тия ботуши „Дан Пост“? И косата. И погледът. Приличаш ми на Хек Томас. Знаеш ли кой е Хек Томас?

— Не.

— Известен шериф. Привърженик на смъртното наказание. Купих му карабината. Платих единадесет хиляди долара на една изложба в Шайен. Леле, ама то станало девет без двајсет! С Бъстър ще те отведем до микробуса. Хайде, че доста път ни чака.

— Един приятел трябваше да дойде да ме види. Чакам го от... — той пресметна времето и осъзна, че е спал в стаята за разпити, прикован за пода — от часове. Казва се Райли Джонсън.

— От часове? Чуваш ли, Бъстър?

Лицето на Бъстър изразяваше единствено необятна първична заплаха, която се носеше от него на талази като горещ въздух от калорифер. Напомняше му за бизон, и то зъл. Джак задържа погледа си в очите му малко повече, отколкото трябваше, и видя, че там се появиха искри. Беше като да раздухаш жарава. Още малко и щеше да избухне като фойерверк. Калахан забеляза мълчаливата размяна на неприязън и се разсмя.

— Охо. Я се дръжте прилично, момчета. Джак, нахраниха ли те?

— Не. Не съм ял нищо.

— Я ги виж какви били садисти. Ще ти вземем нещо като излезем от града. Можеш ли да ходиш?

— Райли Джонсън. Може ли да му се обадите?

— Ако говориш за русия дебелак, дето прилича на бивш футболист, да знаеш, че седи на пейката в коридора. С него ли трябва да говориш?

Джак потисна желанието си да я изрита и успя да отговори спокойно:

— Да. Той ми е съдружник.

— Ти не беше ли обвинен?

— Да. При това много качествено.

— Ще видим. Хайде тръгвай.

Заклучиха ръцете му отпред, като зарязаха веригите за краката на пода. После тръгнаха по дългия коридор към зарешетения изход. На

двора беше паркиран бял микробус без отличителни белези. Беше голям и квадратен и приличаше на бронирана кола.

Калахан потупа Бъстър по рамото, кимна към вратата с надпис „Посетители“ и го побутна натам. Вътре имаше скамейка и машина за кока-кола. Охранителят в стъклената будка се беше разположил в огромно кресло и гледаше черно-бял телевизор. Даваха „Законност и ред“, едно от любимите предавания на Джак доскоро. Влаченето по бетонни стълби от двама злонравни пазачи, които те дърпат за белезниците, не беше допринесло за уважението му към понятия като законност и ред. Калахан го остави на скамейката, отстъпи, огледа го и скръсти ръце на кевларената си жилетка.

— Ти ли си тоя, дето е стрелял в Ред Хук?

— Не.

— Не ли? А защо ми казаха, че си замесен?

— Излъгали са те.

— Имаш вид на стрелец. Стрелял ли си някога?

— Да.

— Къде?

— Във Виетнам.

— Сериозно? И как беше? Стрелбата?

— Неприятна. Не я препоръчвам на никого.

— Щом казваш. Не знам. Постъпих в маршалите, защото винаги съм искала да стана стрелец, а те ме набутаха пазач на затворници. Цели единадесет години. Никога не съм стреляла. Мразя тая работа. Мразя си и партньора. Бъстър няма никакъв хъс. Той е от Нигерия, бил е полицаи. Казва се Ин-гву-ми не знам какво. Изобщо не мога да го кажа, затова му викам Бъстър. Има лошо око. Зло. И ти го видя, нали? Един господ знае какви ги е вършил в Нигерия. Но сега е щатски маршал, защото им трябва черни щатски маршали. Не знам защо. Искаш ли да пикаеш, Вермилиън?

На Джак му се пикаеше, но проклет да беше, ако й позволише да му помогне. Или този нигерийски психар Бъстър.

— О, я не се притеснявай — каза тя. — Не съм упълномощена да ти го държа. А пък Бъстър ще го приеме като лична обида. Най-много да ти го отреже и да го изяде суров. Ей там има тоалетна. Изпикай се, без да бързаш. Няма къде да избягаш.

Джак се изправи, остави я да свали белезниците му и тъкмо се канеше да влезе в тоалетната, когато чу крясък от другия край на коридора. Обърна се и видя Индианеца с бяло като тебешир лице и стиснати устни, следван по петите от Бъстър. Той стигна до Джак и го прегърна, но Калахан и Бъстър побързаха да го дръпнат.

— Имаш десет минути, Вермилиън — каза Калахан. — Вие, сър, казахме ви, никакъв физически контакт. Не забравяйте, че претърсваме всички затворници преди да ги качим в микробуса. Щателно.

Индианеца изчака пазачите да се отдръпнат. Лицето му беше подпухнало.

— Джак, какво са ти направили, по дяволите?

— Говори ли с Фланъри?

Индианеца махна с ръка.

— Гадно копеле! Мисли, че си виновен. Подмазва се на прокурора за споразумение!

— Няма да има споразумение. Не съм виновен абсолютно в нищо.

— Джак, конфискуват „Блек Уотър“. Цялата. Включително и сметките. Кажи какво мога да направя.

— Оттук отиваш право в офиса. Ключовете са в теб, нали? Компютърните пароли? Картите за входа, всичко?

— Да. Греко още не е получила заповедта. Всичко е в мен.

— Отивай и поемай контрола над „Блек Уотър“.

— Всичко ли?

— Да. Ти си ми съдружник. Двамата създадохме фирмата. Имаш законно право. Нали не си обвинен в нищо?

— Не. В нищичко. Стовариха всичко върху теб.

— Добре. Тогава отивай и поемай нещата. Обичайната работа. Обади се на Дейв Фонтено и на всичките ни клиенти и им кажи онова, което искат да чуят, отговори на всичките им въпроси, слез на доковете, събери хората и им кажи, че продължаваме да работим и нищо не се е променило. Изкарай камионите, изпрати корабите и изобщо работи. Както е било винаги.

Индианеца само го гледаше. Накрая попита:

— Какво да казвам за... тая гадост?

— Че са ме натопили и че ще се справя с всички обвинения. Кажи им истината. Бъди кратък, но откровен. Не ги оставяй с

впечатлението, че сме притеснени. Дръж се на висота.

— Да. Мамка му! Ще се държа на висота. Прав си. А с теб какво ще стане? Къде те отвеждат?

Джак му разправи за „предварителния арест“ и за това, че ще го откарат в Алънууд в централна Пенсилвания.

— Къде е това, по дяволите?

— Някъде до Харисбърг. Викат му Фед Клуб.

— Добре. Другата седмица ще дойда.

— Не. Няма да напускаш офиса на „Блек Уотър“. Офисът трябва да ти стане като бункер. И през уикенда. Има баня и походно легло в килера. Ще живееш там. Ако присъстваш физически и ако действаш като президент, няма да посмеят да ти вземат пълномощията. Не и ако не те обвинят в нещо, а те няма да го направят, нали?

— Няма. Какво да правя с Мартин Глейзър и с хората от „Галицин, Шенг и Мънро“? И с пенсионния фонд?

— Обади се на Глейзър. Виж какво ще каже. Предполагам, че ще те отреже. Но ти пробвай. Така ще демонстрираш усърдие. Ако мине, всичко си остава обикновен бизнес. Съмнявам се обаче. Мащабните ходове са трудни, когато президентът е в затвора.

— Тия наистина ни преебаха. Пенсионният фонд беше обещание спрямо хората ни. Нищо чудно профсъюзите пак да ни се натресат. Те направо ни убиват.

— Е, нека се пробват. Ще се справим. Още нещо. Искам да поговориш с нашия приятел.

Индианеца разтвори широко очи, но се овладя.

— Разбрах те. Всичко ли?

— Да. Някой се ебава с нас и мисля, че на Фланъри не му се търси кой е. Разкажи му всичко.

— Добре. Може да говоря с Кармайн... Джак, аз...

Погледът му беше празен. Джак никога не го беше виждал в такова състояние.

— Ей, Инди, я не се размеквай.

— Не се размеквам, Джак. Но напоследък се случиха разни неща...

— Какви неща?

Индианеца се поколеба.

— Инди, имаш ли нещо общо с кобрата? Това ли е? Знам, че се занимаваш с коли. Можеш да ми кажеш.

Индианеца пребледня, след това почервения.

— Какви ги говориш бе? Господи, никога не съм...

Калахан чу гневния му тон и се приближи.

— Достатъчно, господин Джонсън. Време е да тръгваме.

Индианеца я изгледа с неприязън и пак обърна очи към Джак.

— Виж какво, ако получат заповедта за конфискация, ще останеш без пари. Мога да ти помогна. Заделил съм нещо настрана. Отделно. Искам да ти помогна.

— Инди, това е доста скъпо начинание.

— Нали сме... партньори. Ще го уредя... Мога да помогна.

Настъпи мълчание. Калахан хвана ръката на Джак, а Бъстър се приближи и избути Индианеца до стената.

— Хайде, каубой — каза Калахан и му щракна белезниците.

Вратите на сградата бяха тежки и се отваряха със звук на котвена верига, размотаваща се с бясна скорост от огромна стоманена макара преди да потъне в дълбоката студена вода. Джак не се обърна, но през цялото време усещаше погледа на Индианеца, чак до микробуса, бял и студен под силната синя светлина. Сянката му падна върху микробуса и той видя силуета на едър мъж с висящи от него вериги. Вратата на микробуса се затвори и шумът на двигателя отекна в стените на затвора.

Караше Калахан. Улицата беше пуста. Бъстър запали цигара, наведе се да потърси някаква радиостанция и не забеляза големия бял линкълн с черни прозорци, който ги причакваше в първата пресечка. Пайк им даде цял квартал аванс преди да излезе на шосето и да ги последва. Беше уморен и гладен, но нямаше време за почивка. Първо разплатата.

Беше се отървал от ченгетата след Пийкскил и тъкмо беше поел на север, когато чу за обвинението срещу Джак. Знаеше, че ще го откарат във федерален затвор, и трябваше да присъства, когато го откарваха. Сложи един диск на Дюк Елингтън в уредбата и се намести на седалката така, че да намали старата болка от петте куршума.

В съзнанието му изникна стих на Робърт Фрост. „Защото аз съм обещал. И ще измина километри преди да мога да заспя.“ Повтори го няколко пъти, взрян в белия микробус, докато накрая се сля с ленивата

грация на Елингтън. Когато стигнаха до магистралата, остави микробуса да дръпне напред. Пътуваха на югозапад. Най-вероятно към затвора Альнууд. Ако стигнеха до него.

Блок на улица „Темпъл Корт“

Проспект Парк

19:30

Ники лежеше на леглото на Кейси и се опитваше да не слуша крясъците и виковете в хола. На нощната масичка имаше компютър. Ники зареди диска с оръжията, който му беше дал Пит Лютурно, написа M82A1 и след няколко секунди получи текст и картина.

Оръжието беше огромно, брутално и безспорно тежко. До снимката имаше текст. Доста хвалебствен и според Ники доста налудничав.

Барет модел 82A1: петдесеткалибров снайперистка пушка, способна да произведе мощен изстрел със скорост три пъти скоростта на звука на разстояние до три километра. Близко метър и половина дълга, перфектно изработена от закалена стомана, тежи приблизително петнадесет килограма. Притежава стругована и резбована снайперска цев с гасител на искрите и специална форма на дулото за отвеждане на газовете от мощния петдесеткалибров изстрел. Под цевта, точно в края на предния цилиндър, е монтирана сгъваема стойка от закалена стомана. Полуавтоматичният газоотвод е квадратен, масивен, с идеалната изработка на швейцарски часовник, ръкохватката за дясната ръка е извита, с гладка махагонова облицовка, прилягаща точно на лицето, спусъкът е дълъг и леко извит, за да приляга на пръста. Задният цилиндър е от тръбна стомана с квадратна стоманена основа, облицована с неопрен и твърда гума. Дръжката за пренасяне е монтирана пред мерника и е наклонена така, че да не пречи на линията на прицела. Под газоотвода е монтиран разглобяем пълнител с единадесет патрона. Към газоотвода е монтиран стандартен снайперски мерник „Леополд“, но може да се поръча и модел за нощна стрелба с прибор „Стар Лайт“, подсилен и преработен, с цел да издържа на мощния откат на оръжието. Пушката е огромна като баракуда и хиляда пъти

по-смъртоносна, но се управлява много добре благодарение на съвършения си баланс и лесен контрол. Ергономично и идеално конструирано, оръжието е шедевър на оръжейното изкуство.

На страницата имаше бутон с надпис „Желаете ли видео?“.

О, господи... защо пък не?

Ники натисна бутона и на екрана започна видеоклип с некачествен звук. Някакъв мъжки глас с тексаски акцент обясни, че клипът е заснет по време на войната в Персийския залив. Показваха отряд американски рейнджъри, проникнали през предната линия на иракската отбрана в някакво безименно място в безкрайната иракска пустиня. Картината беше зърниста, явно снимана от рамо, и образът от време на време се поклащаше.

Пушката беше разположена на ръба на някаква скална издатина, под която се виждаше шосе, което може би водеше към Багдад. Снимащият беше застанал вдясно и зад отряда, състоящ се от четирима мъже в пустинни камуфлажни униформи — лицата им не бяха снимани. Камерата беше с обектив за далечно снимане и на този етап очевидно беше подпряна на статив или скала, защото фокусира и плавно увеличи образа на една черна точка, придвижваща се в пустинята на около километър и половина разстояние. Въздухът трептеше и танцуваше като водопад, а возилото — иракска военна кола, ако се съдеше по флагчето на капака — сякаш се носеше върху тънко стъкло, най-вероятно пустинен мираж.

Настъпи продължително мълчание, нарушавано единствено от вятъра в микрофона. Камерата се задържа върху колата. След това някой отстрани каза: „Обхват хиляда и сто метра“ и изреди поредица числа, в които Ники разпозна корекциите за вятър и температурните данни.

Снайперистът каза: „На мерника е, сър“.

Тишина. Свистене на сух вятър.

И една дума.

„Огън.“

Силата на изстрела разлюля камерата. Въпреки некачествения звук експлозията беше впечатляваща. Камерата се стабилизира и

отново фокусира образа в далечината. Иракската кола се разтърси и върху задната ѝ част разцъфна сребристо облаче. Сигурно от счупеното стъкло.

Колата кривна от пътя и се заби в една пясъчна дюна встрани от пътя. Шофьорската врата се отвори рязко и едно човече в мръсни черни дрехи с някакви червени петна по яката се затича с всичка сила на юг.

Снайперистът: „На мерника е“.

Отговорът: „Огън“.

Пустинята отново се разтърси. Фигурата залитна. Нещо голямо и твърдо се отдели от тялото и отхвъркна на няколко метра в пустинята. Фигурата падна по лице. Всичко застина, неумолимо и необятно. Вятърът продължаваше да свисти в микрофона. Накрая някой каза: „Добре. Край“.

Образът застина и тексаският глас продължи коментара. На Ники му заприлича на сержант, изнасящ лекция на новобранци.

Това, драги мускетари, беше снайперистка пушка Барет М82А1, стреляща с патрони браунинг калибър точка-пет-нула. Видяхте две потвърдени убийства от хиляда и сто метра. С наклонена линия на стрелба. При страничен вятър. Куршумът, изстрелян от това оръжие, пробива бронирана кола, сваля хеликоптер и изпарява мюсюлмански череп от пет километра разстояние. Когато иракският отряд стигна до колата, помисли, че главата на полковника е била отхапана от лъв. Купето на колата приличаше на под на кланица. Колкото до тялото на шофьора отвън, между врата и рязаната му пишка нямаше нищо, освен розова пихтия и гладни скорпиони. Това оръжие е самият чук на Тор. Чуйте ме, пехотинци, и се молете на бога на войната никога — ама никога — да не попадате под удара на този чук.

Излишно беше да се споменава, че видеоклипът изобщо не оправя настроението на Ники. Ето какво беше убило Джими Скалата и онези нещастни агенти на АТО. А можеше да убие и него...

Кейси почука, влезе и седна на леглото до него.

— Още ли не си заспал, Ники?

— Не ми се спи. Искаш ли си стаята?

— Не. Ако искаш, остани тук. Тя пак е в криза и може да се наложи да спя при нея. Понякога се налага да я наблюдавам изкъсо. Ще вземе да се вдигне посред нощ да си купува наркотици. Веднъж ми я докараха с патрулка. Господи, толкова съм уморена...

— Тя заспа ли? — попита шепнешком Ники.

— Да. Най-накрая.

Тя взе една цигара, Ники ѝ я запали и продължи да я гледа мълчаливо. Светлината зад прозорците на спалнята премина от бледо перлено в наситено черно.

Ники въздъхна, нагласи възглавницата под главата си и впери поглед в тавана. Беше му предложила стаята си, като съвсем ясно даде да се разбере, че става въпрос само за леглото. Беше си представил дългия път през задръстването до Йонкърс и изведнъж се почувства толкова изморен, че изобщо не спори с нея. Тя беше отишла в хола, за да се оправи с майка си, а той беше изгледал диска.

Стаята ѝ го удиви. Кейси сигурно беше лепила дни наред по тъмносините стени хилядите златни звезди — онези, които даваха на децата в училище. Помисли си, че ако запали свещите до леглото, таванът ще заприлича на нощно небе с искрящи звезди. И го направи.

Ефектът беше много сантиментален и много женствен. Ники се зачуди защо една толкова корава жена като Кейси Шпандау има такава спалня. Гледката обаче беше наистина изключителна и Ники реши да не казва нищо, защото се боеше да не би тя да го приеме като обида и да изгаси свещите. Кейси издиша дима, наведе се и извади изпод леглото чаша вино. Отпи и се усмихна.

— Добре... черното. Като бях малка, ами... не можехме да живеем в бял квартал, защото майка ми беше бяла жена с черно дете. По същата причина не можехме да живеем и в черен квартал. Затова детството ми премина някъде по средата. Виках му „в ничия град“. Израснах, наблюдавайки и двете раси отвън. Когато си отвън, нещата вътре ти изглеждат нормални и такива, каквито трябва да бъдат.

— Разбирам те. Аз израснах в италиански квартал. Улицата беше толкова тясна, че бяхме едновременно като семейство, но и като пълни непознати. Еднаква храна, една и съща музика, църквата...

— Да... Като тръгнах на училище, разбрах, че съм черна, поне така ме възприемаше образователната система, и затова учих в гимназията за черни в Картейдж... Загубено градче. Имаше река, идваше от Адирондак. Беше много широка, дълбока и бърза и водата беше толкова тъмна и студена, че изглеждаше черна. Веднъж гледах как едно куче се опитва да изплува от течението и продължаваше да се опитва, докато не се удари в шлюзовете. Картейдж, родният ми град.

— А училището?

— Училището... Беше като капан за плъхове. Порутено, с олющена боя, нямаше учебници, нямаше пособия...

— Точно като в Ню Йорк. Обясни ми нещо, Кейси. Щом като си наполовина бяла, защо си такава черна расистка?

Кейси се намръщи.

— Ники, задавал ли си си някога въпроса защо черната кръв е толкова силна и защо една-единствена капка във вените ти е достатъчна, за да те обявят за негър? И понеже така и така сме повдигнали въпроса, обясни ми защо ако майка ти е бяла, дори черните ти приятели смятат за орео^[1] и никога не си щастлив с никоя раса?

Ники си спести мнението и постъпи умно — хвана ръката ѝ. Тя му позволи. Докосна лицето ѝ. Тя потръпна и посегна за още една цигара, запали я с отсечени движения и се извърна. Ники продължи да мълчи и да се взира в звездното небе на тавана. Пламъчетата на свещите трептяха и звездите хвърляха златни искри. Този таван бе навярно най-глупавото, но и най-красивото нещо, което беше виждал.

— Кейси, заради златните звезди ли го правиш?

— Какво имаш предвид?

— Златните звезди, като в училище. Заради майка си ли го правиш — за да получиш златна звезда? От нея?

— Не съм се замисляла? Но все пак ти благодаря, Опра.

— Като Опра ли приказвам? Благодаря все пак.

— Ники, Опра Уинфри е четиридесетватова крушка. Свети, но слабо. Хората са затънали в помята до гуша, а тя от време на време им хвърля по някоя порция позитивна увереност. Веднъж я чух да казва за някакви друсани малолетни престъпници от Саут Сентръл, че били „тъжни малки момчета, плачещи с куршуми, вместо със сълзи“. Не ме занимавай с глупости. Майка ми е наркоманка и аз съм ѝ пазач. Толкова.

— Трябва да направиш нещо.

— Сериозно? И какво например?

— Не знам. Нещо. Трябва да правиш нещо за себе си, а не само за нея или за града, или за шибаната нюйоркиска полиция. Нещо само за теб.

Кейси се обърна и го погледна.

— Сериозно? Какво точно имаш предвид?

[1] От името на сладкиш, шоколадов кейк с бяла глазура. Обидно прозвище за негър, който се държи като бял — кафяв отвътре и бял отвън. — Б.пр. ↑

Събота, 24-ти юни

На запад по магистрала 11, Източна Пенсилвания

04:30

Луната браздеше в бледожълто спокойната черна повърхност на реката. Течението заобикаляше вихрено островчетата и лунните искри потъваха в непрогледния мрак на околните хълмове.

Кръглите хълмове на фона на звездното небе изглеждаха като издигнати от човешка ръка, подредени и равномерни като купчини въглища. На другия бряг на реката се редяха огърлици и синджири от студени бели, зелени и виолетови светлини, оформени в решетки, триъгълници, кули и арки, Джак видя и висока стоманена кула, увенчана с огнена корона от кървавочервено, кобалтовосиньо и сярно жълто — безумна игра на цветове, понесена от нощния вятър.

Между тясната виеща се лента на магистралата и брега на реката имаше железопътна линия. Понякога застигаха някой товарен влак. От комина му излитаха искри, докато забавяше ход по нанадолнището или поемаше с пълна сила по правите отсечки. След това влакът постепенно изоставаше и тракането на стоманените колела заглъхваше зад мръсните прозорци на микробуса.

Светлината избухваше, когато преминаваха през разни забутани селца, с бледожълти улични лампи, дървени къщи с порутени огради и олющена боя и ръждясали коли, паркирани под провиснали навеси.

В някои дворове се мяркаха шезлонги в крецящи цветове, а веднъж зърна нещо, което се запечата в съзнанието му — стая с единаединствена гола крушка на тавана; някакъв дебел старец по бяла тениска седеше във фотьойл и се взираше напрегнато в невидимия телевизор.

Гледката остана назад и отново се озоваха сред природата и в тунела между сивкавите сенки на дърветата, застинали в белите конуси на фаровете. В този внезапно настъпил мрак виждаше само белезникавия блясък на оковите си и силуетите на двамата пазачи, откροени на зелената светлина на таблото в стоманената им клетка.

Калахан шофираше и слушаше къртри по някаква нашвилска станция, а Бъртън пуфкаше ментолови цигари една от друга. Когато се обръщаше да каже нещо на Калахан, Джак виждаше огънчето на цигарата, което се разгаряше, когато Бъртън дърпаше и издухваше дима срещу призрачната зелена светлина; понякога Бъртън

поглеждаше Джак право в очите в огледалото, без да говори — с мършата не се говори — с нашарено извънземно лице и очи като дупки. Димът проникваше в клетката на Джак и ментоловият аромат месеци след това щеше да извиква в съзнанието му тунел от преплетени сивкави дървета, черна асфалтова лента в успоредните ивици на фаровете и зловеща зелена светлина. Когато слънцето се вдигна достатъчно, за да обагри в тъмнорозово тревистите хълмове, Калахан забеляза светещата табела на закусвалня „Дени“ и се обърна към свития на затворническата скамейка Джак, който беше опрял лицето си на прозореца.

— Ей, пич. Не ти ли се пикае?

Пребитият от умора Джак не се беше сещал, но след като му го казаха, нуждата стана непреодолима.

— Пикае ми се, и то ужасно.

Калахан се засмя и отново заби поглед в пътя.

— В „Дени“. Още няколко километра. Ние с Бъстър винаги спираме там. Правят хубава закуска. Ще спрем, ще вземем кафе, ще източим бойлера и ще се позамиеш. Не мога да те закарам за първи ден в затвора, като че ли сме те влачили на задната броня. Ще направим лошо впечатление.

Бъстър изръмжа, почука по огледалото за обратно виждане и погледна Калахан, която се вгледа в огледалото, присви очи и стисна устни.

— Ей, каубой. Да познаваш някой със син мерцедес?

Джак се размърда и изви врат, за да погледне през задния прозорец на микробуса. Някакъв тъмносин мерцедес ги следваше на около триста метра. Докато го наблюдаваше, мерцедесът се приближи и освети вътрешността на микробуса. Джак примижа.

— Да. Познавам.

Калахан подскочи, а Бъстър се обърна и се втренчи в него.

— Кой е?

— Не знам този кой е. Но човекът, който ме забърка в тези лайна, кара точно такъв син мерцедес-бенц.

— Защото Бъстър го забеляза още при Нантикоук. Оттогава ни следва на около половин километър.

На Джак не му се вярваше, че Пайк ще вземе да преследва един маршалски микробус, но въпреки всичко се разтревожи и Калахан

забеляза реакцията му.

— Май не ти е приятел.

— Не. Не ми е приятел. Той е опасно и откачено копеле.

— Сега ни настига.

Големият мерцедес ускори и светлината на фаровете му изпълни купето на микробуса. Калахан се наведе към жабката и измъкна голям глок. В ръцете на Бъстър също се беше озовал някакъв късоцевен пистолет. Нигериецът не изпускаше от поглед мерцедеса, който се беше изнесъл за изпреварване. Джак се опита да види шофьора, но фаровете го заслепяваха. Мерцедесът се изравни с тях и Джак се обърна, за да види номера му. Бели табелки, покрити с кал и прах. Не различи нито щата, нито цифрите. Прозорците бяха затъмнени. Двигателят изрева в ушите му. Бъстър взе на прицел изпреварващата ги кола и стисна здраво пистолета. Мерцедесът ги изпревари, без да намали, даде газ и изчезна зад билото на близкия хълм.

Калахан внимателно отмести пистолета на Бъстър.

— Мускетът ти сочи право в лицето ми, Бъстър.

Нигериецът го свали и се намести на седалката.

— Май нищо не стана, а, каубой? Не позна ли шофьора? Аз изобщо не можах да го видя. Много му бяха тъмни стъклата.

— И аз не го видях. Но мерцедесът на Пайк май не беше с тъмни стъкла. Видя ли номера?

— Май че беше от Ню Йорк. Видях три от цифрите. — Калахан взе радиостанцията.

— Маршал четири, пет, радио?

Радиото изпука и ги заля с бял шум, като вълна, оттегляща се от пясъчен бряг. Калахан огледа хълмистата местност и поклати глава.

— Няма сигнал. Скапани планини! Винаги е така. Ето я и „Дени“. Ще се обадим по телефона.

Закусвалня „Дени“ се намираше в предградието на някакво забравено от бога градче, което се казваше Бийч Хейвън. Имаше съблекалня и пералня, щанд за алкохолни напитки, магазин за резервни части, всичко това затворено и зарешетено в бледата светлина на изгрева. Самата закусвалня беше ярко осветена и празна. На паркинга имаше две коли, но никоя от тях не беше тъмносин мерцедес.

Калахан паркира точно пред входа, слезе от микробуса и го заобиколи, за да отвори задната врата. Свежият въздух накара Джак да трепне и сърцето му се сви от неясното предчувствие за онова, което го очакваше в затвора. Какво ли беше никога да не дишаш свеж въздух и да не се наслаждаваш на слънчевата светлина, без да е препречена с бодлива тел и решетки? През съзнанието му премина ослепителна светкавица от ярост, оставяйки след себе си безпомощност и тишина. Несправедливостта — необяснимото безсмислие и лудост — изгаряше стомаха му като долнокачествена водка. Той стъпи на росния паваж и се озова право пред студените очи на Бъстър, които го гледаха иззад мерника на пистолета. Пръстът му беше на спусъка.

Джак видя страх и ненавист, и отчаяната надежда затворникът да направи нещо — каквото и да е — което щеше да оправдае нигериеца да го застреля. Калахан и Бъстър застанаха от двете му страни и тримата се изкачиха по каменните стълби до вратата на ресторанта.

В първото сепаре младата чернокожа жена четеше „USA Today“. При вида на окования Джак очите ѝ проблеснаха гневно. Калахан вдигна ръка.

— Спокойно, Ани. Ние сме. А този не е Джак Изкормвача. Донеси ни нещо за ядене и кафе. Черно.

Ани скочи, отиде до барплота и наля три чаши кафе. Калахан изгледа Бъстър предупредително и настави Джак срещу себе си. Бъстър седна до него и Джак долови мирис на сено и цигари. От нигериеца лъхаше жегата и въпреки климатика страните му изглеждаха влажни от пот. На светлото Калахан изглеждаше уморена и стара, пъпчивата ѝ кожа беше суха и петниста.

— Какво си ме зяпнал, каубой? В този час на деня никой не изглежда добре. Какво ще ядеш?

Джак си поръча Гранд Слам, Калахан също. Бъстър сбърчи нос при вида на бекона в менюто и си поръча с отчетлив акцент препечена филийка без масло, чаша леден чай и ечемичена супа. Гласът му се оказа по-писклив, отколкото очакваше Джак. Закусиха в пълно мълчание, след което Калахан въздъхна, отмести чинията си, посегна към пакета „Куул“ и забеляза изражението на Джак.

— А бе, каубой, ти не трябваше ли да пишкаш? Бъстър, заведи го в тоалетната и му помогни. Аз ще се обадя да проверя мерцедеса.

— Аз не пипам мъже — изрече през зъби Бъстър.

— Аз също — отвърна Калахан. — Ето ти ключовете. Отключи го и стой пред тоалетната. Джак ще се държи прилично, нали, Джак?

Джак не каза нищо, Бъстър се измъкна от сепарето, изчака Джак да стане, после кимна към дъното на заведението и го изчака да тръгне пред него. Келнерката ги зазяпа, докато минаваха покрай нея, и Джак ѝ намигна. Тя се отдръпна като ужилена и вдигна вестника си.

Бъстър спря пред вратата на тоалетната, каза само едно „Стой“ — като че ли Джак беше куче — и влезе вътре. Джак остана сам и впери поглед в отворената задна врата, откъдето виждаше изгряващото слънце и пъпелестите по шосето към града камиони. Хрумна му, че отворената врата е капан и че ако се опита да избяга, Бъстър с удоволствие ще му напълни гърба с олово. А може и да беше просто отворена врата. Свежият вятър погали лицето му и разроши дългата му коса. На поляната отзад имаше коли — две комбита и голям бял линкълн. Ако успееше да стигне до тях... какво? Да умре? Да избяга в Боливия? Да открие кой му е причинил всичко това? И евентуално да остане жив, докато успее да го пребие до смърт?

Продължи да се люшка между копнежа и страха и да се визира в слънцето, което озаряваше трепетликовата гора. Вратата на дамската тоалетна се отвори и Ърл Пайк излезе с полуавтоматичен „Смит и Уесън“ в ръка.

Джак го погледна право в очите. Пайк вдигна пистолета. Очите му бяха сънени и странно бляскави и спокойни. Имаше вид на човек, който принася жертва. Джак стоеше като парализиран. Пайк му се усмихна, премести пистолета и стреля два пъти в главата на Бъстър, който тъкмо излизаше от мъжката тоалетна. Изстрелът отекна като взрив в тясното помещение. Мозъкът на Бъстър се разплиска по тапетите на цветя и примесеното с парчета череп кърваво розово желе се стече по стената като счупено яйце. Бъстър се удари в стената и падна като отсечено дърво.

Пайк се ухили отново, обърна се, вдигна ръка към гърдите на Джак и го отмести настрана — Шарън Калахан тичаше към тоалетната с изваден глок и широко отворени очи, пистолетът ѝ скачаше ту към Пайк, ту към Джак.

— Хвърлете оръжията! Веднага! — изкрещя тя. Погледът ѝ за миг се стрелна надолу, към трупа на Бъстър, и отново се вдигна, но

през това време Пайк вече беше стрелял три пъти — веднъж в гърлото ѝ и два пъти в лявата ѝ буза.

— Господи! — ахна Джак, вперил поглед в очите на Калахан.

Тя премигна и направи опит да вдигне пистолета си. Пайк пристъпи към нея, взе го внимателно от ръката ѝ и го подхвърли на Джак, който неохотно го улови за дулото с окованата си ръка, след което се опита да го обърне и да го хване както трябва. Движенията му бяха нервни и непохватни. Знаеше, че следващият куршум е за него. Пайк посегна, хвана Джак за китката и заговори на Калахан, която в този миг се свличаше на колене, подпряла гръб на тапетите с цветя, с бликаща от гърлото черна кръв и две малки кръгли дупки на сухата като хартия кожа на кръглата ѝ буза.

— Никога не поглеждай встрани. Това те уби.

Очите ѝ бяха измъчени и тъжни. Озадаченият ѝ животински поглед се премести върху Джак — беше изпълнен с нещо като няма молба и обвинение. Опита се да му каже нещо, но от гърлото ѝ излезе само кръв и Джак почувства, че ѝ е дължен да не отмества очи. Откъм входа на заведението се чу тропот на ботуши. Пайк се обърна към Джак: продължаваше да стиска ръката му, с която държеше глока.

— Трябва да бягам, Джак.

След което се обърна и изтича до отворената врата.

— Предлагам ти да последваш примера ми. — И побягна. Прекоси поляната и се качи в белия линкълн. Джак чу двигателя, видя линкълна да излиза на шосето — и после настъпи абсолютна тишина.

Той погледна надолу към Калахан. Очите ѝ бяха приковани в някаква видима само за мъртвите точка. Бъстър лежеше по лице на фалшивия персийски килим, черепът му зееше като издълбана тиква. Беше се изпуснал и миризмата на изпразнения беше просто задушаваща. Джак се наведе, откачи ключовете от колана на Калахан, отключи белезниците, погледна ключовете от микробуса, повърна и побягна.

Събота, 24-ти юни

Темпъл Корт

Проспект Парк

08:00

Ники стоеше пред прозореца в апартамента на Кейси и гледаше дечурлигата, които ритаха топка в обраслия с жълтеникава трева двор на блока. Дърветата се бяха разлистили и крехките им клони зеленееха на фона на синьото небе. Гласът на Кейси се чуваше през затворената врата откъм спалнята на майка ѝ. Стереоуредбата беше точно до него. Той натисна копчето и зазвуча някакъв откачен суинг, нещо като Лучано Павароти, прекаран през машина за изтегляне на тел. Бавно. Но беше достатъчно силен, за да заглуши караницата, която Ники не искаше да слуша.

Той седна на зеленото кожено канапе, което въздъхна, обгърна го и лъхна на кожа. И на парфюма на Кейси. И на трева. Ники зачака, заслушан в музиката. Едно слънчево петно пропълзля по паркета. След десетина минути се възцари тишина, нарушавана от нечий едва доловими хлипове.

Кейси влезе в стаята и затвори вратата. Беше облякла черни джинси, високи ботуши и прилепнала черна тениска и беше вързала косата си на опашка. Ники си помисли, че прилича на пистолет „Берета“, включително яркочервените нокти, точно като червените предпазни бутони на беретата.

Не че си падаше особено по пистолети, но тя му напомняше точно на това. Кейси намръщено застана до него. Той се взря в безизразните ѝ китайски очи. Беше плакала. Подаде ѝ кутията „Давидоф“ и вдигна вежди.

Тя извади цигара и я запали с кибрита от масичката за кафе. Дръпна, издуха и го изгледа през дима, скръстила ръце на гърдите си.

— Как е майка ти? Заспа ли? Даде ли ѝ нещо?

Тя извърна глава и кимна.

— Знам, че не е моя работа...

— Позна от раз, Ники.

— Кейси... знам, че ти е голям проблем.

— Ти пък какво знаеш?

Ники се облегна на канапето, прехвърли крак върху крак, сложи ръка на глезена си и издуха дима към нея.

— Кейси, изобщо не съм искал да научавам каквото и да било. Но трябва да приемеш факта, че го научих. Или ме приеми в живота си, или ме изхвърли. Майка ти е алкохоличка. И наркоманка.

Кейси замълча. Ники видя промененото ѝ лице и си помисли, че е прекалено груб. Накрая Кейси заговори с дрезгав шепот:

— Тя пие, откакто я помня. Пиеше, като бях малка, сигурно пие, откакто са убили баща ми, не знам. И хапчетата. Държа всичките ѝ хапчета в мен. Никога не ги оставям вкъщи, защото ще вземе да погълне свръхдоза. Като се прибирам от работа или е пияна, или е на път да се напие, или спи пияна на канапето. Непрекъснато ѝ вземам бутилките, но тя си купува нови. Крие алкохол в шишета за оцет, в кутиите от мляко, къде ли не. Като се напие, става ужасно общителна и започва да се сваля на всеки, който ѝ се стори привлекателен. Това е малко преди да стане злобна. Когато е махмурлия — което е рядкост, защото за да те хване махмурлук, трябва все пак да престанеш да пиеш — прилича на блуждаещ труп. За снощи вината е моя. Нямахме ме вкъщи и тя не си беше получила дозата...

— Каква доза. От какво?

— От валиум, а понякога и елавил.

— Откъде вземаш елавил?

— Чувал ли си за фалшиви рецепти?

— Божичко, Кейси — това е престъпление! Не ми казвай...

— Че нося лекарствата със себе си ли? Да, нося ги със себе си... носех ги. Бяха в куфарчето ми. Ти защо мислиш, че ми стана толкова кофти, като го откраднах? Беше пълно с рецепти, до една фалшиви. Ксанакс. Риталин. Антабюз. Валиум. Перкодан. Всичките боклуци, с които мога да я контролирам. Всички писма, които съм писала. Имена на лекари. Писмо от „Белвю“^[1]. Бланки за постъпване на лечение. Цяло досие.

— И си ги държала в куфара си?

— А къде да ги държа, по дяволите? В къщи? В офиса? В шапката си?

— Ами тогава ти остава да се надяваш, че боклукът, който е разбил колата, е отворил куфарчето, купил си е кило хапчета, изгълтал ги е и е пукнал. Господи! Ами ако тая дребната тъпа полицайка от Пийкскил — как ѝ беше името — Мойра Стокович — ами ако намери

куфарчето и го отвори? Каквато е проста и усърдна, направо ще ти съсипе живота.

— Ох, колко се радвам, че ти се доверих. Толкова добре ми става, като ми говориш така. Моля те, избягвай хуманитарните професии. Липсва ти талант.

— Виж, аз съм си ченге, но мога да се обзаложа, че майка ти е един доста скъп проблем. Колко е откраднала досега от теб и от познатите ти?

— Не е много. Аз... ѝ давам каквото иска. Няма нужда да ходи по улиците да си набавя хапчета. Поне да имаше някакви истински програми за лечение... само че няма. Ники, алкохолизмът не е престъпление.

— Наистина ли фалшифицираш рецепти?

— И аз съм ченге. Знам как се прави.

— Хитро. Много хитро. И някой ден ще проверят рецептата — някой доктор ще се разсмърди — и си дотам. Ще ти пуснат водата отгоре и това е. И докато си в затвора, тя какво ще прави?

— Нямам избор.

— Как стана тази работа?

— Дълга история.

— Добре, не ми я разказвай. Какво смяташ да правиш?

— Да продължавам. Какво друго да правя?

— Кейси, съсипваш си живота. Сигурно съсипваш и нейния. Хапчетата... поне тях спри.

— Хапчетата са единственото, с което успявам да я контролирам. Ако е само на алкохол, без валиум или елавил, започва да... ходи при съседите. Връщали са ми я мъртвопияна и полугола. Като ѝ дам хапче, знам, че мога да отида спокойно на работа. Освен това няма да ме хванат.

— Ако Мойра намери куфарчето, направо пиши, че са те хванали.

Кейси вирна нос и закрачи из стаята.

Ники стана от канапето и се приближи до нея. Прегърна я и тя отпусна глава на гърдите му. Тялото ѝ трепереше. Бяха прекарвали нощта заедно, в нейното легло, и тази сутрин всичко беше различно, и макар промяната да го радваше и макар да се беше влюбил мъничко в нея, онова, което беше разбрал, не беше нещо, което едно ченге

трябваше да знае. „Забрави това, което прави — помисли си. — А аз какво да правя?“

Телефонът иззвъня.

Кейси се отдръпна от него и вдигна слушалката.

— Кейси? Обажда се Декстър Зарнас. Винс ми каза, че си си вкъщи.

— Декстър... какво става?

— Ники Цицero при теб ли е?

— Да. Току-що дойде.

— Добре. Аз съм в Харисбърг. На летището. Говорих с хората от „Слипстрийм“. АТО вече са ги овършали и те се кълнат, че не знаят никакъв Ърл Пайк да е кацал в Харисбърг. Аз им вярвам. Мисля, че чартърният полет е бил за отвличане на вниманието.

— Сега какво правим?

— Елате тук и ми помогнете.

— Защо? Нали Пайк го няма...

— Мисля, че е тук. Гледа ли новините от сутринта.

— Не. Още не съм.

— Онзи Вермилиън, дето АТО го окошари?

— Е?

— Избягал е. Предполага се, че е убил двама пазачи. Федералните го търсят под дърво и камък из целия щат. Само че на мен не ми се вярва.

— Мислиш, че Пайк му е помогнал ли?

— Само предполагам. Вермилиън е бизнесмен. В бизнес училището в Харвард не ги учат как да убиват по двама маршали наведнъж. Поне се надявам, че не ги учат. Идвате ли?

— Идваме. Ще вземем кола от...

— Много ще се забавите. Винс ви е запазил места на „Ла Гуардия“. Качвайте се на следващия полет за Харисбърг. Вземете си дрехи. Чу ли ме? Подгответе се за по-дълъг престой.

— И двамата ли? Ами вътрешното разследване? И погребението на Джими Скалата?

— То е в понеделник следобед. Цялото управление ще е там. И Винс ще бъде. Вие имате работа. Отивай да си събираш багажа.

[1] Клиника за лечение на алкохолизъм и наркомания. — Б.пр. ↑

Събота, 24-ти юни

*Магазин „Уол Март“ на улица „Хейзълтън Милс“, Хейзълтън,
Пенсилвания*

09:30

Първото нещо, което Джак видя зад стъклените врати, бяха камерите и черно-белият монитор над вратата. Мониторът проектираше собствения му образ, зърнест, осветен от слънцето през стъклената врата зад гърба му — едър мъж в джинси и бяла тениска, застинал като остров сред водовъртежа от купувачи, гледащ към самия себе си. Образът във видеото изведнъж му помогна да си изясни ситуацията.

Той пое неохотно към вътрешността на магазина, присъедини се към обикалящите рафтовете зомбита, докато не стигна до дъното, където взе една двадесетлитрова бака с тъмнозелена боя и комплект бояджийски четки. Засега не беше доловил предпазливи погледи. Вдигна тенекията и четките и тръгна към касата. По пътя мина през щанда за електроника и спря, за да хвърли един поглед на новините на Си Ен Ен. И замръзна.

Звукът на огромния „Сони“ беше изключен, но Валериана Греко — даваше пресконференция върху подиум с емблемата на Департамента на правосъдието сред неизброимо количество репортери — беше неустоима. Хората наоколо не ѝ обръщаха никакво внимание и Джак се осмели да се приближи и да усили малко звука. Греко имаше вид на жена от огън, лицето ѝ представляваше нажежена до бяло маска, гласът ѝ бе овладян и въздействащ. Беше облечена в черен гащеризон. На гърдите беше изписано името ѝ, точно над златната звезда и надписа „Детективи и Прокурори на САЩ“. Черната ѝ коса лъщеше като гарваново крило, хваната с тънка златна шнола. Приличаше на стилет на Фаберже, ако на Фаберже би му хрумнала някога идеята да изработва стилети. Камерата се премести към някакъв мъж в най-задната лява редица, който гледаше някакви бележки в ръцете си.

— Госпожице Греко, очаквате ли скоро да арестувате господин Вермилиън? Имате ли представа къде може да е в момента?

Греко започна да кима още преди да е свършил. След това заговори, вперила поглед право в камерата. Джак трябваше да признае, че е изключително фотогенична.

— Да. Разгърнали сме силите си в целия щат. Имаме съдействието на пенсилванската щатска полиция, на членовете на АТО и разбира се, на маршалските отряди за издирване на бегълци. Очакваме да го арестуваме всеки момент. Той няма да избяга от правосъдието.

Друг въпрос, този път от някакъв костюмиран дрисльо от втората редица.

— Можете ли да ни кажете нещо за беглеца?

— Мога. Както знаете, името му е Джак Вермилиън. Беше ескортиран от маршалски екип към Альнууд. Очевидно е надделял над единия от пазачите и е отнел оръжието му.

— Означава ли това, че пазачите са мъртви?

— Да. И двамата са мъртви. Застрелял ги е. Съвсем хладнокръвно. Имаме свидетелка на стрелбата. Била е на работа в ресторанта, когато е пристигнал транспортът със затворника. Видяла е всичко.

— Можем ли да я интервюираме?

— Не. Тя е под засилена охрана.

— Имате ли представа накъде се е отправил стрелецът?

Греко поклати глава и отново погледна право в камерата.

— Не. Но знаем, че пътува в бял микробус. Ако някой забележи голям бял микробус с правителствени номера „Ехо девет Браво четири едно пет“, моля да се обади незабавно на полицията. Заподозреният е въоръжен и опасен. Не го доближавайте. Не са ни нужни повече жертви.

— Можете ли да ни кажете в какво е обвинен господин Вермилиън?

— Мога. Господин Вермилиън е замесен в трансграничен наркотрафик и в контрабанда на оръжие. Обвинен е по закона „Антимафия“ и аз съм подала молба до федералния съд да разреши конфискация на активите му в полза на държавата. Молбата ми бе удовлетворена днес сутринта.

Някой в средата пожела да узнае защо се прави това. И не е ли мярката твърде драконова? Греко се намръщи.

— Целта на конфискацията е да попречи на престъпниците да се възползват от незаконно натрупаното богатство и да възпрепятстват и отлагат правосъдния процес. Ако позволим на господин Вермилиън да

черпи от активите на мултимилионната си корпорация, това ще навреди сериозно на въздаването на справедливост.

— Ресурсите на Департамента на правосъдието не бяха ли неограничени?

— Не е там работата. Напоследък сме свидетели на някои криминални дела — имам предвид Джон Бенет Рамзи, да не споменаваме господин Симпсън — при които парите се използват за създаване на бариери пред разследването. Ако бъде оневинен, господин Вермилиън, разбира се, ще получи онова, което е останало от неговите активи и ресурси. Но няма да може да ги използва, за да отлага процеса.

— Конфискувахте ли вече контролираните от него компании?

— Процесът е в ход. Един съдружник на господин Вермилиън се опита... да възпрепятства процеса. Днес съдът ще се занимае с него. Очаквам решението съвсем скоро. Съжалявам, но не разполагам с повече време за днес.

Греко развя коса, погледна наляво и кимна.

— Искам обаче да подчертая още нещо. Департаментът на правосъдието обяви награда от сто хиляди долара за информация, която ще помогне за залавянето на престъпника. Сто хиляди долара. И дотук с въпросите. В момента не мога да ви кажа нищо повече.

Образът се смени и от екрана го погледна собственият му образ, заснет във федералния арест в Олбъни, в анфас и профил, с арестантски номер и черна табелка с бели букви. Вермилиън, Джак, Алкохол, тютюневи изделия и огнестрелни оръжия, 1377620.

Моментът беше много кофти — да стои наред магазина, втрещен в измъченото си лице на огромния екран. Изглеждаше разгневен. Изглеждаше опасен. Изглеждаше като човек, който скоро ще бъде убит. И наградата беше сто хиляди долара. Дали да не вземеше да се предаде и да я поиска? Парите щяха да му дойдат добре.

Джак изключи звука, отстъпи от екрана и се блъсна в някакъв як пубер със зелено яке, който се беше навел и опипваше нежно някакъв CD плейър. Хлапето вдигна поглед и направи заплашителна гримаса, но Джак вече го беше подминал. Имаше поне една добра новина: Индианеца Джонсън явно се беше окопал в офиса и продължаваше борбата.

Браво на него!

Стигна до касата и плати 38 долара и 63 цента за боята и четките. Остана с 90 от всичките долари, които беше открил в черната чантичка на Бъстър под дясната седалка. Освен това в задния му джоб беше кредитната карта „Виза“ на Бъстър, а служебният глок на Шарън Калахан беше пъхнат в ботуша му, убиваше го и му претриваше пиццята на всяка крачка.

Касиерката беше възрастна жена с прическа като захарен памук. Розовият ѝ череп прозираше през рехавата бяла коса. Имаше старчески петна по лицето и синя жилетка с ухилено лице, ограждащо табелка с името „Айда Мей“ и длъжността „Търговски сътрудник“. Тя му върна рестото и му показва чене, изработено някъде по времето на Труман, което отчаяно се нуждаеше от поправка. Отброи монетите с трепереща ръка и Джак се зачуди дали не го е познала. Бледосините ѝ очи изглеждаха воднисти, на лявото имаше перде. Диоптрите на очилата ѝ ги правеха да изглеждат още по разлети и огромни, като суров белтък. Няколко монети паднаха на пода. Джак се наведе да ги вдигне, но в този момент някой го блъсна и той залитна към шкафа на касата.

Стана, обърна се и видя същия тлъст пубер с черните джинси и развлеченото зелено яке. Момчето се отдалечаваше бързо, без изобщо да го погледне.

— Ей, задник, ако обичаш.

Хлапакът се закова на място и се обърна. Лицето му беше червендалесто, подпухнало и безформено, с раздалечени сини очички, стърчаща руса брадичка — и естествено шапката му беше обърната с козирката назад, като на всеки безмозъчен тъпак във всяко безмозъчно място като Хейзълтън. С маратонките му можеше да се преплува до Куба и обратно. Връзките им висяха.

— Кво каза бе, духач?

Джак се поколеба, защото си припомни положението си. Нямаше време да се бие с местни боклуци. Усмихна се, поклати глава и се обърна към възрастната касиерка, която се взираше в младежа с неподправен ужас. Пуберът се върна и спря толкова близо до Джак, че той усети вкисналия му дъх.

Джак го погледна в очите и се опита да му обясни без думи, че ако се сбият, изходът е ясен, но че точно в момента не му се бие. Звучи доста сложно, но момчетата научават този език доста отрано. Хлапето схвана моментално и се зарадва, че може да го интерпретира като

победа за всички плужещи по света. Попуфтя още известно време, но ефектът се разваляше, тъй като Джак го надвишаваше поне с десет сантиметра.

— Мери си думите, духач. Следващия път...

— Да. Благодаря. Ще го имам предвид. А сега ти желая приятен ден.

Джак се обърна към касиерката.

— Извинете ме за грубия език, мадам.

Касиерката продължи да наблюдава момчето, което постоя още десетина секунди до Джак, след което си тръгна. Чак когато излезе от магазина, старицата пое дъх през тънките си като хартия устни.

— Божичко! Какво самообладание!

— Да — каза Джак. — Извинявам се за спречкването.

— О, не се притеснявайте. Джейсън си го знаем. Винаги е бил лошо момче. Вашето самообладание беше на висота.

— Благодаря.

— Няма за какво. Приятен ден.

„И на теб — помисли си той. — Наслаждавай се на златните си години като търговски сътрудник, Айда Мей.“

Микробусът беше в един недостроен триетажен гараж на пълната с магазини и ресторанти за бързо хранене и абсолютно обезлесена слънчева четирилентова улица. Гаражът продължаваше да се строи, но когато вкара микробуса вътре, на площадката нямаше жива душа. Мястото беше напълно подходящо за плановите му.

Тръгна към гаража пеша. Тежката бака щеше да откъсне ръката от рамото му. Насреща му се зададоха две полицейски коли, едната от Хейзълтън, а другата — джип чероки на пенсилванската щатска полиция, с прожектор на покрива и автомат на задното стъкло. Полицайката в нея — с каубойска шапка и кожено яке — дори не го погледна. Слънцето изгаряше раменете и врата му. Той се изкачи до третия етаж плувнал в пот и умрял от глад.

Микробусът беше на последния, недостроен етаж. Подът беше покрит с цимент и железни отпадъци. Навсякъде се въргаляха разглобени скелета и ръждясали тръби. Нямаше никого. Джак спря на края на рампата и се вслуша, но не чу нищо, освен шума на уличното движение и биенето на сърцето си. Остави баката на земята и я отвори с отварачката, която беше открил в жабката на маршалския микробус.

Помисли си, че е на Шарън Калахан. Опита се да не мисли за погледа ѝ, когато умираше пред тоалетната на „Дени“. Тя беше пожелала да участва в престрелка, желанието ѝ се беше изпълнило и я беше убило, както се случва понякога с желанията.

Изхвърли картината от съзнанието си и натопи четката в гъстата зелена боя. Първата ръка беше неравномерна и бялото прозираше. Втората обаче го покри напълно. Джак продължи да боядисва. Мъчеше се да не мисли какво ще прави след това, защото, честно казано, нямаше абсолютно никаква представа. Никаква.

Плъхове, кола 552

Междущатска магистрала 81

Шестнадесет километра източно от Харисбърг, Пенсилвания

13:00

Следващият полет от летище „Ла Гуардия“ се оказа на „Апалачиан Еър“ и Ники и Кейси кацнаха в Харисбърг в един по обед. Декстър Зарнас ги посрещна на летище „Капитал Сити“ в кола на Плъхове с номер 552, черен линкълн със затъмнени прозорци и натъпкано с електроника и компютърна техника табло. Това беше най-добрата полицейска кола на Винс Сарагоса и още го болеше, че я е дал на Декстър да отиде с нея чак в Пенсилвания. Кейси забеляза Декстър веднага — квадратен мъжага на бара с бутилка „Хайнекен“ отпред, в черни джинси, черни ботуши, черна тениска и сиво спортно сако, лъщящ под луминесцентното осветление бръснат череп и грижливо поддържана черна брадичка катинар. Приличаше на скъпоплатен бияч.

Декстър ги видя, пресуши хайнекена, кимна и след малко се носеха със сто и трийсет по магистрала 81. Кейси изчака да излязат от натоварения район на летището и попита къде отиват.

— Откакто съм дошъл, се опитвам да се срещна с един човек от АТО. Вече бяха минали преди мен през „Слипстрийм“. Тази кучка — извинявай, Кейси — но тази кучка, шефката им, онази Греко, е абсолютен чугун.

— Видях я по Си Ен Ен преди да тръгнем. Говореше за бягството на Вермилиън. Май обича да говори пред камера. Имаше някаква пресконференция.

— Както и да е. Аз значи си тръгвам — щото се ядосах — и тогава този от АТО ме дърпа настрана, Дери Флин. Бил е в Ред Хук. Не може да понася Греко. Остави ми мобилния си телефон. Като разбрали за стрелбата в Бийч Хейвън, ми се обади и ми каза какво става. Мисли, че това не е работа на Вермилиън или че поне не го е извършил сам. Той го е виждал и твърди, че човекът е съвсем нормален бизнесмен. Мисли, че е стрелял Пайк. Но не може да накара Греко да види, че има и други варианти.

— В Бийч Хейвън ли отиваме?

— Да. Ако Пайк е бил там, все някой трябва да го е виждал. Един човек да потвърди и ще знаем, че сме на прав път. Не съм го виждал, но като слушам какво се говори, мисля, че ще го позная.

*Паркинг „Тикнор“
Хейзълтън, Пенсилвания
13:30*

Джак беше плувнал в пот и очите го смъдяха. Почти беше привършил половината дясна страна на микробуса, когато чу стъпки по бетонната рампа отзад. Остави четката на капака на баката, изправи се и видя на етажа трима тийнейджъри. Веднага позна първия — хлапето с якето. В следващия миг видя дългата близо метър ръждясала тръба в ръцете му.

Двете му приятелчета също бяха облечени по каноните на уличната мода, в смъкнати джинси, разкриващи горните части на боксерките им, и огромни суичъри, единият в лъскаво яке на „Никс“, а другият в черен суичър с образа на някакъв плешив или бръснат кечист и надпис „Остин 3:16“. И те държаха жезла.

Този отляво, с якето „Никс“, беше бял като сирене, тъмнокос, с огромни, почти момичешки кафяви очи и с неизбежната разновидност на козята брадичка, мания, която очевидно преследваше всички млади боклуци в Америка. Другият беше едър, над метър и деветдесет, и тежеше поне сто и петдесет килограма. По широкото му лице нямаше и следа от вътрешен живот — само кухи кафяви очи и провиснали устни. Той непрекъснато клатеше глава, ей тъй на нищо, като робот с тик. Хлапакът от магазина стисна тръбата и пристъпи напред. Другите двама го последваха. Джак вече ги наричаше Никс и Танка.

Джак пристъпи от крак на крак и се сети, че беше извадил глока от ботуша си. В момента се намираше в жабката на микробуса. Нямаше как да го вземе, без да го видят, а и се съмняваше, че ще има време. Това го вбеси. Никога не беше харесвал оръжията и никога не беше смятал, че единствено оръжието означава сигурност. Глокът, който беше насинил пиццала му, беше просто безполезна стомана и затова го беше оставил в жабката, докато си свърши работата. Голяма грешка, както се оказа.

Хлапакът от магазина спря. Никс и Танка го заобиколиха отляво и отдясно. Дишаха учестено. Танка продължаваше да клати глава в някакъв съществуващ единствено в неговата глава ритъм.

— Здравсти бе, духач — каза хлапакът.

— Здравсти — отвърна с усмивка Джак.

Слънцето огряваше паркинга под ъгъл и решетките на прозореца хвърляха по пода квадратни сенки. Прашният въздух приличаше на дим от пожар. Миришеше на бетон, влажна дървесина и ръждясало желязо. Всяка стъпка и всяка дума отекваха като изстрел. Джак знаеше, че наоколо няма други хора. И какво сега? Да повика полицията?

Поклати тъжно глава.

— Тази дума наистина не ми харесва.

— Коя? Духач ли?

— Да. Много, ама много я мразя. Знам, че искаш да ме наричаш някак, за да разбера колко сте велики задници. Но защо духач? Много тъпо. Защо не... простак? Или гнусляр? Или капут? Нещо не ми харесва това духач. Освен ако не избивате някакви комплекси.

Дружелюбната му интонация ги свари неподготвени и им отне няколко секунди, докато се начудят накъде бие. Но се отказаха бързо, тъй като за това се изискваше работещ мозък.

— Я си еби майката бе, духач. Всички ченгета в страната искат да знаят къде си. А ти си тук.

— Да ти дам ли жетонче да им се обадиш по телефона?

Хлапакът бавно поклати глава и се ухили.

— А, не. Още не. Преди това ще ти го начукаме здравата. След това ще им дадем каквото остане. Боклука. А след това ще празнуваме, пич.

— Стига си дрънкал. Дай да го пребием! — обади се Никс.

Танка кимна малко по-енергично и издаде някакви звуци, които можеше да са смях или остатъци от некачествена закуска. Джак въздъхна заради нацията и заради качеството на престъпниците, с които трябваше да се примирява тази велика страна. Сети се за Франк Торинети, за Кармайн Даджулия, за убиеца бръснар Фабрицио Сенца, за момчетата от „Астория“. В ония времена бандитите носеха тренчкотовете от „Бърбъри“, шити по мярка копринени костюми, вратовръзки „Мара“, обувки „Мори“ и златни пръстени. Харесваха Верди, плачеха като момичета на „Кармен“, пиеха „Бароло“, обичаха страстно, мразеха пламенно, прощаваха бързо и не забравяха никога. А я ги виж тези жалки отрепки. Покъртително.

Джак отстъпи и опря гръб в микробуса. „Още ли ти е весело, копеле нещастно?“ В стомаха му изригна киселина, студена и

същевременно гореща. Раменете му се схванаха и гърдите го заболяха. Хлапакът щеше да му скочи всеки момент. Сърцето му заби лудо. Щеше да умре. Пълна лудост. Да оживее три години във Виетнам, за да бъде пребит до смърт от три отрепки в някакъв си гараж. И всичко това, защото се беше опитал да измъкне детето си от Ломпок. Това вече беше прекалено.

Хлапакът изкряска нещо и се втурна напред. Джак изрита баката и зелената боя се разля по пода, хлапакът се подхлъзна, изтърси се по гръб с цялата си тежест и тръбата издрънча на земята. Джак пристъпи и го сграбчи — Никс вече му налиташе — наведе се и усети как железото минава на милиметри покрай лявото му слепоочие. Никс залитна — сега се включи и Танка. Джак парира удара му и падна на коляно. Танка вдигна железото, но Джак успя да го удари по коляното — то се огъна и костта изхрущя — във воя на Танка нямаше нищо човешко — хлапакът от магазина се измъкваше по задник от локвата боя и се канеше да се изправи. Никс си беше възстановил равновесието и отново замахваше. Джак парира удара със своя прът — мамка му, същото като онова упражнение със сопите, на което ги бяха учили в Лежон — пусна единия край и заби другия във физиономията на хлапака — той пак падна в локвата боя и главата му отскочи от пода с неприятен звук. Танка стискаше раненото си коляно и подскачаше на един крак — тлъстите му бузи бяха бели като восък, а мазното му чело беше яркочервено. Джак стъпи здраво и замахна към главата на Танка — усети удара чак до раменете си — обърна се още докато Танка падаше — хлапакът беше стигнал до края на локвата и търсеше опора, маратонките му оставяха зелени следи по бетонния под, ръцете му бяха мокри и яркозелени. Джак захвърли пръта — чу го да издрънчава на пода — отвори рязко вратата на микробуса и взе глока — ботушите му се подхлъзнаха, докато минаваше през локвата — хлапакът се извърна — видя лицето на Джак — видя пистолета в дясната му ръка — лицето на Джак бе същото като през войната — хлапакът се надигна на колене — изправи се на крака — опита се да побегне и падна по лице на бетонния под. Джак го стигна с три дълги разкрача и натика дулото в тила му.

— Моля ви се, господине...

Страхът и гневът се преплитаха в главата на Джак като две опънати до скъсване жици, едната синя, другата червена. Усещаше

миризмата на ментоловите цигари на Бъстър, в съзнанието му нахлу образът на дебелия старец, когото беше видял по пътя за затвора да гледа телевизия в полутъмната стая, след това се появи Клер Торинети, застанала в прозрачна роба на вратата на дома на съпруга си. Хлапакът пълзеше по пода и оставяше зелена следа — *моля ви се, господине, моля ви се.*

„Мамка му — помисли Джак, — та той е още дете. Целият му живот е пред него. Какво ли още може да направи, докато порасне?“

— Ей, малкия.

— Да, сър? — Гласецът му беше писклив и немощен.

— Нещата май изведнъж се сговниха, а? Как се чувстваш? Разочарован ли си? Не смяташ ли, че се налага да преосмислиш поведението си?

— Моля ви... какво ще ми направите?

— Ами... а ти какво би направил на мое място? Да речем, че си сменим местата и сега аз съм на пода, а ти си над мен с пистолета. Какво щеше да направиш?

— Щях да те пусна. Кълна се. Никога не съм искал да наранявам никого. Просто исках да взема парите. Моля ви.

Момчето гледаше някаква точка на пода на три метра от себе си. От раната на лявото му слепоочие течеше кръв и заливаше лицето му. Кръвта не се смесваше с боята — „Вода и нефтопродукт“, сети се Джак — но беше образувала многобройни канали като светлочервена река през зелена равнина. Джак си помисли за Амазонка на фона на грандиозен залез и образът му хареса много. Намираше го за... живописен. Винаги беше харесвал акварели. Някой ден можеше да пробва да рисува. След като нещата се оправеха. Можеше да му стане хоби. Джак клекна до хлапето и го погледна в очите. Видя, че зениците му се свиват.

— Ей, чуваш ли ме? Как си?

Устните на Танка се раздвижиха. Той се взираше в Джак с широко отворени очи. Опита се да каже нещо. Лявата му ръка беше затисната под тялото му и китката стърчеше — белезникава, месеста като наденица, с розови вени. Дъхът му образува няколко вълнички по повърхността на боята. Джак го потупа нежно по рамото, после допря глока до бузата му, заслуша се в учестеното му дишане, притисна

дулото, хвана китката си, извърна глава леко вдясно, но не дотолкова, че да изпуска погледа му, и стреля два пъти.

Огледа резултата. Реши, че стрелбата в меката плът на нечия буза се различава съществено от стрелбата право в черепа. Ако не заради друго, заради кътниците. С черепа не се получаваше така.

Сега трябваше да отиде пак в магазина и да купи друга боя. Но тъй като в джоба на мъртвия Никс откри 976 долара в мърляви банкноти плюс пликче долнокачествен кокаин, реши да си купи и няколко нови тениски, три черни и две бели, както и нови джинси, яке, панталон, маратонки и някакви тоалетни принадлежности. Напомни си да вземе и някаква храна, инструменти и терпентин, късовълново радио и някакъв евтин мобилен телефон с предплатена карта. В „Уол Март“ имаше доста изгодни стоки и Джек беше доволен, че изкараните с такъв труд пари му позволяват да пазарува в този чудесен магазин. Америка беше наистина прекрасна страна. След като излезе от магазина, използва отвертката от чисто новия си комплект, за да отбие номерата на някакъв боклукчийски камион, паркирал зад складовете. Огромното оранжево возило беше покрито с кал и мръсотия и Джек реши, че няма да го потърсят скоро и съответно да открият липсата на номерата. Пътят до гаража беше дълъг и покупките му тежаха, но разходката му достави голямо удоволствие, а и времето беше прекрасно. Наоколо щъкаха полицейски коли, но Джек се чувстваше невидим сред гъмжилото от колеги купувачи в този чуден юнски ден.

Отне му още цял час, но в крайна сметка успя да положи върху микробуса плътен и убедителен слой зелена боя. Пипкава работа, но искаше да я свърши както трябва. От време на време отстъпваше назад и се любуваше на резултата; веднъж попита момчетата как намират производението му, но те си лежаха и не проявяваха никакъв интерес. Тийнейджъри. Що ли им обръща внимание?

Някъде в късния следобед завинти взетите на заем номера и изхвърли правителствените през прозореца в някаква купчина бетонни отпадъци. Те издрънчаха и се търкулнаха под някакъв панел, от който стърчаха ръждясали железа. Изхвърли джинсите си и мръсната бяла тениска в някаква петнайсетметрова шахта. Ботушите ги последваха. Беше му жал за тях, но пък „Дан Пост“ сигурно продължаваха да ги произвеждат. След това се изчисти, доколкото можа, с терпентин, обу маслиненозеления панталон, навлече една черна тениска и новите си

„Топ Сайдърс“ — без чорапи, благодаря — пръсна се с малко „О’Саваж“ — с дъх на цитрус и много освежаващ — качи се в микробуса и бавно потегли към рампата, за да се махне от хлапака и двете му приятелчета.

Намери някаква станция с приятен джаз и го усили достатъчно, за да прониква през пищенето в ушите му. Така става, като стреляш в затворено помещение. В микробуса имаше и полицейско радио и Джак превключи няколко честоти подред, докато дисплеят не покажа „Инфо Стейт Сити“. Диспечерът обсъждаше някаква кражба на кола на някакво място Лоръл Рън и помощник-шерифът се включи, за да отговори. Нямаше нищо за него. Джак намали звука, отвори бутилка студена минерална вода и изпи половината на един дъх. Бъстър беше оставил половин пакет „Куул“ под жабката. Джак извади една цигара, запали я и смъкна страничното стъкло. Вече се разхлаждаше и улиците ухаеха на окосена трева, цветя и барбекюта в задните дворове.

Пое по двулентовото шосе номер 309, излизащо северно от Хейзълтън, и след половин час излезе на междущатска 80. Тя минаваше на запад от Чикаго, през Омаха и Шайен, през цяло Сакраменто и влизаше в Ню Йорк от изток по моста „Джордж Вашингтон“. На запад аленееше разкошен залез и Мексико беше някъде там. На изток го очакваха лайна и може би щеше да намери онзи, който ги беше изсрал. Ако имаше късмет, можеше да го убие преди АТО да го спипа. След това... Нямаше да има *след това*. Нямаше *след*.

Джак пое на изток.

ТРЕТА ЧАСТ

ЗАВЪРНА СЕ ЛОВЕЦЪТ...

Събота, 24-ти юни

Плъхове, звено 552

*Междущатска магистрала 81 при разклонението за Делано,
Източна Пенсилвания*

19:00

Ники спеше дълбоко на задната седалка, а Кейси мислеше за майка си. Мобилният телефон на Декстър извъня. Декстър го извади от джоба си и натисна бутона.

— Зарнас слуша.

— Сержант Зарнас?

— Да. Вие кой сте?

— Дери Флин. От АТО. Бяхме се разбрали да ви се обадя.

— Спомням си. Какво има?

— Къде се намирате?

— На около километър от Делано на Осемдесет и втора.

— Имате ли компютър?

— Точно пред мен.

— Хейзълтън.

— Какво Хейзълтън?

Телефонът млъкна. Декстър го остави и погледна Кейси Шпандау.

— Кейси, включи ни, ако обичаш, към НПБД. Виж какво ще излезе на Хейзълтън.

— Някакво име?

— Не знам. Този каза само „Хейзълтън“.

Ники се събуди и се надигна.

— На картата има едно градче Хейзълтън. Вдясно на Осемдесет и първа, на петдесетина километра на север оттук.

— Добре. Кейси, я опитай.

Кейси въведе кода си за достъп и на екрана на компютъра изникнаха цифрите и буквите на многобройните юридически бази данни.

EPIC MIRAC NADDIS
NESPIN / WSIN / MAGLOGEN / RMIN / MOCIC /
ROCIC
VICAP INTERPOL FINEST CATCH CPIC NCIC 2000

Кейси чукна на НПБД 2000, намери търсачката и написа „Хейзълтън“. Екранът премигна и по синия екран запълзяха жълти букви:

ФАЙЛ НА НПБД ИЗВАДКА ЗА ПРОИЗШЕСТВИЕ ХЕЙЗЪЛТЪН (МЕСТНА ПРЕСА)

Полицията в Хейзълтън съобщи за тройно убийство. Жертвите са трима младежи, за които се предполага, че имат връзка с престъпния свят. Убийството е станало в гаража „Тикнор“ на Апалачиан Уей, №11356. Жертвите са пребити с железен прът и застреляни от упор с деветмилиметров пистолет. Според свидетелите извършителят отговаря на описанието на обявления за национално издирване Джак Вермилиън. Евентуалните свидетели се умоляват да се обадят в офиса на шерифа или в АТО. Разследването продължава. Пристигането на агентите на АТО се очаква към 18:30.

Кейси изчете извадката на глас.

— Добре — отвърна Декстър, — сигурно е това.

— Кой го е въвел в НПБД? — попита Ники. — Тези доклади обикновено закъсняват с по цял ден. Чий е кодът?

— На Министерството на правосъдието. Искам да кажа, че е въведено от компютър на Министерството.

— Твоят човек Флин ли? — обърна се Ники към Декстър.

— Сигурно. Сядай, Ники. Сега ще побързаме.

Декстър включи полицейските светлини и настъпи газта. Изпревари един влачещ се автобус на „Грейхаунд“ и колата започна да гълта километрите по дългата права отсечка. На хоризонта се очертаваше тъмният силует на планината. Местността бе зелена и хълмиста. Беше толкова горещо, че по асфалта се виждаха илюзорни локви. Кейси включи климатика. Полицейската кола вдигна сто и деветдесет и премина в аварийната лента, за да изпревари дългата колона превозни средства.

След шест минути пристигнаха в покрайнините на Хейзълтън. След още четири минути спряха пред „Тикнор“.

— Тука трябва да е — отбеляза Ники.

— Да — съгласи се Кейси.

Триетажната сграда бе плътно заобиколена от държавни коли, включително полицейските на Хейзълтън и два джипа „Чероки“ с емблемата на Щатската полиция на Пенсилвания, една черна „Каприс“, три линейки с пуснати светлини и петдесетина ченгета, които удържаха събралата се тълпа. Декстър пусна сирената за секунда и някаква помощничка на шерифа се приближи до колата им, свали каубойската си шапка и се наведе към прозореца. Беше червенокоса, загоряла и имаше най-сините очи, които Ники беше виждал. Гласът ѝ бе равен, носов и с някакъв акцент от Средния запад.

— Кои сте пък вие?

Декстър ѝ показва златната си сержантска значка.

— Нюйоркска полиция. Къде е екипът на АТО?

— Още не са дошли. Ще пристигнат с хеликоптер. Всеки момент. Ние само охраняваме местопрестъплението. Кои сме ние, че да работим, да ги вземат дяволите? А вие от Ню Йорк какво търсите чак тук?

— Преследваме един тип. Смятаме, че има нещо общо с тази история. Можем ли да влезем?

Тя сви рамене, изправи се и взе радиостанцията си.

— Капитан Били, Пепър съм, долу на рампата. Дойдоха трима полицаи от Ню Йорк. Малко са объркали пътя за вкъщи. Искат да се качат.

От радиото се разнесе някаква ужасна смесица от статично електричество и реч, но Пепър явно я разбра, изключи станцията и

каза:

— Давайте. Паркирайте на втория етаж и се качете пеша. Трупите са на третия. Там командва капитан Били. Няма как да го объркате, защото прилича на разярен плешив морков. Ще ми кажете ли какво всъщност става?

Декстър се засмя.

— Ще видя какво можем да направим. Но и ние още не знаем.

Минаха покрай неколцина намръщени полицаи. Кейси обра най-голямата част от вниманието им. Тя си помисли, че в щатската полиция сигурно нямат много чернокожи жени детективи и го каза на глас. Ники, като щатско ченге, беше на друго мнение, но реши да го запази за себе си. Паркираха линкълна на второто ниво и се качиха на третия етаж по прашната бетонна рампа. Слънцето се беше спуснало ниско и през зарешетените прозорци проникваха меки златисти ивици светлина. Миришеше на прах и терпентин. И на нещо гадно.

В края на рампата ги очакваше нисък набит мъж в черен костюм с жилетка, бяла риза с висока твърда яка, тясна червена вратовръзка и черни обувки с дебели подметки, разкрачен, скръстил ръце, очертан на фона на залязващото слънце. Главата му бе обрамчена в корона от бели коси, а на носа му стърчаха очила с тънка сива метална рамка. Лицето му беше обветрено, устата му беше стисната, очите му приличаха на гвоздеи, ръкостискането му бе кратко и здраво, а кожата на ръцете му беше суха и груба.

— Аз съм капитан Били Фрик. Пепър каза, че сте от Ню Йорк. Какво търсите тук?

Декстър пое беседата като най-старши.

— Капитан Фрик, издирваме един мъж, който тази сутрин е избягал от колата на шерифа. Казва се...

— Джак Вермилиън. Знам.

— В НПБД пише, че е бил разпознат от свидетел.

— Айда Мей.

— Моля?

Капитан Фрик се обърна, направи няколко крачки, спря и ги погледна през рамо.

— Казах Айда Мей. Работи в супера. Елате да видите мястото на престъплението. Прилича на лично отмъщение в момент на афект.

Последваха го. Капитан Фрик крачеше като петел с пришка на крака. Стигнаха до дъното на етажа, което беше заградено с кордон и охранявано от трима щатски помощник-шерифи и един полицаи от Хейзълтън. И четирите ченгета застанаха мирно, щом чуха стъпките на Фрик.

— Свободно, момчета. Едни нюйоркски ченгета са дошли да позяпат. Вие, тримата, продължавайте. Приятно гледане.

Нюйоркчаните се приближиха до жълтата лента и спряха. На пода зад лентата лежаха три вкочанени тела, кръвта им бе изтекла в локва зелена боя. Миризмата на клоака и терпентин беше убийствена. Жегата изобщо не подобряваше ситуацията. Раните бяха ужасяващи, излезли сякаш от най-грозните кошмари на някой месар.

— Майко Божия — промълви Ники.

— Не богохулствай, момче — скастри го Фрик. — Идентифицирахме ги. Онзи с якето е Джейсън Бългър. Непълнолетно лайно, ама досието му е по-дълго от хуя ми, извинете, мадам. Онзи големия, дето е полегнал на една страна с пробит череп и дупка на мястото на лицето, е Ратко Круковач. Също боклук. Сега изглежда по-добре отпреди. А онзи с учудената физиономия е Дилан Къри, отдавнашен познайник на полицията, както обичаме да се изразяваме. Наркодилър. Получил е два куршума в челото и определено е станал по-добър човек.

Франк млъкна, запали някаква ужасна на вид пура и килна шапката си на тила. После се засмя.

— И тримата ни бяха сериозни клиенти преди да изкарат деветмилиметровата терапия. Този път май са объркали човека. Само тъпанар като Джейсън може да тръгне с арматурно желязо срещу пистолет.

Декстър погледна пребледнялата Кейси.

— Това не може да е работа на Джек Вермилиън — каза тя.

— На бас, че е той. Ако не вярваш, питай Айда Мей.

Въздухът внезапно се взриви и през решетките нахлу прах. Флинт подскочи и се блъсна в някакво желязо.

— Мамка им! Хенри!

Един от помощник-шерифите побърза да заеме стойка „мирно“.

— Слез долу и виж дали това не са тъпаците от АТО. Ако се канят да кацнат на покрива, имаш личното ми позволение да ги

застреляш всичките. Мърдай!

Хенри мръдна. Декстър се опита да каже нещо по темата, но не се чуваше нищо — въздушните вълни от хеликоптера се блъскаха в затвореното пространство, а облаците прах разкашляха всички. За по-малко от половин минута всичко бе обгърнато в прашна пелена. Фигурата на Фрик заприлича на призрак.

— Дотук с веществените доказателства. Еба ти идиотите! — Той изрита една тенекия от боя. — Две такива са били закупени от „Уол Март“. И за последния глупак е ясно, че са улики. Отидох лично в супера и говорих с хората. Айда Мей е продала тази боя на мъж, чието описание отговаря на вашия Джек Вермилиън. Каза, че там се бил спречкал с Джейсън Бългър. Така, както аз ги виждам нещата, Бългър го е проследил дотук и е довел приятелчетата си на помощ. Сигурно са искали да докопат наградата, но им е дошло нанагорно.

Откъм рампата се чуха гневни гласове и тропот на обувки. Щатският помощник-шериф Хенри се появи отново, следван по петите от още петима души — елегантна чернокоса жена с черен костюм най-отпред и четирима от АТО в пълно бойно снаряжение, подтичващи след нея като пилци след квачка. Кейси позна жената — Валериана Греко от новините на Си Ен Ен от тази сутрин. Декстър Зарнас се направи, че не познава Дери Флин, як посивял мъж с грубо лице и дълбоки бръчки покрай кафявите очи. Греко се приближи до Фрик, без да обръща внимание на останалите трима полицаи.

— Капитан Фрик? Греко, помощник щатски прокурор. Кои са тези хора?

— Госпожо, не ми дръжте такъв тон пред собствените ми подчинени. Казах ви да не кацате тук с шибания си хеликоптер. Погледнете какво направихте.

Греко го изгледа, като че ли я беше зашлевил, но веднага се окопити.

— Капитан Фрик, това е федерално разследване и изобщо не е ваша работа. Това е моя работа. Мога да отнема чиято юрисдикция си пожелае и в момента правя тъкмо това. Всяка намеса във федерално разследване ще бъде най-строга дисциплинарно наказана. Ясна ли съм, капитане?

Ники, Декстър и Кейси, които вече имаха някаква представа за капитана, наостриха уши. Не останаха разочаровани.

— Хенри!

Всички подскочиха. Хенри се промъкна покрай жълтата лента и застана до Фрик.

— Хенри, ти си ми свидетел. Госпожичке, докато губернаторът на щата не ми съобщи, че вече не ръководя това разследване — не че ми е работа да ви уча, но такъв е законът в Пенсилвания — смятам да го водя така, както намеря за добре. Вие и скапаният ви хеликоптер издухахте веществените ми доказателства в четирите посоки на света, и макар че се познаваме отскоро, госпожице, ви намирам за изключително невъзпитана и неприятна личност и това момче Хенри — мирно, Хенри! — ще ви помогне да опразните района ми на действие. Веднага.

Греко започна да мести поглед по лицата на присъстващите и Кейси си помисли, че ей сега ще избухне като ръчна граната. Но тя просто се въртна и излезе. Тримата от АТО запристъпваха от крак на крак, спогледаха се нервно и я последваха. Дери Флин остана последен с широко ухилена физиономия.

— Капитан Фрик, не помня откога чакам този момент. Доставихте ми истинско удоволствие.

Фрик не се поддаде на ласкателството, а изръмжа:

— Вие какво още чакате?

Вместо Флин отговори Декстър.

— Капитане, агент Флин е свестен човек. Съжаляваме за този... диспут. Това е вашата територия. Бихте ли ни услужили с малко информация?

— Ще ми кажете ли какво става, по дяволите?

Декстър кимна на Кейси и тя изложи накратко предисторията, престрелката в Ред Хук, подозренията по адрес на Ърл Пайк и тяхното убеждение, че Джек Вермилиън не е виновен за касапницата, която беше последвала. Фрик я изслуша, но през цялото време клатеше глава.

— Не познавам този Пайк. Но това тук е работа на Вермилиън. Имаме го на видео. Влиза в „Уол Март“ най-нахално, спира и се оглежда в камерата, като че ли е модел. Накарах ги да ми извадят стопкадър. Вижте сами.

Фрик извади един омачкан лист от вътрешния си джоб и го подаде на Ники. Образът беше черно-бял, но съвсем ясен — едър

дългокрак мъж с джинси, ботуши, бяла тениска, големи каубойски мустаци и сресана назад дълга коса. Лицето му беше безизразно и плоско, а очите му бяха скрити в светлосянката. Изглеждаше по-опасен от самия дявол. Ники подаде снимката на Декстър и той се вгледа в нея.

— Това все пак не доказва, че го е извършил Вермилиън.

Фрик почука снимката с пръст.

— Виждаш ли му ботушите?

— Да.

— Хубави ботуши.

— Да.

— Намерихме ги в една строителна тръба. Ей там. Същите.

— Ама...

— Синко, ти си ченге. Това е улика.

Декстър поклати глава.

— И пак не е доказателство...

Фрик поклати тъжно глава, отиде до пластмасовата кутия за веществени доказателства, вдигна капака, извади големия пластмасов плик, в който бяха прибрали ботушите, и го подаде на Декстър.

— Какво има по тия ботуши, синко?

— Зелена боя.

— Да. И?...

— И кръв.

— И кръв. Така вече става ли, синко?

— Да, сър — отвърна Декстър. — Става.

Събота, 24-ти юни

Блу Маунтинс „Бар и грил“, Сейнт Джонс, Пенсилвания

21:45

Тръгнаха от Хейзълтън след около час, след като Декстър спази обещанието си и съобщи на помощник-шериф Пепър какво става. Остана доволен, че го направи — оказа се, че Пепър е племенница на капитан Били.

Кейси спря на изхода за Рамада, за да звънне на майка си. Ники и Декстър влязоха в бара. Дери Флин ги очакваше, сам. Напъхаха се в едно сепаре и Дери Флин поклати мрачно глава.

— Доста зле изглеждате. Que pasa?

— Оплесках нещата — отвърна Декстър.

Флин вдигна ръка, повика келнерката и поръча нещо, наречено бъкет о'брюскис. Бяха нужни цели две келнерки, за да го довлечат. Ники плесна на масата една неразпечатана кутия марлборо и започна да бърка по джобовите си за запалка. Кейси влезе тъкмо когато отваряха първите студени бутилки, разпечата цигарите, взе една и изчака Ники да запали нейната и своята. Декстър наблюдаваше церемонията с жълтеникаво пламъче в кафявите си очи. Усмихна се на Кейси и ѝ се закани с пръст.

— Кейси, ти да не си свалила това грозно полицайче?

За свое най-голямо учудване Кейси се изчерви.

Ники също се сконфузи малко, но успя да се засмее.

— Кейси си пада малко благотворителка. Доставя ѝ удоволствие. Как е майка ти, Кейси?

— Добре е. Някой току-що е звънял и е питал за мен.

— Тъй ли? Кой?

— Някакъв мъж. С плътен глас. Не си казал името. Звучал сексапилно. Питал къде съм.

— Тя каза ли му е?

— Да. Тя е малко... особена.

Ники разбра. И се разтревожи.

— Имаш ли дисплей за проверка на номера?

— Да. Обаче тя не може да се оправи с него. Не се притеснявай. Като се прибера, ще проверя. Агент Флин, радвам се, че ви виждам. Благодаря ви, че дойдохте.

Ники я погледна внимателно. Беше разтревожена. Личеше й. Сериозно разтревожена. Отвори уста да й каже нещо, но тя поклати глава и му каза с поглед, че не е сега моментът. Той я послуша.

Дери Флин отпи яка глътка и остави рязко чашата си.

— А бе вие все пак какво искате? Мислех, че ви трябва Ърл Пайк. Защо сте захапали Джак Вермилиън?

— Двата са свързани — отвърна Ники и предаде в най-общи линии историята от двойното убийство в Блу Сторс до трагедията в Ред Хук. Ърл Пайк беше свързващото звено, червената нишка в цялата история. И ги беше отвел право при Джак Вермилиън. Случаите не можеха да се разграничат.

Флин го изслуша, приковал поглед в масата, после ги огледа един по един.

— Знаете ли нещо за Ърл Пайк?

— Знаем за СКК — отвърна Кейси. — И се срещнахме с него.

— Значи сте видели що за тип е. Аз имам собствена теория за него, но не мога да накарам Греко да ме изслуша. Вкопчила се е във Вермилиън с нокти и зъби. На вас как ви се стори тая работа в Хейзълтън?

Лицето на Декстър потъмня.

— Работехме по теорията, че Джак Вермилиън не е престъпник — каза Ники. — И че в общи линии е свестен. Сгрешихме.

Флин кимна.

— Капитан Фрик ви каза, че са разстреляни с деветмилиметров пистолет, нали? Ние предполагаме, че Вермилиън е взел пистолета на шериф Калахан. Деветмилиметров глок. Което означава, че най-вероятно го е направил той. Но да застреляш трима боклуци при самоотбрана не е като да застреляш най-хладнокръвно двама пазачи.

— Значи смятате, че капитанът е прав? За наградата?

— Защо иначе са се помъкнали след него?

Кейси поклати глава.

— Видяхме телата. И трите момчета вече са били повалени на земята. Битката е била приключила. Той не просто ги е убил. Той ги е езекутирал. Щом е способен на това, значи е способен на всичко. Мисля, че Греко е права за него. Когато нещо лае като куче, значи е куче, нали така?

Флин не беше съгласен.

— Вие изобщо знаете ли нещо за Вермилиън? Знаете ли за разследването срещу него?

— Не много. Нас ни интересува Пайк. Гледахме Греко по телевизията. Според нея той е престъпник с връзки в мафията, занимава се с крадени коли и с пари от наркотици. Сега се оказва, че е хладнокръвен убиец. Според мен няма как да не е лош човек.

— Нещата не са толкова прости — каза Флин.

— Нещата никога не са прости — намеси се Ники. — Кажете какво имаш предвид.

Дери Флин ги запозна с разследването срещу Вермилиън, връзката с Ред Хук, споразумението относно Дани Вермилиън, участието на Ърл Пайк, онова, което бяха намерили в контейнера, крадените коли и парите с полепналия кокаин. Трите нюйоркски ченгета го изслушаха, без да го прекъсват, но нищо не успя да натече над онова, което бяха видели в гаража. След като Флин приключи, Декстър отговори от името на тримата.

— Човек, който е могъл да направи онова, което видяхме, може да направи всичко.

Флин не се предаваше.

— Просто не съм убеден, че Вермилиън е толкова мръсен, колкото се опитва да го изкара Греко. Няма никакви доказателства, че транспортната фирма е свързана с мафията. Бил приятел от дете с някакви мафиоти. И какво от това? В Олбъни го уважават, защитава работниците си и се отнася добре с тях. Даже профсъюзите не са успели да пробият в неговата фирма. Вземат му всичко, което притежава, и Греко го прибира по силата на закона. Всеки си има граници. Вземи който си искаш солиден човек, овършей го както Греко овърша Вермилиън, и гледай какво става. Рано или късно ще се скапе. Добре, скапване не е точната дума. Животът на този човек беше попилян на парчета, взеха му всичко. Възможно е да го заслужава. Нещата, които намерихме, не могат да се обяснят току-така. Но чак да е убиец? Не знам за онези пазачи. Говорих със свидетелката. Всъщност тя не го е видяла да застрелва никого. Чула два изстрела, един след друг, след което Калахан изскочила от телефонната кабина и се затичала към тоалетните. Чула я да крещи: „Хвърлете оръжията“. Схващате ли? Като че ли на двама души. След това чула мъжки глас, който казал нещо от рода на „Никога не поглеждай встрани“.

— Значи Вермилиън ѝ е казал нещо. След като я е застрелял. Това е чула келнерката. Гласът на Вермилиън.

— Не. Тя е приела поръчката на Вермилиън. Твърди, че този глас бил по-мек и по-нисък, с леко западняшко провлачване. Джак Вермилиън е чист нюйоркчанин. Израснал е в Куинс.

— Много ти е добра свидетелката — отбеляза Декстър.

— Ани е умно девойче. Иска да става криминалистка.

— Пайк говори със западен акцент.

— И аз така разбрах. Освен това куршумите, които извадихме от пазачите, не бяха от глок, а техните пистолети са били точно такива. Убити са с голямокалибрен „Смит“. Чий „Смит“? Във всеки случай не на Вермилиън. Той е затворник и шерифите няма как да не са го претърсили до шушка. Кой тогава е вкарал пистолета? Според регистрите Ърл Пайк има три такива. На Греко тази информация изобщо не ѝ хареса. Каза, че всичко било догадки. Още нещо. Някой е оповръщал цялото местопрестъпление. Предполагаме, че е Вермилиън. Избълвал си е сандвича. Но това ми говори, че сцената го е потресла. Потресла го е дотолкова, че е повърнал. Не знам дали това е вашият хладнокръвен убиец. Ако Джак Вермилиън е убиец, той не е хладнокръвен убиец. Колкото до микробуса, на ваше място нямаше да се тревожа толкова. Да речем, че сме по следите му. Все някъде ще цъфне.

— Знаете къде е микробусът ли? — учуди се Ники. — Как така?

— Имаме си начини.

— Нещо не разбирам — намеси се Кейси, — Пайк е най-подходящ за стрелеца в Ред Хук. Но Греко се е вкопчила във Вермилиън и вие не си мръдвате пръста да откриете Ърл Пайк. Защо?

— Поради една-единствена причина: още няма никаква заповед за задържането му. Вермилиън беше този, който от самото начало се насочи към Пайк. Затова стана цялата работа в Ред Хук. И вие бяхте там. Какво се чува по въпроса?

— Голямо прецакване — каза Кейси.

Дери кимна.

— Точно така. Преобавка отвъд всякакви очаквания. Изпозастреляха ни. И когато пушекът се разнесе, разбрах, че съм изгубил приятели. Лий Форд. Лутър Камбъл бере душа. Фаръл Гарбър, добър снайперист. Бъни Крюгер. Отворихме контейнера на Пайк.

Какво намерихме? Старинни оръжия, уинчестъри, шарпове, саби, знамена, медали, униформи и така нататък. Всичко е семейно. От двеста години. Повечето въобще не ни вълнуват, но имаше и някои доста хубави неща: автомати М16, М14, един М60 — също автоматичен, стреля със 7.60 — и те са вьетнамска история — всичко се конфискува по силата на закона „Брейди“. Е, ще има известна техническа намеса, но като се има предвид славното военно минало на Пайк и връзките му във Вашингтон и Пентагона, най-вероятно ще му наложат глоба и ще го пуснат. В тая работа няма никаква слава за Греко, разбирате ли?

— Той ще си върне ли нещата?

— Не. Всичко е белязано за унищожаване. Е, някои от нашите ще облажат. Нещо като премия за работата. Наричаме го „изваждане на инвентар за тренировъчни цели“. Останалото ще се продаде или претопи. Приходите отиват в Министерството на правосъдието.

— И никаква заповед за задържане?

Дери поклати глава.

— С какво разполагаме? Аз също искам да го окошаря за стрелбата в Ред Хук, но нямам абсолютно никакви доказателства. Намерихме откъде е стрелял снайперистът. Няма нито една гилзичка, нито една следа от обувка, нито един фас, нито една хартийка от бонбон. Някакви драскотини по парапета, които приличат на следи от стойка. Никой не е чул нищо. Поради което предполагахме, че оръжието е било със заглушител. Накратко, имаме дръжки. Този тип е наистина умен.

— Ние имаме нещо — обади се Кейси. — ДНК.

— Откъде я взехте? — Очите на Флин се разшириха от удивление.

Ники му разказа за превързаната ръка на Пайк и двойното убийство в Блу Сторс и Флин се зарадва.

— Браво! Това ми харесва. Какво казаха от лабораторията?

— Преди час говорих с шефа си. Съвпада по четиринадесет показателя с кръвта върху жертвата от мъжки пол, Доналд Кондоти. По Джулия Джането няма нищо. Но Пайк ни е в кърпа вързан.

— Е, олекна ми. Щом ние не можем да го задържим заради Ред Хук, то поне вие можете да го хванете за двойно убийство. ДНК ще издържи ли в съда? Как я взехте?

Ники се загледа в масата, Декстър си наля бира и Флин загра.

— Защо претърсихте целия кораб? — попита Кейси.

Флин я изгледа замислено и се почеса по носа.

— Получихме телефонно обаждане.

— Информатор?

— Да.

— Кой?

— Не знам. Греко го познава. Не казва кой е.

— Значи Греко е набелязала нова мишена.

— Сигурно. Знам, че първата ѝ мишена беше Франк Торинети, който е приятел на Вермилиън. Струва ми се, че е намерила информатор в „Блек Уотър Транзит“. Силно вътрешен човек.

— Това ли е човекът, който се е обадил за другия контейнер?

— Може и да е той. Казах ти, че не съм толкова вътре в нещата. Знаеш ли как ѝ викат? Кралицата на пиратите. Като се стигне до конфискация на активи, няма равна в целия щат Ню Йорк. За шестте години, откакто е помощник-прокурор на Олбъни, е докарала на департамента над седем милиона долара от конфискации. А това е най-големият ѝ случай. „Блек Уотър Транзит“ струва милиони. Парите влизат направо в оперативните ѝ фондове и така може да се захване с още по-големи случаи. Вече е назначена в град Ню Йорк.

— А как стана така, че изобщо се е захванала с Вермилиън? — попита Кейси.

— Нали ви казах, той е приятел на мафията Франк Торинети. Израснали са заедно и продължават да се виждат. Освен това никога не е имал проблеми с профсъюзите. Вермилиън е италианско име. Което означава, че е корумпиран. Човек вижда онова, което иска да види.

— Всъщност Вермилиън е френско име — обади се Кейси.

Другите я изгледаха тъпо и продължиха да говорят. Ники ѝ намигна. Тя му се усмихна.

— Торинети е собственик на „Хъдсън Вали Файн Карс“ — обади се Ники. — Поршета, ферари, корвети и така нататък. Често ходя там. Зяпам през витрината и точа лиги.

— И аз. Както и да е, Греко прекара Вермилиън през месомелачката и се сдобил с компанията му.

— Какво ще я прави?

Дери Флин сви рамене.

— Ще я продаде.

— Нещо като контрибуция — намеси се Декстър. — И ние го правим. Онзи линкълн отвън също е конфискуван. Вземем го от някакъв руски мафиот, дето го затвориха за пране на пари. И нашият департамент си пада по конфискациите. А Греко на кого ще продаде фирмата на Вермилиън?

— Нямам представа. Никога не се изпуска за такива неща. Аз съм само изпълнител. Не ми казват почти нищо и освен това в момента тя ме мрази.

— Защото дойдохме в Хейзълтън ли? — попита Кейси.

— Да. Видя съобщението в НПБД и обвини мен. Няма страшно. Аз се прибирам вкъщи. Трябва да ходя на погребения на приятели.

След тези думи настъпи продължително мълчание. По някое време Декстър вдигна чашата си. Всички вдигнаха бирите си и отпиха големи глътки.

— А Пайк какво търси в цялата тази история? — попита Кейси.

— Мъст. Според мен Пайк си връща услугата. Опитва се да го начука на Вермилиън, че е предал колекцията му.

— Защо не го е убил, когато е имал възможност в Бийч Хейвън? Имал е оръжие и Вермилиън му е бил на тепсия.

— Де да знам? Може да му е кеф да се гаври с Вермилиън. Котка и мишка. Пайк е луд.

— Ако Пайк е натопил Вермилиън, то най-умното, което може да направи той, е да изпее всичко. Ако не го направи, животът му ще трае колкото пръдня на пеперуда.

Ники не издържа. И той си имаше предел на поносимост.

— Пръдня на пеперуда ли? Какво значи това? Ти помирисвал ли си такова нещо? Декстър, много е тъпо да ръсиш такива глупости. Пеперудите не пърдят. Анатомически е невъзможно.

— Така ли? — възмути се Декстър. — Откъде знаеш?

Ники извади едно марлборо, запали го и зарея поглед в пространството с израз на най-дълбока скръб.

— Ти не беше там, брато. Човек трябва да е бил там.

— Къде бе?

Ники изхлипа театрално и сграбчи ръката на Кейси.

— Във Виетнам...

Декстър се опули.

— Ники, ти си на трийсет. Бил си бебе, като е свършила войната.

— Точно така. Измъкнаха ме. Направо от детската градина. Цялата ни група замина, без Дони Нъбинс. Майка му не му даде бележка. Направиха ни бойни обущета, много сладки, с мечета. И ранички с мечета, за да си отиват. По целия път до фронта пяхме „Улица Сезам“. Божичко! Бяхме съвсем невинни. Накълцаха ни на лентички във Фу Бей. Редовната войска на Северен Виетнам. Беше ад. Оцелях само аз. Не съм го споделял с никого. Може би сега, ако някоя сваятна жена ме заобича, ще го преодоля.

Ники протегна ръка и Кейси му подаде салфетка. Получи се идеално.

Мобилният телефон на Декстър иззвъня, той го вдигна до ухото си и две-три минути само слуша. Останалите го гледаха.

— Приятели, намажете ме с пипер и горчица, защото ще ме пекат на шиш — каза накрая той.

— Кой беше? — попита Кейси.

— Нашият почитаем лидер Винсънт Сарагоса. Познайте кой се е появил?

— Джак Вермилиън? — пробва се Дери Флин.

— Грешка. Не получаващ нова кола. Изхвърлете този невежа от студиото. Друг желаещ?

— Божичко! — възкликна Кейси.

— Не. Но изборът ти е интересен.

— Имах предвид Ърл Пайк.

— Не играеш честно — отбеляза Декстър. — Обаче позна.

Неделя, 25-и юни

Междущатска 80, посока изток Патерсън, Ню Джърси

02:30

Два часа след като беше излязъл от Хейзълтън, слухът му се оправи и шокът започна да го отпуска; свръхчовешкото спокойствие, еуфорията, ненормалната самоувереност се изцедиха и изчезнаха като дим. Беше езекутирал трима души. Нямаше никакво значение, че ставаше дума за трима боклуци, които щяха да допринесат за добруването на този свят, разлагайки се в някоя канавка. Беше извършил убийство. До онзи момент бе невинен човек, който се бореше за живота си. Сега нямаше за какво да се бори. Фактът не можеше да се заобиколи, нито да се прескочи. След още пет часа шофиране по второстепенните улици и криене под мостовете, и кръжене като огромна зелена хлебарка край селата в западен Ню Джърси, Джак започна да осъзнава размерите на каменната стена, с която се беше сблъскал. Слушаше полицейското радио. На всеки половин час чуваше на запис един и същ бюлетин:

„Умоляват се екипите на щатската и местната полиция да продължават издирването на бял микробус за транспортиране на затворници, принадлежащ на федералните маршали, номер неизвестен, посока на движение неизвестна. Издирваното превозно средство се управлява от избягалия федерален затворник Джак Вермилиън — издирван във връзка със смъртта на двама помощник маршали, застреляни по време на бягството му в Бийч Хейвън, Пенсилвания, в четири часа и тридесет минути вчера през нощта. Издирваният е бял, петдесет и три годишен, висок сто осемдесет и пет сантиметра, тегло деветдесет килограма, дълга бяла коса и мустаци, вероятно облечен в маслинозелен панталон, черна тениска и маратонки. Субектът е въоръжен и опасен, действайте особено внимателно. Повтарям, въоръжен и опасен, действайте особено внимателно. Издирваното превозно средство е видяно за последен път в Хейзълтън, Пенсилвания в седемнадесет и тридесет вчера следобед.

Ако го забележите, незабавно информирайте най-близкия офис на АТО или въведете информацията в НПБД чрез МАГЛОКЕН или чрез дежурния. Подател на съобщението: АТО, Олбъни, Нью Йорк.“

Описание на микробуса, описание на него самия и предупреждение, че е въоръжен и опасен. Щеше да е зарязал микробуса още преди километри, ако не бяха две неща. Първо, не споменаваха в каква посока пътува и второ, продължаваха да търсят бял микробус с правителствени номера. Което означаваше, че цялата идиотщина, боядисването, крадените номера от боклукчийския камион, всичко това още продължаваше да дава ефект. Незнайно защо. Би го определил като късмет, ако при всеки опит думата не му засядаше на гърлото. Каквото и да ставаше с живота му — а той възнамеряваше до няколко часа да открие какво е — то нямаше нищо общо с късмета.

Слушаше по радиото песента „Летен вятър“ на Синатра — и шума по пътищата на Ню Джърси. Наближаваше град Патерсън, осветен и натоварен дори в този час на нощта: камиони, коли, таксите и изникващи от мрака зелени табели с познати имена — преди няколко километра беше подминал разклона за магистрала 287 и табела Олбъни 163 км., и Трой 170 км — след три часа можеше да си е у дома и да си легне в леглото — ето го и град Елизабет, където бяха ходили на един рожден ден като деца, бащата на Франк ги беше закарал със стар розов пакард, който миришеше на цигари. Тийнек — тук живееше един негов чичо, когото убиха в Инчоя. Юниън Сити — беше купил оттук първия си камион. Палисейдс Парк — тук се беше запознал с една едра блондинка три години преди да постъпи в морската пехота — не помнеше как се казва — имаше едно синьо и едно зелено око. Парамус — оттук минаваха, като ходеха на пикник в планината Небо — баща му караше камиона, с който зареждаше магазина си за цветя — майка му плетеше на предната седалка. Хобокен — родното място на Синатра — и предградията на Ню Йорк — Ван Кортланд — Мошолу — Йонкърс — Ривърдейл — Бронкс — Харлем — Лонг Айланд. И Астория, и блокът, в който беше израснал.

Още няколко километра и щеше да стигне до моста „Джордж Вашингтон“, изпъкващ като наниз от перли сред просторната зелена тъмнина между двата бряга. Ниските облаци сияеха в оранжево — светлините на град Ню Йорк. Беше се върнал на своя територия.

И сега какво? Само едно нещо продължаваше да го крепи. Трябваше да се прибере у дома и да открие кой — мъж, жена или който и да е — беше съсипал живота му, за пари, за забавление или за отмъщение — и може би да докаже на хората, които все още държаха на него, че е... какъв? Вече не беше невинен. Може би не напълно виновен. Ако успееше, каквото и да станеше след това, поне нямаше да свърши върху неръждаемата маса за аутопсии в моргата като поредния затворнически труп с етикетче на палеца на десния крак с хайку епитафията:

Вермилиън, Дж.
ДМ^[1]

Въздухът в маршалския микробус беше задимен, таблото осветяваше лицето му в огледалото за обратно виждане, превръщайки очите му в черни дупки на призрачно зелен фон. Движеше се с деветдесет километра в час в средната лента, точно зад един голям жълт камион, пренасящ петнадесетметрови арматурни желяза — господ сигурно продължаваше да се заяжда с него — по късовълновото радио се чуваха разговорите на тираджиите по пътя.

През първите години на „Блек Уотър Транзит“ Джак сам бе извършвал дълги курсове и в този черен нощен час им завиждаше горчиво за свободата, за това, че са в Оклахома Сити, във Фресно, Сиатъл, Чикаго, Мемфис, Канзас Сити и навсякъде. Едно много далечно минало и той знаеше дребните хитрости, които те знаеха — като например, че по шосе I-90 се развива по-добра скорост в източна посока, защото от Бозман до Чикаго е нанадолнище, че 80-а е по добра от Васач в западен Уайоминг, когато Гранд Тетон ти остава вдясно, че до Солт Лейк Сити се спестява половината бензин, необходим за преминаването през прохода Лукаут на границата на Айдахо, но ако тръгнеш на запад по 80-а, спестяваш дългото изкачване по I-90 от басейна на Колумбия към Седловата планина и след още стотина

километра ще видиш в пустинята конуса на планината Райние, изгряващото слънце е подпалило червените като лава глетчери на върха ѝ и гирляндите от реактивните самолети в небето.

След още няколко часа всички тези товарни камиони щяха да са далеч под безбрежното нощно небе, осеяно със студени звезди, но краденият микробус още нямаше да е стигнал задънения край на безцелното си пътешествие, защото Джак беше убил три деца без никаква разумна и дори разбираема причина, освен тази, че когато натискаше спусъка, всъщност виждаше тила на сина си, черепа на Дани, и че му бе страшно приятно да стреля в него. Много беше възможно да е застрелял трите хлапета, защото му приличаха на Дани, и че така убиваше собственото си дете. Защо? Защото онова драматично и отчаяно обаждане от клиниката на затвора в Ломпок бе сложило началото на цялата беда.

Беше му дори забавно да ги убива. В онзи миг се чувстваше дяволски прав, което бе обичайният проблем при този вид неща. Дълбоко в себе си обаче осъзнаваше, че ако може да върне времето назад, пак ще направи всичко, за да помогне на Дани. Той му беше син. Когато се върне вкъщи, всяко дете трябва да намира прошка и опрощение. Всъщност, убивайки тримата малолетни боклуци, той не беше убил Дани. Беше убил страха и непреодолимото усещане за безпомощност.

Е, злото беше сторено и нищо не можеше да се поправи, и времето му изтичаше. Оставаше му да свърши още едно нещо. С други думи, кого да убие? Това беше въпросът. Много важен въпрос.

Фланъри? Можеше ли да го е направил Фланъри? Според жизнения опит на Джак всеки можеше да направи всичко, стига да се озове в достатъчно брутална ситуация. Хората ставаха предатели заради любов, за пари или за отмъщение. Най-вече за пари. На Фланъри трябваша ли му пари? Той познаваше бизнеса на Джак достатъчно добре, за да може да го натопа. Но Фланъри беше против сделката с Пайк.

Индианеца също беше против. Можеше ли той да го е предал? Беше ли способен? Едва ли. За този комплот трябваша сериозни организационни умения. Индианеца не можеше дори да скочи от втория етаж без книга с инструкции и трима помощници. Но имаше

нужда от пари. Индианеца винаги имаше нужда от пари и Франк му беше казал, че се е забъркал с Кармайн и с хората му.

Кармайн? Кармайн го мразеше. Но обичаше Франк, а Франк обичаше Джак и ако Франк узнаеше, че Кармайн по някакъв начин е навредил на Джак, на Кармайн щеше да му трябва една седмица, за да умре, а на чистачите щеше да им трябва още една седмица, за да разчистят касапницата. Освен това Кармайн демонстрираше омразата си съвсем явно. Когато някой от „Астория“ искаше да ти види сметката, първото, с което се заемаше, беше да те убеди, че ти е пръв приятел. Да те прикотка и да му се довериш. И още докато си тъпо и щастливо ухилен, ти забиваше ножа в гърба. Значи не можеше да е Кармайн. Някой друг около Франк. Синът му? Клер? Можеше ли да е Клер?

Може би. Не може би. Съвсем сигурно. Беше точно в нейния стил. Но щеше да й трябва помощ, а никой от хората на Франк нямаше да направи нищо без личното му одобрение, особено ако ставаше въпрос за живота на Джак. И пак седмица изтезания и петна по килима.

Пайк?

Пайк разполагаше с нужните ресурси. И с нужната мотивация. Но операцията на АТО го беше лишила от единственото, което му беше скъпо, оръжейната колекция. Защо го бе допуснал? Освен ако колекцията не беше прикритие на нещо друго.

Напористата прокурорка Греко. Тази жена беше абсолютен бандит: беше конфискувала огромна компания, физиономията ѝ не слизаше от Си Ен Ен и случаят ѝ постилаше пътя към Вашингтон. Тя разполагаше с нужните връзки, имаше достъп до мръсни пари и нямаше проблем с организацията. Може да беше параноично, но също беше възможно. Ето го, в краден маршалски микробус, прекосил двата и още не го бяха заловили. Късмет или примамка? Греко беше способна на това. Но защо?

Защо му беше позволила да избяга? Какво печелеше? Вече го беше стиснала за гърлото и го беше натикала в затвора. Беше замразила активите на компанията му. Пайк не фигурираше в плановете ѝ, поне в това се бе убедил, и затова бягството на Джак я бе заварило напълно неподготвена. Трябваше да е така. Намесата на Пайк

в „Дени“ беше факторът хикс, който тя в никакъв случай не би могла да предвиди.

Но въпреки това той продължаваше по пътя си и не забелязваше никакви преследвачи. Нещо не се връзваше. Имаше само един начин да разбере какво. Да играе докрай. Но парите му бяха в Греко. Тя командваше парада.

Трябваше да е тя или някой от нейните хора.

Джак стигна до моста „Джордж Вашингтон“ и обмисли вероятността разговорът по мобилния телефон да бъде засечен от АТО, но реши да рискува. Обади се на мобилния телефон на Джонсън. Той вдигна на третото извъняване.

— Ало?

— Индианец?

— Джаксън! Боже господи! Къде си... не ми казвай.

— Добре съм. Сам ли си?

— Да. Но няма да е за дълго. Маршалите току-що паркираха долу.

— Ти къде си?

— Къде да съм? В офиса ти. Изпратих вагоните. Обадох се на всички, както ми каза. Само че нещата изобщо не вървят на добре. Фланъри се обади, че Греко е получила съдебна заповед да ме изведат принудително. Освен това е получила разрешение да продаде „Блек Уотър“.

— На кой?

— На кого, Джаксън. Ти на кого мислиш? На онези тюлени, дето имаха среща с теб в хотел „Фронтенак“ миналата сряда. Мартин Глейзър и двамата му сол ташащи Берн и Кулман от „Галицин, Шенг и Мънро“. Днес сутринта са направили оферта. Фланъри каза, че сделката е свършен факт. Глейзър има среща с Греко в нейния офис в десет сутринта в понеделник. Договорът влиза в действие незабавно. Веднага щом те признаят за виновен или те убият, Глейзър става притежател на целия пакет.

— Господи! Фланъри прави ли нещо?

— Не си дава голям зор. Говори се, че ако те намерят, онези от АТО ще те убият на място. Всички в Олбъни са убедени, че си виновен. Това, че си избягал, само подхранва убеждението им. Всички

скапани съдии в окръга си мислят, че тая Греко е шибаната Жана д'Арк.

— Каква е цената?

— Двадесет милиона за целия пакет.

— Те са луди! Само материалната база струва два пъти повече. „Агава Каньон“ струва девет милиона на док. Тя продава компанията за жълти стотинки!

— Прав си. Само че отделът ѝ получава двадесет милиона, тя се изстрелва право във Вашингтон, а Марти Глейзър и тъпаците му получават компания от двеста милиона за двадесет милиона. Сделката е желязна. Печелят всички, с изключение на нас двамата. Тя дори успя да замрази моите акции — забележи — като ми назначи данъчна ревизия. Изкормва ни като пъстърви.

— Сега какво е положението?

— Всеки момент ще ме арестуват за възпрепятстване на съда. Изпратила е шерифи да ме... точно така, да ме извадят. Като зъб.

Джак замълча. Дочуваше тежкото дишане на Индианеца и някаква музика.

— Добре, Индианец, направи каквото може. Изчезвай оттам преди да са те закопчали и пребили. Трябваш ми на свобода.

— Джак... по новините казаха, че си убил онези маршали. Дето ги видях. Жената и черното момче.

— Не съм. Пайк ги уби.

— Пайк? Мамка му! Защо?

— За кеф. За отмъщение. Не си изключвай телефона.

— Няма. Ти какво ще правиш?

— Ще открия кой стои зад цялата тази история.

— И след това какво?

— Не знам.

— Добре... правилно. Джаксън, говорих с Кармайн. Каза, ако се налага, да му се обадиш на мобилния телефон. Засега бил чист.

— Мога ли да имам доверие на Франк?

— Дали да имаш доверие на Франк? Мисля, че да. На твое място обаче не бих се надявал на кой знае каква помощ. Франк умира, а Кармайн не си пада много по теб. Смята, че търсиш Франк само когато си изпаднал в беда. Ако сега навлечеш на Франк някаква неприятност

и го окошарят, ще умре в затвора. Ти не означаваш нищо за Кармайн. Франк е всичко.

— Добре. Той и без това се постара да ми го разясни миналата седмица.

— Трябват ли ти пари?

— Имам.

— Сигурен ли си?

— Благодаря ти, че ме подкрепи. Благодаря ти за всичко.

— Няма нужда да ми благодариш.

— Ти се опита да ме предупредиш. Защо ли не те послушах?

— Е... не съм никакъв герой, Джаксън.

— Вярно. Ти си просто истински приятел. Ако някога се отърва от тая гадост...

— Не искам да слушам глупости. Няма да си изключвам телефона. Хайде бягай.

Джак остави телефона и шофира мълчаливо още километър и половина. След това набра номера, който му беше дал Индианеца. Отсреща вдигнаха след няколко сигнала.

— Ало?

— Кармайн?

— Джаки? Какво искаш, да те вземат дяволите?

— Франк там ли е?

— Спи. И нямам намерение да го будя заради теб.

Джак дочу женски глас, шум от прехвърляне на слушалката и после гласа на Клер Торинети.

— Джак? Къде си?

— Не мога да ти кажа. Франк там ли е?

— Току-що му сложиха упойка. Ако му стане по-зле, ще го караме в болницата. Много е зле, Джаки.

— Знам, Клер. И съжалявам.

— Кармайн не е съгласен Франк да ти помага.

— Не мога да го виня. Просто ми е нужен съвет. Нямам намерение да се изтърсвам у вас. Дай ми да говоря с Кармайн.

— Кармайн, Джак иска... какво?

Последва приглушена размяна на реплики и отново се чу гласът на Клер.

— Кармайн не иска да говори по телефона. Можете да се срещнете... не, каза, че щял да прати някой.

— Кой?

— Някой, когото познаваш.

— Кой някой, когото познавам?

Още една размяна на реплики.

— Каза, че ще прати Фабрицио.

— Господи! Фабрицио Сенца ли? Пияницата портиер?

Клер не издържа.

— Какво искаш бе, Джак? Кого да ти пратим, по дяволите? Де Ниро? Пачино? Працваме когото можем. Ако имаш по-добра идея, кажи.

— Къде?

— Кармайн казва... помниш ли онова място, където сте ходили с Франк за миди и сте пекли хотдог?

— Помня го.

— Отиди там. И чакай.

— Клер, мога ли да вярвам на Кармайн?

Мълчание.

— Мисля, че да. Тръгвай, Джак. Хайде, че трябва да затварям.

Връзката прекъсна. Джак продължи да шофира и да обмисля възможностите. Нямаше такива. След известно време видя табелата за Джером авеню, откъдето щеше да стигне до Мейджър Дийгън, а оттам и до моста „Трибъроу“, който свършваше в квартал Астория, а най-накрая и при самия булевард Астория. Ако щеше да се прибира у дома, трябваше да стигне до там. Ако нямаше да се прибира, се налагаше да се довери на Кармайн.

Подмина отклонението за „Джером“ с осемдесет километра в час и слезе на Крос Бронкс, откъдето стигна до Хъчинсън. Оттам продължи на юг и се озова в морската градина.

В четири сутринта паркира на две преки от булеварда и застана с лице към океана. На хоризонта вече тлееше пурпурна ивица. Духаше силен вятър. Джак свали страничното стъкло и жадно вдиша морския въздух. Облегна се на седалката, затвори очи и се заслуша в прибоя и вятъра. Скоро заспа.

[1] Докаран мъртъв ↑

Неделя, 25-и юни
Кола 552 на Плъхове
Магистрала I-80
04:30

Нюйоркската полиция се прибираше у дома. Кейси шофираше черния линкълн и пушеше и пиеше кафе след кафе, оглеждайки местността, по която само преди два часа беше минал Джек Вермилиън. Ники мълчаливо наблюдаваше движението. От време навреме фаровете на насрещните коли осветяваха лицето му. Кейси му хвърляше по някой поглед и си мислеше колко е силно лицето му, като издялано от бял мрамор, и колко го харесва. Но той беше бял, а тя мразеше белите, винаги беше мразила белите.

А може и да не мразеше всички бели.

А може би всъщност мразеше само една бяла жена.

Ники беше открил някаква станция и слушаше нещо, което говорителят бе обявил като дует. Кейси го беше чувала, но сега за пръв път усети тъгата и красотата на музиката. Това я караше да се страхува, че се е влюбила в Ники Цицero, нещо, за което нямаше нито време, нито желание. Като че ли това променяше нещата.

Декстър Зарнас спеше на задната седалка, завит със зелено памучно одеяло, свил крака до страничния прозорец. Тъкмо завиваха към хотела на Ники, когато мобилният дисплей премигна и по екрана му запълзяха жълти букви. Беше печатната версия на бюлетина, който чуваха на всеки половин час по радиото, откакто малко след полунощ бяха напуснали бара в Блу Маунтинс.

„Умоляват се екипите на щатската и местната полиция да продължават издирването на бял микробус за транспортиране на затворници, принадлежащ на федералните маршали, номер неизвестен, посока на движение неизвестна. Издирваното превозно средство се управлява от избягалия федерален затворник Джек Вермилиън — издирван във връзка със смъртта на двама помощник маршали, застреляни по време на бягството му в Бийч Хейвън, Пенсилвания, в 04:30 вчера през нощта. Издирваният е бял, петдесет и три годишен, висок сто

осемдесет и пет сантиметра, тегло деветдесет килограма, дълга бяла коса и мустаци, вероятно облечен в маслиненозелен панталон, черна тениска и маратонки. Субектът е въоръжен и опасен, действайте особено внимателно. Повтарям, въоръжен и опасен, действайте особено внимателно. Издирваното превозно средство е видяно за последен път в Хейзълтън, Пенсилвания в 17:30 вчера следобед. Ако го забележите, незабавно информирайте най-близкия офис на АТО или въведете информацията в НПБД чрез МАГЛОКЕН или чрез дежурния. Подател на съобщението: АТО, Олбъни, Ню Йорк.“

— Продължават да го търсят — отбеляза Ники. — Да не е потънал в земята?

— Нямам представа. На негово място отдавна да съм бутнала микробуса в някое дърво.

— И после какво? Нали трябва да пътува с нещо.

Кейси го изглежда и отново впери поглед в пътя.

— Изглеждаш уморен.

— Уморен съм.

— И той е уморен.

— Вермилиън ли?

— Да. Той е изтощен. В такъв случай хората постъпват по два начина. Или побягват напосоки, или отиват на някое точно определено място. Доста мислих за този човек и реших, че някой го е натопил.

— Кой?

— Нямам представа. Но ако някой натопи мен, аз ще отида някъде. Не знам къде е. Но ще намеря хората, които се ебават с мен, и ще оставям труповете, докато някой не проговори. Тримата задници в Хейзълтън са потвърждение, че Вермилиън не е човек, с когото да се ебаваш и да ти се размине. Според мен той се е запътил към дома и е много ядосан.

Ники не отговори и тя помисли, че е заспал. Когато подминаха Патерсън, Ники каза:

— Мисля, че си права. И това обяснява още нещо.

— Какво?

— Колко пъти чухме бюлетина?

— На всеки половин час.

— По целия път от границата на Пенсилвания насам.

— Да.

— Нищо ли не ти направи впечатление?

Кейси се засмя.

— Да. Белият микробус.

Ники също се усмихна.

— Точно така. Продължават да го наричат бял маршалски микробус. А много добре знаят, че Вермилиън го е преобоядисал в зелено. Друго?

— Кажи?

— Мисля, че Дери Флин си играеше с нас. Той получи точно толкова, колкото даде. И премълча нещо. Виждаш ли този ключ под екрана на компютъра? Нали знаеш какъв е?

Кейси го изгледа недоумяващо. Уредът бе стандартно оборудване за всички елитни полицейски коли.

— Разбира се, че знам. Предавател за глобалната позиционираща система.

— Точно така.

— Е, и?

Ники вдигна вежди и зачака.

Кейси схвана моментално.

— Мамка му! Вярно, че ти го попита защо е толкова убеден, че ще открият Вермилиън. Имали били „ресурси“. Значи маршалския микробус има джипиес предавател. Което означава, че във всеки миг знаят къде се намира. Следели са го с онзи хеликоптер. А бюлетинът е блъф, в случай че и той слуша полицейската честота, а ако е така, смята, че не са разбрали за преобоядисването на микробуса.

— Което означава, че още е в него, защото се чувства в безопасност.

— Ники, та той е убиец! Щом АТО са знаели координатите му, когато е убивал онези хлапета в Хейзълтън, то те официално се превръщат в съучастници. Ако някой разбере, че микробусът е имал предавател, ще ги съдят, докато са живи. Те са луди. Хайде, за Греко разбирам, но Дери Флин не ми се видя толкова откачен.

— Не и ако изобщо не смятат, че Вермилиън е убил пазачите. Фактът, че са застреляни със „Смит“, означава, че не го е извършил Вермилиън. Освен това изобщо не им пука за тримата плъхове, дето ги е очистил в Хейзълтън. Сигурно смятат, че никой няма да разбере за предавателя и съответно никой няма да се сети, че са могли да предотвратят хейзълтънската история. Пуснали са го на доста дълга верижка, но след като нещата са се оплескали, се обзалагам, че вече го държат абсолютно изкъсо, ако няма и снайперист, готов всеки момент да му направи трето око.

И двамата се умълчаха. Град Ню Йорк се появи на хоризонта.

— Значи Греко го манипулира. Тя знае, че е вбесен. Сама се е убедила, че е опасен. И го оставя да избяга.

— И го проследява с хеликоптер.

— Да.

— За да разбере кого ще погне. Това означава ли, че Греко го смята за невинен? Един виновен човек щеше да си плюе на петите и да изчезне.

— Не ми се вярва. Според мен тя смята, че той е италианец и че всички италианци са луди на тема отмъщение. Затова се е притаила да наблюдава как връхлита като метеор върху приятелите и семейството си, след което ще се появи, за да раздаде правосъдие и да си присвои цялата слава.

— Дери каза, че имала информатор. Най-вероятно от фирмата или от семейството.

— Точно така. Греко няма начин да не знае кой е. И затова стои и чака Вермилиън да намери шпионина и да го убие.

— Аха. А през това време какво?

— Мислиш, че Ърл Пайк прави същото ли? Не съм съгласна, Ники. Вече говорихме. Ако Пайк е бил там, когато Вермилиън е избягал, защо не го е убил? Защо не си е спестил работата?

— Сецам се за една причина. Освен играта на котка и мишка на Дери Флин. Помисли малко.

Кейси замълча. Ники намери някаква станция с джаз.

— Добре — каза тя накрая. — Видях я.

— Е?

— Пайк преследва не Джак Вермилиън.

— Възможно е. Какво тогава преследва?

— Преследването на Джак отклонява вниманието на АТО. Те се разсейват. И насочват силите си другаде. Междувременно Пайк разработва начин да си върне единственото, което го интересува.

— Оръжията ли? Това е само теория. Но?

Кейси го изглежда косо.

— Май знам какво те тревожи.

— Така ли? Я ме просвети.

— Пак влезе в играта по собствено желание.

— Да. Но той не знае какво имаме срещу него. ДНК. Затова сигурно е решил да заглади нещата с Ред Хук, да отхвърли обвиненията на АТО и да се прибере на спокойствие у дома. Това трябва да ме радва.

— Радва ли те?

— Не. Всъщност съм адски разтревожен.

— Защото Пайк знае нещо, което ние не знаем ли?

— Да — отвърна Ники и погледна през стъклото. — Така мисля.

— И аз — каза Кейси.

Неделя, 25-и юни
Морската градина
09:00

Барабанящият по покрива на микробуса дъжд събуди Джак, който сънуваше черни хеликоптери. Сънуваше, че хеликоптерът е наблизо, но шумът ту заглъхваше, ту се усилваше, сякаш машината летеше между сградите, и той не можеше да определи посоката ѝ. Ревът на хеликоптера премина в трополене на дъжд и Джак се събуди, седна, разтърка очи и погледна към океана. Облаците се бяха разкъсали, но морето беше стоманеносиво, хоризонтът бе замъглен от дъжд, а вълните се дуплеха като люспи на риба. Неколцина сърфисти се носеха по вълните, с превити гърбове и провиснали мокри коси, приклепнали върху късите си дъски, понесени към брега по мудните стъклени зелени талази. Джак се помоли разсеяно да се появи някоя перка на делфин, но господ бе твърде зает да се ебава с него и не обръщаше никакво внимание на по-нисшите морски твари.

Океанът шумеше натрапчиво и монотонно. Някъде отекваха гръмотевици, като далечна вража канонада. Натезалите от дъжда облаци висяха на хоризонта като оградата на края на света. На брега се появи самотна фигура.

— Хайде — проговори на себе си Джак, наблюдавайки възрастния, леко прегърбен широкоплещест мъж, облечен в сив дъждобран, тъмнокафяв костюм и дебели черни обувки. От време на време мъжът вдигаше цигара към устните си и ивиците дим се разлигата над главата му като пуснати от клетка бели птици.

Джак отвори вратата на микробуса и излезе при топлия вятър и тихия дъжд. Посегна в купето, свали от закачалката едно лъскаво кафяво униформено сако със златна звезда на гърдите, облече го и се запъти към брега. Старецът го видя, спря и зачака. Плажът беше дълъг, широк и пуст и напомняше на извънземен пейзаж. Възрастният мъж се обърна към океана и впери поглед в сърфистите.

— Здравейте, господин Сенца — каза Джак и застана от дясната му страна. — Благодаря ви, че дойдохте.

Мъжът не се обърна и не отговори. Фабрицио Сенца беше едър мъж, висок поне метър и осемдесет и пет. Джак долавяше мирис на цигари, чесън и влажно дърво. Хлътналите му бузи бяха осеяни със старчески петна и рехави сиви косми. Дългите му бели мустаци бяха

пожълтели от тютюна. Личеше си, че ризата му някога е била бяла и скъпа, тънката черна вратовръзка беше пристегната в грижлив възел.

— Господин Сенца — повтори Джак и посегна да докосне мъжа по рамото.

Сенца помръдна точно колкото да избегне контакта.

— Познавам те — каза той, без да се обръща. — Малкия Джаки Вермилиън. Майка ти беше прекрасна жена, хубава като кипарис. Татко ти беше разумен човек. Май имаше камион за цветя. Голям, син, с жълти букви. Паметта ми взе да отслабва. Франк каза, че и двамата били починали. Много хора умряха напоследък. Къде ти е приятелчето? Онова, дето непрекъснато виси у Франк?

— Помага ми.

— Несериозен тип. Пиячка, жени. Франк обаче каза, че ти си сериозен. Затова дойдох. Кармайн каза да ти предам много поздрав. Поздрав от Кармайн. Я ги виж тия пикльовци. Какво е това да си прекарваш дните на дъската и да чакаш да дойде някоя вълна? Защо не се хванат на работа?

Джак погледна към сърфистите и зачака.

— Добре — каза старецът. — Разтвори си сакото.

И се обърна към Джак. На четиристотин метра от тях, на покрива на един порутен жилищен блок с гръмкото име „Морски рай“ двама агенти на АТО се бяха сгушили, за да опазят апаратурата си от дъжда. Единият беше Дери Флин, облечен в дъждобран, сини джинси, черна тениска и кубинки, а другият бе жена в пълно снаряжение за дъжд, четиридесет и няколко годишна, възпълна в талията, с широко лице, малки живи черни очи и груба кожа. Мая Бергман, от агентите, участвали и оцелели при операцията Ред Хук.

— Кой е този? — попита тя Флин.

Дери беше залепил око на окуляра на оборудваната с микровълнов микрофон видеокамера. Мая държеше видеомагнетофона.

— Не знам... мамка му! Това е Фабрицио Сенца.

— Какво толкова — градинарят на Торинети.

— Сега е градинар. Но през седемдесетте беше ексекUTOR при Джони Папалия и движеше фамилия бизнес в Монреал и Торонто. Викаха му Бръснаря, защото използваше идеално наточен бръснач. Запазвал ги е живи поне час.

Мая Бергман се взря в двете фигури на брега.

— После пак кажи, че Вермилиън не е мафиот.

— Не знам. Когато самият закон ти ебава майката, кого ще повикаш? Амнести Интернешънъл? ООН?

— Не проявяваш ли прекалено съчувствие към тоя главорез, Дери?

— Тихо. Искам да чуя какво си говорят.

Старецът се приближи към Джак и го претърси съвсем професионално. Джак беше оставил глока в микробуса, тъй като знаеше, че с Фабрицио Сенца не само няма да има никаква полза, а точно обратното. Старецът вдигна ръкавите му, за да провери дали няма антена за предавател. В прозрачно сивото небе изкрещя чайка и се понесе над водата. Джак впери поглед в нея, внимаваше изобщо да не мърда. Накрая Сенца отстъпи и отпусна ръце.

— Може и да си чист. Не знам. Нищо чудно някой да те снима от ей оня камион. Или от покривите. На кой ли му пука? Франк каза да те проверя. Мен изобщо не ми пука дали ме записват. Франк е войник. Много нещо се промени от моите времена насам.

— Прав си. Последния път като ме опипваха така, бях на двайсет години и мъжът беше лекар в Камп Лежон.

— Само си върша работата. Франк каза да внимавам. Каза, иди там и говори с него. Ето ме на. Правя каквото ми казват. Аз съм шибаното момче за всичко. Казаха ми, че си пълно капо, ама като те гледам с това сако с тая златна звезда, не знам. Да не си повлякъл федерална опашка? Може да си се обърнал срещу Франк.

— Не съм единственият дето се набива на очи. Тук е Фар Рокауей. Всички те познават. Все едно Джери Вейл да се прибере в Куинс и никой да не го познае.

— Въди сигурен, че никой няма да го познае. — Старецът оголи жълтите си зъби. — Ще си кажат „Джери Вейл ли? Кой, по дяволите, е Джери Вейл?“.

После затвори очи и въздъхна дълбоко. Очите му бяха хлътнали и зачервени. Джак си спомни, че онази вечер във Франк Фабрицио беше пиян и Кармайн беше споменал нещо за починала внучка.

— Кармайн спомена, че ти е починал роднина. Близък ли?

Старецът подскочи и съсухреното му лице се изопна. Изглежда Джак, като че ли го беше ударил.

— Предпочитам да не говорим за това. Не искам да мисля за това. Всичко е свършено. Дай да вършим работа.

— Извинявай. Съжалявам. Онази вечер те видях у Франк. Мислех, че си в Сицилия. Всички мислят, че си се прибрал у дома.

— Ха! И къде според теб да ида? Първо отидох малко на север, че то Милано е станало като Питсбърг, мамка му, навсякъде шведи и шваби, че и времето е по-лошо от тук. Имам приятели в Таормина, с изглед към Етна, тъкмо слънцето като изгрява от Егейско море.

— Знам какво е. — Джак се усмихна. — Баща ми беше от Катания. Ходих там миналата година. И защо се махна от това разкошно място?

— Защото почна много да се говори. Даже il rара си отвори полската уста по наш адрес. Смахнат дърт пръч. Защо позволихме да изберат някакъв поляк, а не от нашите хора? Откачена история. Нищо не е като едно време. Хората се държат странно, спират да говорят, като влезеш в стаята. Реших, че не ме щат.

— „За твое добро, цию“ ли? — попита внимателно Джак, но все пак се улови, че иска малко да го подразни. В края на седемдесетте федералните бяха задържали Фабрицио Сенца по обвинение в укриване на данъци. Той излежа цялата си присъда и не свидетелства срещу никого. Но мафията не обичаше да поема рискове. Нищо лично, просто не си ни нужен жив, *raïsano*.

Старецът не се засмя на шегата и явно се обиди.

— И... кога се върна?

Мълчание. Чайката се върна на брега с някаква мърша в човката. Незнайно откъде изникнаха други чайки и се опитаха да ѝ я отнемат. Свадата продължи кратко, след което цялото ято отлетя и се възцари тишина.

Накрая старецът проговори.

— Не знам... сигурно има шест години. Тебе какво те интересува? Ако искаше да ме интервюираш, да беше поканил телевизията. Кажки какво има? Ти си затънал до шията, не аз. Какво искаш от Франк?

— Значи знаеш, че имам проблеми? С федералните?

— Федералните — изръмжа старецът и изведнъж се ядоса. — Тия нещастници не могат да си намерят ония работи с две ръце.

Джак също се ядоса.

— Моите уважения, цю, но навремето точно те те окошариха.

Старецът наду бузи и бръкна за цигара. Пръстите му бяха криви и възлести като корени. Тънката венчална халка беше почти погребана под подпухналата артритна плът.

— Stati di grazi, zio. Не съм казал нищо и не съм предал никого. Излежах си всичко, съвсем сам. А семейство Папалия ми изпрати убиец, някакъв pezzo povante негър с голяма пишка. Клъцнах му пишката и я пуснах в кенефа, а той лежеше на пода и пищеше, и ме молеше да не го правя. Ха! И ти мислиш, че ме е страх от тия сега? Няма ги вече едновременните сериозни пичове. Големия Поли беше последният, обаче оная моделка му изпи силиците. Сега какво остана? Евреи, руснаци и черни. Като видях, си викам salud, отиде и кварталът. Този мърльо Гравано — дете сам се нарича Сами Бика — никой друг не му вика така — бил издал книга. За всички истински пичове, които прееба лично. Това на какво прилича? По мое време нещата се правеха, а не се говореха. Аз какво общо имам с тия скапаняци? С тия телевизионни звезди? Да дойдат, ако им стиска. Аз съм staglione morta и въобще не ми пука. Какво съм аз? Шибан портиер. Франк умира. Всичко се промени. Хайде стига приказки. Целият съм мокър. Кажу какво става с теб и какво трябва да направи Франк.

Възрастният мъж замълча и зачака. От него лъхаше на някакво животинско равнодушие. Джак кимна, дъхна на ръцете си и ги разтри.

— Ето го момента — отбеляза Дери Флин на покрива на „Морски рай“.

Мая Бергман потрепери и вдигна яката си, за да не ѝ капе дъждът във врата.

Джак отправи поглед към океана. Обмисляше какво да отговори на Фабрицио. Какво наистина трябваше да направи Франк? Какво бе справедливо да очаква от него?

— Нали знаеш, че Франк продава коли?

— Да. Малки колички за малки момченца.

— Сега кой се занимава?

— Какво искаш да кажеш? Франк се занимава.

— Имам предвид ежедневния бизнес, нали Франк е болен.

— Франк не е болен, Джаки. Франк умира. Синът му се занимава. Тони. Рибата балон. Момчето кока.

— Добре, Тони се занимава, но Франк все още ръководи бизнеса. Ще разбере ли, ако някой върти някакви номера в сервиза? Там където почистват и ремонтират колите?

— Не знам. Откъде да разбере? Аз съм ходил в сервиза. Огромен е. Какви номера?

— Миналата сряда си закарах там колата. Черна шелби кобра. Много рядка кола. В целия свят са само двайсет. Федералните ми лепнаха обвинение, че съм прекарвал крадени коли по Хъдсън. Беше по сигнал, защото отвориха точно контейнера с кобрата. Същата кобра, а багажникът ѝ пълен с канадски наркодолари. Навсякъде имаше мои отпечатащи, и отвън, и в купето. Някой ми е подменил колата и ме е натопил.

— Канадски ли? Какво? Да нямаш предвид Монреал?

— Да. Монреал. Защо?

Фабрицио замълча и обърна глава към порутените блокове в далечината. Вятърът биеше във вдигнатата му яка и развяваше редките сиви коси по лъскавия му череп. Очите му бяха тесни цепки, а от устните му беше останала само тънка линия. Той погледна към Джак и отново се обърна към океана. Сърфистите се плъзгаха по стена от зелена вода. Слънцето беше пробilo облаците. Един сърфист попадна в ивицата слънчеви лъчи и мокрият му костюм заблестя като жълт огън.

— Джаки, я ги виж тия хлапета — каза Фабрицио.

— Защо?

— Обърни се, малкия. Наблюдавай пикльовците.

И двамата се обърнаха с лице към водата. Сенца извади от джоба си бележник, надраска няколко думи и го хвана така, че Джак да го вижда.

Имаш опашка.

В момента те снимат.

И те подслушват.

Мълчи.

Джак прочете бележката. Изобщо не губи време да размишлява дали Сенца е прав. Беше логично. Единственото логично нещо. Той

въобще не беше бягал. Бяха му отпуснали каишката, за да видят накъде ще тръгне. А сега беше натресъл неприятностите си в собствения си дом.

Горе на покрива Флин и Бергман започнаха да нервничат.

— И какво сега? И двамата се обърнаха. Не чувам нищо. Само скапаните вълни.

Мая нагласи копчето за честотата.

— Така по-добре ли е?

— Не, само усили шума.

Той погледна през окуляра на камерата. Двамата мъже стояха един до друг и зяпаха някакви хлапета на сърфове. Хоризонтът представляваше ярка копринена завеса от лъчи.

— Какво правят? — попита Бергман.

— Не знам. Мамка му! Не чувам нищо.

Долу на брега Джак наблюдаваше движението на молива по бележника. Болната от артрит ръка на Сенца пишеше с усилие.

Кажете нещо и да приключваме.

Качи се в буса.

Иди в Кони и тръгни по „Гаванус“.

Чакай да ти се обадя на мобилния.

Джак прочете думите и кимна. Понечи да си тръгне, но Сенца го хвана за ръката.

— Ей, Джаки, ходил ли си в Монреал?

— Ходил съм, ама много отдавна.

— Готвят страхотно. Страхотни путки. Скоро бях там.

Джак не отговори. Гледаше ръцете на Фабрицио.

— Да бе, познавам един, дето непрекъснато ходи там. Последния път ме взе с него. Трябваше му шофьор. За колите. Нали се сещаш?

Джак продължи да чака. Вятърът беше надигнал зайчета по вълните. Петната бяла пяна блестяха на слънцето като зъби на акула. Фабрицио Сенца написа една последна дума. Моливът се плъзгаше по разчертания лист като писец на кардиограф, колеблив и криволичещ. Малкият син молив се губеше в чвороподобните пръсти на стареца.

Индианеца

Неделя, 25-и юни

Офисът на федералната прокуратура

Уотър стрийт, Долен Манхатън

12:00

Ърл Пайк се появи в офиса на федералния прокурор сам. Валериана Греко го очакваше заедно с неколцина агенти на АТО. Дери Флин и Мая Бергман продължаваха да следят Джак Вермилиън. Пайк влезе в просторния махагонов офис, в тъмносин костюм на „Армани“, сапфиреносиня риза и небесносиня вратовръзка със златна игла. Черните му обувки лъщяха до блясък, а на средния пръст на дясната му ръка се мъдреше масивен златен пръстен със синята емблема на Уест Пойнт. Греко проследи пътя му през персийския килим иззад бюрото си с размерите на щата Канзас. Тя беше облечена в сив костюм и черна копринена риза. На стената зад нея висеше масивна дърворезба, изобразяваща орела на правосъдието. Огромният прозорец откриваше гледка към Бруклинския мост и Ийст Ривър. Агентите, до един мъже, всичките мускулести, млади, гневни и въоръжени до зъби, помръднаха неспокойно, когато Пайк се приближи до бюрото и протегна ръка. Греко се усмихна мило и я пое.

— Благодаря ви, че дойдохте, господин Пайк. Очаквах ви. Седнете, ако обичате. Бен, би ли ни донесъл кафе? Кафе ли предпочитате, или чай?

— С удоволствие ще изпия едно кафе, госпожице Греко.

Тя кимна на чернокосия къдрав младеж, който изхвърча от стаята и след секунди се върна със сребърен поднос с кафе, чаши, захар и сметана. Греко наля две чаши и подаде едната на Пайк, който благодари и се облегна в тежкото кресло. Греко се върна зад бюрото си, седна, наведе се напред и генераторът на властта забуча на пълни обороти.

— Сигурен ли сте, че не желаете да присъства адвокат?

— Обвинение ли смятате да ми предявявате?

— Вие сте наясно със залавянето на вашата пратка.

— Наясно съм. Колегите ми от СКК ме уведомиха съвсем подробно. Разбрах миналата вечер и веднага взех самолета.

— Откъде?

— От Сиукс Фолс. Имах работа там.

— Сиукс Фолс? Сигурен ли сте? Вашето име липсва в регистрите на основните превозвачи по вътрешните линии. Имаме информация, че в петък вечер сте взели чартърен полет от „Ла Гуардия“. В полунощ. Освен това ни уведомиха, че сте отлетели за Харисбърг, а не за Сиукс Фолс. Точното време ни интересува живо, тъй като не може да не сте разбрали, че същата нощ в Ред Хук имаше престрелка, при която загинаха неколцина от хората ми. Стрелял е опитен снайперист. Оръжието е било „Барет Петдесет“. Познавате ли това оръжие?

— Разбира се. Познавам идеално М-осемдесет и две-А-едно. Както го познават и хиляди други бивши армейски стрелци. Четох за Ред Хук. Ужасна история. Самият аз съм попадал под обстрел. Такава безсмислена трагедия!

— Да, вие знаете тези неща. От военното ви досие разбрахме, че сте висококвалифициран снайперист и че години наред сте изпълнявали точно такива задачи за Специалните сили в места като Гватемала, Еквадор и Близкия изток, по време на войната в Персийския залив. Награден сте с Бронзова звезда за заслуги в Ко Рок, въпреки че данните за подвига ви са много оскъдни.

— Оскъдни са. И такива ще останат. Но не съм бил в Ред Хук. Съжалявам.

— Да, но е налице едно противоречие. Както отбелязах, служителката на летище „Ла Гуардия“ каза, че в полунощ сте взели полет до Харисбърг. Не до Сиукс Фолс. Това ни поставя пред една загадка.

— Мисля, че мога да ви дам решението й.

— Така ли? Много се радвам.

— Взех чартър до Харисбърг. В Северна Дакота. Не Харисбърг в Пенсилвания.

Настъпи продължително и тежко мълчание.

Греко стисна зъби.

— Много сте умен, господин Пайк. Не ви го препоръчвам.

— Така ли? Защо не пробвате и вие? Например, когато вашият агент притиска чиновничката в „Слипстрийм“ на „Ла Гуардия“, отправя й куп грозни заплахи и най-общо се държи като главорез от гестапо, при което нещастната жена му казва — след като й е оказан натиск — че самолетът е за Харисбърг, и толкова, умното нещо, което е

можел да направи този младеж, е да определи за кой Харисбърг става дума.

— Служителката е казала Харисбърг, Пенсилвания, господин Пайк.

— Не мисля. Видеокамерата в бюрото на „Слипстрийм“ е заснела целия инцидент. Вашият агент е треснал по бюрото с юмрук, викнал е: „Толкова ли беше сложно?“, след което е излязъл, оставяйки на запис последните си думи. Те били „тъпа путка“.

— Този агент току-що е бил загубил трима свои колеги. Така че можем да му простим грубостта. Ние проверихме „Слипстрийм Еървейс“, господин Пайк. Собственикът е някой си Дарси Прут. По една случайност господин Прут е пълноправен съдружник в „Системи за кризисен контрол“. „Много удобно“ е меко казано.

— Дарси Прут ми е стар другар по служба. И бизнес съдружник. Защо, по дяволите, да не използвам неговата фирма?

— Да се върнем на командировката ви в Северна Дакота. Да разбирам ли, че работите сам?

— Не, с мен имаше още двама души.

— От СКК, така ли?

— Да.

— И те ще потвърдят, че сте били в Северна Дакота, нали?

— Ако ги попитате.

— Непременно ще го направим. И когато си признаят, ще ги обвиним и ще ги изправим пред съда редом с вас.

— Госпожице, жестоката истина е, че наистина бях в Харисбърг и имам свидетели. Съжалявам за вашите агенти. Доколкото разбрах, този Вермилиън е някакъв мафиот. Потърсете снайпериста в техните редици. Целият превозвачески бранш е техен. Възможно е да сте се натъкнали на нещо и хората ви да са били убити по тази причина. Пропуснали сте да попитате за кой Харисбърг става дума. Заяждате се не с когото трябва. Командвате един куп глупаци. Бъдете лидер. Пожертвайте един и продължете напред.

Греко не можа да сдържи изпепеляващия си поглед към един от агентите. Той го посрещна с каменна физиономия.

Тя си възвърна самообладанието и се усмихна на Пайк със стиснати зъби.

— Каква беше целта на командировката ви?

Пайк поклати глава.

— Не мога да ви кажа. Професионалната етика не ми позволява да обсъждам делата на клиентите си.

— Но вие не отговорихте на обажданията ни.

— Не съм ги получил. Харисбърг е точно на границата на Айова. В този район няма мобилна връзка. Освен това бях доста зает. Клиентът ми е крупен земевладелец. Искяхме да обсъдим нещата дискретно. Може ли да ви задам един въпрос, госпожице Греко?

— Моля.

— Какъв е статутът на колекцията ми в момента?

— Кажете й сбогом, господин Пайк. Тя е конфискувана.

— Унищожена ли е?

— Още не. Но ще бъде. Вие нарушихте закона, господин Пайк.

— Не признавам, че съм нарушил закона.

— Извършили сте опит за трансфер на забранени оръжия. Това е подсъдно. Оръжия, изрично забранени с федералните разпоредби от 1994 година.

— Мога да възразя — и ще възразя — че тези оръжия са част от колекция с огромна историческа стойност и поради това не попадат под силата на тези наредби.

— В архива ни няма молба от вас за определяне на подобен статут на колекцията ви. Опитали сте се да изнесете от страната нелегални оръжия и да ги продадете на чуждестранен гражданин. Мексикански военен.

— Подадох молба в АТО за уреждане на статута още миналата година. До ден-дневен търпеливо очаквам решение. И имам всички основания да смятам, че колекцията ми не е незаконна, тъй като въз основа на разпоредбите на закона за търговия с оръжие, колекция, за която е подадена молба, не подлежи на конфискация, докато молбата не бъде резолирана.

— Твърдите, че сте подали молба... кога?

Пайк й подаде някаква бланка.

— Ето разписката. И входящия номер.

Тя я измъкна от ръката му и я подаде на един агент, който бързо излезе от стаята.

— Ще проверим. Аз продължавам да твърдя, че опитът за трансфер на оръжие — законен или не — без надлежно уведомяване

на АТО е сериозно криминално деяние.

— Напълно съм съгласен с вас. Абсолютно сте права.

— Така ли?

— Без капка съмнение. Разбрах, че сте арестували човека. Разбрах и че след това сте го изпуснали. За жалост, след като е убил двама пазачи, така чух.

— За Джак Вермилиън ли говорите?

— За него. Той е превозвачът и отговорността да декларира товара е негова. Аз го уведомих за съдържанието на контейнера и очаквах да спази необходимите процедури. Все пак това е негова работа, нали? Работа на „Блек Уотър Транзит Системс“.

Гримът на Греко бе подложен на жестоко изпитание.

— Вие сте сключили заговор с господин Вермилиън да укрие...

— Моля? Да не би да имате записи? Касети? Или онези снимки, които агентите ви толкова обичат?

— Имаме свидетелските показания на...

— Неговата дума срещу моята. А доколкото разбирам, неговата дума е дума на трафикант на крадени коли и перач на пари. Мафиот. Вие го казахте. Гледах пресконференцията ви вчера. Бяхте много убедителна. Това ли е свидетелят, когото ще изправите в съда?

Гримът на Греко не издържа. Над порцелановата ѝ горна устна изникнаха капчици пот. Вратата се отвори и агентът на АТО дотича и остави на бюрото някаква разпечатка. Греко се зачете в листа.

— Неприятни вести ли, госпожице Греко?

— Явно сте подали молба колекцията ви да се ползва със статут на историческа ценност. Поне така твърди компютърът.

— Твърди? Та това е вашият компютър.

— Процесът е... данните могат да се фалшифицират. Аз...

— Добре. Значи вече започнах да подправям данни в компютрите на АТО. Изглеждате ми мъничко отчаяна, госпожице. Боя се, че не мога да ви отделя повече време. Има ли друго? Мога ли да си тръгна? Или предпочитате... да поостана?

Усмивката му приличаше на бръснач.

— Да поостанете? Не, не е нужно да... пооставате.

Пайк се надигна, оправи ръба на панталона си, закопча сакото си и огледа стаята.

— Това вашият офис ли е, госпожице Греко? Впечатляващо. Мислех, че работите в Олбъни.

— Не... преместиха ме. В момента работя в Ню Йорк.

Пайк я изгледа студено.

— Сериозно? Повишение? Честито. Каква прекрасна гледка.

— Благодаря. Не ви задържам. Но нещата съвсем не са приключили, господин Пайк. Ще говорим с приятелите ви от СКК. Искам да ви помоля да не напускате щата.

— Дори не си го помислям. Ще се навъртам наоколо. Можете да разчитате на мен. Междувременно, полагайте грижи за колекцията ми. Знам, че мога да ви имам доверие. Очаквам да ми я върнете, и то скоро. Освен това искам да ви уведомя, че ако някой ваш служител повреди, изгуби или извади за тренировъчни цели дори един-единствен предмет... и ако колекцията ми бъде нарушена по какъвто и да било начин, ще разглеждам подобна постъпка като умишлен акт — акт на преднамерен зъл умисъл — лично от ваша страна и ще ви държа лично отговорна. Професионално. Лично.

— Ооо, с дело ли ме плашите? Разтреперих се. Ваша работа, господин Пайк. Ще се видим отново.

Пайк се усмихна широко.

— Моя работа ли? Много весело, няма що. Желая ви приятен ден.

Шосе „Гаванус“, Бруклин

12:15

Дери Флин и Мая Бергман летяха с черния хеликоптер на АТО. Флин управляваше машината, а Бергман следеше зеления микробус сред множеството други превозни средства по „Гаванус“. Слънцето беше пробило облаците и блясъкът от колите на триста метра отдолу я заслепяваше. Флин се оглеждаше за други въздухоплавателни средства и летеше на около километър зад микробуса.

Разполагаха с още две коли и с камион, които трябваше да се включат в преследването. Флин им даваше указания, докато Мая следеше движението на микробуса на Джак. Върховете на небостъргачите в долен Манхатън тънеха в кафеникав смог, Ийст Ривър приличаше на разлят живак. Ревът на вертолета докарваше на Мая главоболие.

— Защо просто не заловим този кучи син? — извика Мая и нагласи бинокъла си.

— Защото вече се срещна с човек на Торинети. Както предположихме. И ще го направи пак. Виждаш ли онези сгради в началото на тунела Бруклин-Батъри? Това е Ред Хук. Всичко започна там. Може да се връща на местопрестъплението. Дай да изчакаме какво ще направи.

В началото на тунела имаше задръстване. Зеленият микробус намали ход пред естакадата.

— До всички. Мисля, че отива на пристанището Ред Хук. Всички да държат връзка. Имаме предавател, така че сме го покрили отвсякъде.

Микробусът се намираше само на няколко метра от естакадата за Бруклин-Куинс Експрес. За неделя сутрин движението беше просто отвратително — пълноводна река от коли и камиони, броня до броня, спиране — тръгване. Беше едва първата седмица на лятото, а градът вече се задушаваше от туристи. Камионът на АТО беше на няколко коли разстояние от микробуса. Флин натисна бутона на радиото.

— Делта, много си близо.

— Пекар, не искам да го изпускам. Задръстването е жестоко.

— Знам. Не забравяй, че и ние го следим.

— Прието, Пекар.

Зеленият микробус спря и задържа колите отзад.

— Май се чуди — каза Мая.

— Да. Имай готовност.

Микробусът тръгна, отмина отклонението за БКЕ и остана на лентата за „Гаванус“.

— До всички, не е Ред Хук. Обектът пое по Бруклин-Батъри. Делта, върни се. Чарли и Алфа, поемете го. Като влезете в тунела, ще изгубите връзка с нас, затова стойте близо до него. Като излезе, го поемаме ние.

— Прието, Пекар.

— Тук Делта, потвърждавам. Оттеглям се.

— Алфа, поемам. Прието.

— Мразя тунели — обади се Мая, облегна се на дясната седалка и разтърка очи. — В тунелите стават какви ли не простотии.

— Следим го с три коли и микробусът има предавател. Даже да изгубим визуална връзка, ще го намерим по джипиеса. Спокойно.

Хеликоптерът набра височина. Зеленият микробус стигна до будката за плащане и спря.

— Тук Алфа. Плаща таксата. Виждам го, той е.

— Прието, Алфа.

— Ето го — каза Мая. — Защо, по дяволите, не го следим през мобилния му телефон?

— Мая, следенето с хеликоптер струва хиляди долари. Освен това имаме и предавателя в микробуса.

— Имам лошо предчувствие, Дери.

Зеленият микробус изчезна в единия от черните квадрати близнаци на тунела. Хеликоптерът се понесе отгоре, а Алфа спря пред будката. Камionenът и зеленият форд на АТО се намираха по-назад в опашката. Ситуацията беше рискова, но все пак разполагаха със сигнала от предавателя. Той обаче започна да заглъхва с навлизането в тунела.

— Пекар, тук Алфа. Имаме проблем.

— Алфа, тук Пекар. Какво става?

— Спряха да пускат коли в тунела.

— Защо?

— Чакай малко...

— Казах ти — обади се Мая.

— Бутни някой долар на човека и влизай!

— Спуснали са бариерата. Вътре имало задръстване и нямало да пуснат никого, докато не се разчисти. Човекът каза да си завра парите отзад.

— Алфа, влизай пеш. Веднага!

— Прието!

Хеликоптерът се снижи на сто и петдесет метра и Флин и Бергман проследиха с поглед двамата агенти, които изскочиха от бялата кола и хукнаха към тунела с пистолети в ръце.

— Делта и Чарли, чухте ли?

— Тъй вярно, Пекар.

— Делта, вие отивайте на помощ на Алфа пеш. Чарли, остани на позиция. Ние отиваме на изхода за Батъри. Размърдайте се!

— Прието, Пекар.

Хеликоптерът се понесе с пълна скорост над Ийст Ривър и скоро увисна над изхода.

— Ами ако излезе от тунела за „Франклин Делано Рузвелт“?

— Ще го видим. Мая, днес си настроена доста песимистично.

Изминаха няколко минути. Дери Флин продължаваше да се бори с вятъра и с теченията между високите сгради наоколо, без да изпуска от око сигнала от приемника. Ето го. Усилваше се. След тридесет секунди микробусът изскочи от тунела и пое към Гринуич.

— До всички. Тук Пекар. Виждам го. Пътува към Гринуич... завива надясно по „Ректор“... тръгва към Бродуей. Спря на светофара на Бродуей и „Ректор“. Имам сигнал от приемника.

— Тук Чарли. Делта и Алфа още са в тунела. Нямам връзка с тях. Да стоя ли тук?

— Нямах избор. Аз поемам микробуса. Стой и чакай Делта и Алфа.

— Прието, Пекар.

— Дери, микробусът не помръдва.

Флин погледна надолу. Микробусът беше спрял наред улицата. Зад него вече имаше задръстване.

— Какво прави?

— Не знам.

— Имам лошо предчувствие, Дери. Кацай.

— Ти добре ли си? Това е Уолстрийт. Погледни какви са сгради и течения. Ще разбия хеликоптера. Ще утрепя хора.

— Нещо става. Той изобщо не помръдва.

Движението зад зеления микробус спря напълно. Хората започнаха да слизат от колите си. До микробуса се приближи полицейска кола.

— Мая, включи на градската честота и предупреди полицията. Бързо!

Двама полицаи слязоха от колата и тръгнаха към микробуса.

— Централа, тук въздушното звено на АТО. Намираме се над Бродуей и „Ректор“. Ваш патрул Б1 се приближава до зелен микробус. Субектът вътре е въоръжен и опасен.

— Идентифицирайте се.

— Говори специален агент Мая Бергман от АТО. Веднага се свържете с патрула.

— Б1, обади се.

Единият полицай спря. След това и другият. До вратата на микробуса оставаха не повече от три метра. Полицаят включи радиостанцията си и гласът му се разнесе в ефира.

— Б1 до Централата.

— Б1, над вас е въздушно звено от АТО.

Полицаят вдигна глава. Бялото му лице се откри на фона на синята униформа.

— Виждам ги, Централа.

Мая се включи в ефир.

— Офицер, тук специален агент Мая Бергман от АТО. Следим зеления микробус. Субектът е въоръжен и опасен. Не се приближавайте. Повтарям, не се приближавайте. Това е федерална операция. Не се приближавайте до субекта.

— Как да не се приближавам? Той е задръстил цялото движение, агент Бергман. Всеки момент ще го линчуват. Трябва да се приближа.

— Имате ли видимост?

— Имам. Човекът е на шофьорската седалка. Облечен е в маршалско сако със златна звезда. Хили ми се.

Полицаят вече беше извадил оръжието си, а партньорът му беше заел позиция за нападение от лявата страна на микробуса. Хората започваха да се трупат наоколо. Операцията беше провалена.

— Майната му! — изруга Дери Флин. — Да се оправят с него.

— На улицата ли?

- Не, в ареста. Бозата стана голяма.
- Б1, тук АТО.
- Момент, АТО. Б1, тук Централа. Докладвай.
- Докладвам, Централа. Изчакайте малко.

Флин снижи хеликоптера колкото можа и започна да лавира между небостъргачите на Уолстрийт. Дърветата и тревата в Батъри Парк полегнаха и по улиците се понесоха прашни вихрушки. Двамата полицаи се приближиха до вратите на микробуса с извадени пистолети. Единият се втурна към шофьорската врата и я отвори рязко. В същия миг другият нахлу през дясната врата. Микробусът се разлюля и първият излезе, повлякъл след себе си някакъв белокос мъж в маршалско сако.

Изблъскаха мъжа на земята и го оковаха в белезници. Тълпата се развълнува, но не стана ясно дали аплодира полицаите, или ги освирква. Нюйоркчани бяха странни хора. Ченгето, което беше арестувало мъжа, го изправи на крака и включи радиостанцията си.

— Централа, прати ни звено за детоксикация. Задържаният е бездомник.

Мая Бергман се включи.

— Б1, тук въздушно звено. Повторете.

Полицаят вдигна глава, придържаше шапката си.

— АТО, това ли е престъпникът, когото издирвате?

— Не можем да го идентифицираме оттук.

— Аз мога. Викат му Фреди Гъзаря. Живее в тунела Бруклин-Батъри. Целият е в тиня като тритон. Освен това вони.

— Познавате ли го?

— Да. Често излиза от тунела. Всички в района го познават. Има запазено място в приюта. Каза, че някакъв мъж спрял в тунела, метнал му ключовете и се качил на друга кола. Какво викаш, Фреди?

Полицаят наведе ухо към устата на задържания, след това отново обърна глава към небето.

— Каза, че колата била много хубава. Синя. Иска да ви помогне. Освен това иска да отиде с микробуса до Флорида. Цял живот бил мечтал да отиде във Флорида. АТО, вие как мислите? Може ли да задържи микробуса?

— Може ли да опише мъжа, който му е дал ключовете?

— Госпожо, Фреди не може да си опише и пръстите. Май са ви изпързали. Фреди казва, че човекът се качил в синя кола. Вземете я потърсете. И ако обичате, разкарайте си хеликоптера от кръгозора ми.

Уотър стрийт и Пек, Долен Манхатън

13:00

Кейси и Ники седяха в колата и чакаха Ърл Пайк да излезе от офиса на федералния прокурор на улица „Уотър“. Кейси още беше в черните джинси, тениска и ботуши от предишния ден. Ники беше със син костюм, бяла риза и памучна вратовръзка. Декстър също беше облечен за работа и причакваше Пайк на отсрещния тротоар — четеше вестник и оглеждаше минаващите момичета.

Горещият вятър влачеше по улицата боклуци и хартии. Кейси имаше чувството, че е паркирала на дъното на Големия каньон. Надвисналите отвсякъде каменно стоманени сгради, тесните улици, магазините, нагъчкани така на гъсто, че колите едва се провираха между тях, паважът, хилядите неделни туристи на площ един квадратен километър...

Беше включила радиостанцията на честотата на Манхатън. Чуха целия разговор между патрулната кола и въздушното звено на АТО. Ники дори свали прозореца, за да чуе хеликоптера, но шумът отвън бе невероятен. Отнякъде все пак се долавяше боботене — или по-скоро вибрации — от ниско надвиснал хеликоптер.

— Как ти се струва?

Кейси, която наблюдаваше изхода на сградата с такова напрежение, сякаш иззад стъклената врата щеше да се материализира отговорът на въпроса за смисъла на живота, отговори, без да го поглежда:

— Мисля, че някой помага на Джак Вермилиън.

— Браво. Трябвало е да станеш ченге.

— Мислила съм по въпроса.

— Чиста работа, а?

— Направо жестока. Този тип е умен. Къде е този Пайк, по дяволите?

— Според теб колко още ще се бави?

— Не знам. Може да го арестуват.

— Няма да го арестуват.

— Надявам се...

Пейджърът на Кейси изписука и тя го откачи от колана си.

— Ники, превключи на пета. Винс е.

— Добре.

Ники включи на пети канал, а Кейси вдигна слушалката.

— Пет-едно-едно.

— Кейси, ти ли си?

— Да, шефе.

— Къде сте?

— В колата, на кръстовището на „Уотър“ и „Пек“.

— Пайк излезе ли?

— Не, шефе.

— Добре. Декстър на място ли е?

— Да, шефе. Виждаме го. На място е.

— Току-що се чух с АТО. Пайк излиза. Не са могли да пробият алибито му. Не могат да го задържат. Всеки момент ще излезе. Няма да пускат опашка след него, защото им казах, че ще го поемете вие. Гледайте да не оплескате нещата. Поемете го на секундата. Искате ли подкрепления? Мога да ви пратя патрул от Пето.

— Той да не е Годзила? Ние сме трима.

— Добре. А, още нещо. Обадиha ми се от Пийкскил. Нещо за куфарчето ти. Някоя си Мойра Стокович.

Пръстите на Кейси побеляха, но тя успя да запази самообладание. Опитва се да не откъсва поглед от сградата, но зрението ѝ се замъгли и сърцето ѝ заби като тъпан.

— Супер. Какво каза?

— Тъй като ставало въпрос за куфарче на полицаи, решили да поработят по-усърдно. Преровили района на болницата и даже оставили бележки с описанието. Кафяво, с метални ръбове и лепенка на Доброволните патрули. Нали така? Оная грозотия, дето я донесе от Двадесет и пето?

— Същата.

— Стокович каза, че сутринта в управлението им дошъл един тип, който видял бележката. Оказало се, че е собственик на бюро за куриерски услуги близо до болницата. В петък към два следобед дошъл някакъв гражданин с твоето куфарче, поръчал да го опаковат и го изпратил. Звучи ми доста странно.

— Стокович взела ли е куфара?

— Не. Затова ти се обаждам. Не е ли вече у вас?

— У нас ли?

— Да. Предполагам, че съвестният гражданин го е отворил и сигурно е намерил адреса ти на някой документ. Апартамент Пет-Б. Темпъл Корт, Проспект Парк. Това ли е?

— Да. Това е домашният ми адрес.

— Още ли не си го получила?

— Не. Защо?

— Трябваше да е пристигнал. Гражданинът е отишъл в куриерското бюро към девет вечерта, докато си била в Пенсилвания. Помолил да го доставят спешно. И те го доставили спешно. Куриерът тръгнал в десет без десет. Пийкскил е на шейсет километра от вас. Значи трябва да е бил у вас, като си се прибрала.

Улица „Уотър“ се разлюля и устата на Кейси пресъхна. Нещо я стисна за гърлото. Декстър ги беше оставил с Ники в хотел „Тъндърбърд“ в Йонкърс и беше откарал линкълна в гаража на Плъховеите на площад Алби. Беше говорила с майка си от хотелската стая на Ники. Майка ѝ не беше споменала нищо за никаква доставка.

— Ами аз... майка ми не ми каза... тя спеше, като се прибрах.

— Е, поне се е разписала. Куриерът е взел разписка. Елена Шпандау. Не си ли видя куфарчето у вас?

— Не. Може да го е прибрала в килера или някъде другаде.

— Стокович иска да ѝ се обадиш. Да ѝ звънна ли?

— Защо?

— Защото е взела описание от съвестния гражданин.

— Прав си. Имам ѝ номера. Ще ѝ се обадя веднага щом приключим тук.

— Прието, Кейси. Обади ми се, като арестувате Пайк. И внимавайте. Всички.

— Добре, Винс. Прието.

Кейси изглеждаше сякаш всеки момент ще припадне. Ники я сграбчи за рамото.

— Кейси, искаш ли колата? Аз ще се обадя да пратят патрул от Пето. Ние с Декстър ще се справим сами.

— Не. Имаш ли мобилен?

— Да. Ето ти го.

Кейси взе телефона и набра домашния си номер. Продължаваше да наблюдава стъклената врата, но мислите ѝ бяха съвсем другаде. Един сигнал. Два. Три. Ърл Пайк излезе и се огледа за такси. Декстър

се отлепи от стената и разкопча сакото си. Телефонът продължаваше да звъни. Четири. Пет. Ники вече излизаше от колата и Кейси го последва, без да сваля телефона от ухото си. Шест. Седем. Осем. Пайк ги забеляза и се напрегна. Изглеждаше като че ли ще побегне, но остана на мястото си. Ники беше вдигнал значката си с лявата ръка, а дясната посягаше към служебното му оръжие. Девет сигнала. Десет сигнала. Пайк им се усмихваше. Единадесет сигнала. Дванадесет сигнала. Декстър викаше нещо на Пайк.

Кейси изключи телефона и изтича при тях.

Беше извадила пистолета си. Ники беше на три метра от нея, напрегнат като струна. Пайк изглеждаше спокоен и дори развеселен. Беше вдигнал леко ръце с дланите напред. Декстър беше на метър и половина от него. Кейси направи опит да се съсредоточи, но главата ѝ се въртеше и единствената ѝ мисъл беше какво ли прави майка ѝ в този миг.

— Ърл Пайк — каза Ники достатъчно високо, та минувачите да се обърнат.

Ники и Декстър стигнаха до Пайк едновременно и го блъснаха в каменната стена. Декстър отстъпи и го взе на прицел, а Ники се наведе и изръмжа в ухото му:

— Ърл Пайк, арестуван сте за убийството на Джулия Мария Джането и Доналд Албърт Кондоти в нощта на двадесет и първи юни в околностите на Блу Сторс. Имате право да мълчите.

Ники извади белезниците. Кейси и Декстър стояха отстрани и държаха под око ръцете на Пайк.

— Имате право на адвокат. Ако не можете да си позволите адвокат, ще ви бъде назначен такъв.

Ники го окова с ръцете отзад и го поведе към колата. Декстър държеше задната врата отворена. Хората ги гледаха. Пайк не оказа абсолютно никаква съпротива. Декстър го хвана за рамото.

Пайк се усмихна на Кейси и подметна:

— Офицер Шпандау, днес сте много черна.

Ники го блъсна. Пайк се удари в колата, изправи се и изсъска право в лицето му:

— Трябва да направим няколко рунда. Само двамата. Да видим как ще се справиш.

Ники го набута в колата и затръшна вратата.

— Боксьорската ти кариера току-що приключи, чук такъв.
Декстър и Кейси се спогледаха. Край. Бяха заловили Пайк.
— Мамка му! — въздъхна Декстър. — Много ми е хубаво.
Ники се опита да се усмихне, но не успя.

Процедурата по ареста и разпитите им отне още три часа. Кейси непрекъснато звънеше на майка си, но беше част от екипа, извършил ареста, и се налагаше спешно да попълва множество документи. Ако си тръгнеше, адвокатите на Пайк щяха да ги направят на нищо.

Пайк седеше на стола за разпити със скръстени на гърдите ръце и любезна, но незаинтересована усмивка. Гледаше Кейси, която звънеше по мобилния телефон зад стъклото на стаята за разпити. Представяше си как звъни и звъни, и звъни. Представяше си колко ѝ е гадно. Другите две ченгета, Ники Цицero и онзи тулуп Декстър Зарнас си говореха нещо. Не чу разговора им, но предположенията за същността му го развеселиха.

Догадките му бяха абсолютно верни.

В коридора Ники говореше за Кейси Шпандау.

— Декстър, Кейси има много спешна работа. Двамата с теб няма ли да се справим?

— Тя е част от екипа. Познава този гад. Искam да участва в разпита. Мисля, че ще успее да му влезе под кожата.

— Декстър, Кейси има... проблеми вкъщи. И трябва да се прибере. Имам предвид веднага.

Декстър не знаеше нищо за личния живот на Кейси, но интонацията на Ники му подсказваше, че проблемът е повече от сериозен.

— За какво става въпрос, Ники?

— Не мога да ти кажа. Прекалено е лично.

Декстър хвърли поглед към Кейси, която стоеше наскреде залата с телефон в ръка и гледаше в пода.

— Тя написа ли си докладите?

— Всичките. И аз ги написах.

Декстър се поколеба, без да сваля очи от нея.

— Ами щом иска да изпусне най-веселата част, нямам нищо против.

Отиде при нея и ѝ каза нещо, което Ники не чу. Тя изгледа първо Ники, а след това и Декстър. След това дойде при Ники и го целуна по

бузата.

— Благодаря ти.

— Бягай! Ще ми звъннеш ли, като се прибереш?

— Обещавам.

Кейси забърза навън: почти тичаше. Хвана такси и докато пътуваше, позвъни още три пъти. Вече едвам сдържаше сълзите си. Звънеше и чуваше сигналите „свободно“. Можеше да се обади на бърза помощ. Щяха да пристигнат за броени минути. На нея щеше да ѝ отнеме поне час в тоя шибан неделен трафик. И какво щяха да намерят? Ако пристигнеха преди нея какво щяха да заварят? Тъпкано с фалшиви рецепти куфарче на полицаи? Майка със свръхдоза? Мъртва майка със свръхдоза? Какво щеше да им обясни? В никакъв случай. В никакъв. Така че не се обади на бърза помощ.

Магистрала 22
Аустерлиц, Ню Йорк
16:00

Фабрицио Сенца мина по всяка възможна задна улица в щата и по целия път на север Джак лежеше на задната седалка, наблюдаваше крайпътните дървета и размишляваше какво го очаква. Сенца слушаше някаква джаз станция, доста силно, тъй като беше малко глух, и палеше една от друга ментолови цигари.

Прочетоха някакви новини чак когато стигнаха Чатъм, малко градче близо до границата на Масачузетс. Джак ги изслуша внимателно, обаче единственото, което се споменаваше, бе изявлението на специален агент Дери Флин, че беглецът Джак Вермилиън продължава да се издирва и скоро ще бъде заловен. Останалото беше спорт и предизборна надпревара за кметското кресло на град Ню Йорк. Новините завършиха с кратка криминална хроника на щата, която започна със следното:

„От кореспондента ни в Ню Йорк научихме, че е бил заловен обвиняем по пътното убийство, за което вече съобщихме. Детективите от отдела за съвместни действия към нюйоркската полиция съвместно с полицаи от отдела за криминални разследвания на щата са арестували днес бившия военен Ърл В. Пайк, докато е излизал от кабинета на помощник федералния прокурор Валериана Греко на улица «Уотър». Пайк е заподозрян в убийството на двама младежи в гората близо до Блу Сторс миналата сряда. Засега не разполагаме с официален коментар, но източници, близки до случая, твърдят, че арестът е извършен вследствие на намерената на местопрестъплението ДНК. Пайк е пълноправен съдружник в притежаваната от бивши военни мерилендска фирма за консултантски услуги «Системи за кризисен контрол». Пайк е задържан в ареста на Манхатън и очаква изслушване в съдебната палата на Олбъни утре сутринта.

Властите продължават да търсят оцелели в дълбоките води на...“

Сенца изключи радиото и измина още петнадесет километра в пълно мълчание. Джак се опита да осмисли чутото, но се провали с гръм и трясък. Наистина беше чул за някакво убийство в щата, но това беше малко преди животът му да се обърне с главата надолу и да почне да се тревожи за други неща. Връзката с Пайк го обърка тотално.

Зачуди се дали да не попита Сенца какво мисли по въпроса, но тишината откъм предната седалка беше като каменна стена и Джак реши да не споменава нищо. Сенца не беше продумал почти нищо, докато пътуваха, а след новините млъкна съвсем. Джак виждаше, че старецът си има свои тревоги. Не бяха споменавали почти нищо за Индианеца, най-вече защото Джак наистина се разстройваше при тази мисъл. Индианеца беше половината му живот, единственото истинско нещо освен работата. Познаваха се от почти четиридесет години.

Но всичко съвпаднаше. Дори канадската връзка. Когато хапваха пържоли на покрива на къщата му, Индианеца беше споменал за някаква любовница студентка. Деконструкционистка. Точно така, от „Макгил“. Джак беше сигурен, че „Макгил“ е университет в Монреал. А Франк му беше казал за колите, по-специално за тъндърбърда на Клер. И Фланъри му беше казал. Тогава всичко му се беше сторило съвсем нормално. Но защо? Никой не знаеше защо. Какви мотиви можеше да има Индианеца? Джак беше сигурен, че ще го попита. Лично. Много скоро. И когато получише отговора, щеше да знае какво да прави. Опита се да въздъхне и го заболя.

Познаваше това стягане в гърдите и този студ. Сърдечна болка. Сенца изглеждаше раздвоен между лоялността към Франк и подозренията към Джак и Индианеца. И явно лоялността печелеше. Джак на няколко пъти го попита къде отиват, но неизменно получаваше някакво ръмжене и поредните километри в пълна тишина. Сивият глок убиваше ребрата му. Беше го заредил със седемнадесет от патроните на Калахан. Единият беше в цевта. Не че това го успокояваше особено. Разбра накъде отиват чак когато завиха към паркинга на брега на Хъдсън, където миналата седмица се беше запознал с Пайк. Сенца спря под една плачеща върба и се обърна към Джак.

- Пристигнахме. Стой в колата, докато не ти кажа.
- Добре. Какво ще правим?
- Ще чакаме.

— Кого?
— Поисках помощ.
— От Франк ли?
— Естествено, че от Франк. От кой друг? От Светата Дева ли?
— Той какво ще направи? Ще намери ли Индианеца?
— Ще разберем, като дойде. Стой сега тук и мълчи. Аз отивам да пусна една вода.

Сенца отвори вратата и излезе. В колата нахлу хладен въздух с дъх на тиня, гора и цветя. Джак опита да се отпусне. Както лежеше по гръб, виждаше само клоните на върбата. Те се поклащаха, показвайки му сребристите си листа, и Джак си припомни, че само преди няколко дни беше гледал такива върби през дебелите стъкла на хотел „Фронтенак“ и се беше сетил за златоперките в Южнокитайско море, Индианеца беше до него. Вятърът шушнеше в листата. През клоните се виждаше потъмняващото следобедно небе.

Изминаха няколко минути. Сърцето му за пръв път от няколко дни почти възвърна нормалния си ритъм... но точно тогава чу три отчетливи изстрела — единия по-слаб, другите два по-силни. Джак се изтърколи от колата и тупна на каменната настилка. Глокът вече беше в ръката му и солидната му тежест го успокои. Под сянката на върбата не виждаше почти нищо. Пропълзя възможно най-безшумно до следващата върба, изправи се и се огледа.

Нямаше жива душа и единствената кола беше тяхната. Паркингът продължаваше на около километър и половина по бреговата ивица, а самият парк продължаваше още половин километър по-нататък. Бреговете бяха обрасли с върби, но покрай пътя имаше морава с пейки. Отвъд моравата блестеше черната лента на пътя. По тъмнозелената трева се спускаха лилави сенки. Реката шумеше. Вятърът шумеше. Джак различи повърхността на реката, само на десет метра от себе си. Широка, кафява и гладка, с редки бразди от пяна. Джак предпазливо тръгна наляво.

Куршумът улучи ствола на дървото точно до главата му и треските се забиха в слепоочието му. Жилеха като пчели. Той се втурна към реката през високата трева. Вятърът и реката заглушиха следващия изстрел. Джак стигна до брега и се скри зад някакво дърво. Не успя да разбере откъде се стреля, но куршумът беше долетял откъм реката. Кой стреляше по него? Полицията? Сенца? Пайк?

Индианеца?

Със сигурност не беше Пайк. Той щеше да го улучи. Не беше и Сенца. През последните два часа Сенца можеше да го убие колкото пъти поиска. Оставаше Индианеца. Той можеше и да не го уцели. Така и не се научи да стреля, даже през войната. Джак се премести и надигна глава. На петдесетина метра от него имаше няколко ябълки, обрасли в смрадлика. Ако се съдеше по изстрела, стрелецът използваше голям пистолет, така че петдесет метра не бяха кой знае какво разстояние. Ябълките бяха клонати и сенките под тях бяха синьо-черни. В една от тези сенки мърдаше някаква фигура. Джак впери поглед в нея и застина. Фигурата помръдна отново и Джак видя ослепителната искра — хвърли се настрани — куршумът се заби в корените на върбата — изстрелът отекна. Джак се подхлъзна и падна в реката — течението беше ужасяващо бързо — успя да се задържи с лявата ръка за някакви коренища — усети как клоните раздират кожата му — обувките му се изхлузиха и отплуваха — водата беше леденостудена и вонеше на тиня и прогнили дървета — той се вкопчи здраво в коренищата — хлъзгавата кора му се изплъзна и реката го понесе — усещането беше като да те влачи камион — течението беше адски силно. Джак вдигна глока, докато брегът го отминаваше — забеляза, че се насочва към някакво каменисто островче — течението го удари с всичка сила в него — нещо в гърдите му изпраця — дъхът му излезе — течението го повлече — но се задържа. Всяко вдишване беше болезнено като рана от бръснач.

Джак пренебрегна болката и се покатери на брега. Някъде отгоре една сянка помръдна във високата трева и се насочи към поляната. Джак внимателно се измъкна от водата. Още три отчаяни яки ритника и успя да излази на тревата. Видя някакъв едър мъж да пристъпва внимателно към мястото, където се беше подхлъзнал в реката. В дясната му ръка имаше пистолет. Кармайн Даджулия.

Джак вдигна глока, подпря лакът на тревата и насочи дулото точно в лъскавата сива коприна между лявата му мишница и кръста. В очите му се стичаше вода и всяко вдишване караше глока да трепери. Кармайн вече беше на не повече от седем метра — подтичваше приведен към брега. Вниманието му беше изцяло приковано в реката. „Голяма грешка“ — помисли си Джак — разбираше от такива работи — и натисна спусъка.

Пистолетът подскочи, разтърси цялата му ръка и заби бръснача дълбоко в гърдите му. Върху сивото сако на Кармайн разцъфна тъмно петно. Кармайн се обърна, изпсува, вдигна колта си и стреля по Джак — куршумът взриви калната пръст над главата му. Джак отново се плъзна надолу — задържа се — видя тичащия към брега Кармайн — счупеният жълт порцелан на усмивката му грейна на фона на мургавото лице. Джак вдигна отново глока — чу вик — Кармайн се обърна — Фабрицио Сенца стоеше на метър от ябълковата горичка — от лицето му се стичаше кръв. Кармайн се извърна и насочи колта към Сенца. Джак стреля и Кармайн се свлече на земята. Пистолетът отхвъркна от ръката му.

Джак стана и залитайки тръгна към Кармайн. Усещаше топлата мека трева под босите си крака.

Грубото лице на Кармайн беше яркочервено, устата му се бореше за въздух като риба на сухо, гърдите му се надигаха и спадаха. Яркочервената му кръв се стичаше и попиваше в зелената трева и Джак изведнъж си припомни червената кръв на Танка, която си проправяше ручейчета през зелената боя. В долната лява част на корема му имаше друга рана.

Кармайн се размърда, отвори очи и изпышка:

— Да ти го начукам, Джак!

И пак ги затвори.

Фабрицио Сенца се приближи. Дишаше тежко. Наведе се и взе колта. Джак видя черната дупка на лявата му буза. Черните му очи бяха почти притворени от ужасната болка. Опря дулото в лицето на Кармайн и той извърна глава и затаи дъх в очакване на куршума. Джак пристъпи до Сенца и хвана ръката му. Сенца го изгледа недоумяващо.

— Трябва ми — каза Джак.

Темпъл Корт
Проспект Парк
16:30

Таксито още не беше спряло, когато Кейси мушна двадесет долара през процепа и изхвърча от колата. Стигна до стъклената врата на блока на бегот. Ръката ѝ продължаваше да стиска мобилния телефон. През този час и половина от моста до Проспект Парк беше звъняла непрекъснато. Сигналът „свободно“ отекваше в мозъка ѝ.

Вратата на асансьора се затвори и кабината потегли нагоре мъчително бавно, отброявайки по една година на всеки етаж. На петия етаж Кейси изскочи още преди вратата да се е отворила. Миришеше на яхния, иззад една от тежките дървени врати гърмеше някакъв мач. Тя изтича до апартамента, стиснала ключовете в ръка. Отвори. Вътре цареше пълна тишина.

— Мамо? Къде си?

Нищо.

Влезе в хола. Слънчевите лъчи се стелеха върху паркета като разтопен мед. Зеленото кожено канапе беше празно, от единия му край висеше смачкано на топка синьо одеяло. Телевизорът работеше на канала на Си Ен Ен, но звукът беше намален докрай. Дървената масичка беше зарината с мръсни чаши, шишенца от хапчета и препълнени пепелници. Въздухът тежеше от миризма на марихуана и ментолови цигари. От уредбата се разнасяше някакъв тих суинг. Вратата към спалнята на майка ѝ беше затворена.

— Мамо! Аз съм.

Тишина. Вратата беше леко открехната. Кейси видя крайчеца на неоправеното легло и разхвърляните по пода дрехи, влезе и прокара длан по чаршафите.

Бяха студени. И влажни. Сякаш майка ѝ се беше потила. На масичката до леглото беше пълна свинщина. Банята светеше. Кейси се втурна натам. Откри майка си под покрития с хиляди златни звезди тъмносин таван. Върху нощната масичка гореше цял град от свещи, въпреки че отвъд белите памучни пердета все още беше ден. Майка ѝ лежеше по гръб със скръстени на гърдите ръце, облечена в светложълта нощница. Куфарчето на Кейси лежеше на пода до леглото, съдържанието му беше разпиляно по морскозеления килим. Навсякъде се търкаляха отворени шишенца, писма и рецепти. Кейси се приближи

до леглото и погледна лицето на майка си. То беше бледно, почти синьо, изпито, с изпъкнали скули, затворени очи и лъскаво от пот чело. Наведе се да докосне гърлото ѝ.

Елена Шпандау отвори очи.

— Кейси.

— Мамо.

— Много се разтревожих. Колко е часът?

— Четири и малко. Неделя. Отворила си ми куфара.

— Да, отворих го. Съжалявам.

— Преди малко звънях. Не ме ли чу?

— Май те чух. А може и да не сме. Гледах звездите ти.

— За бога, мамо! Помислих си...

— Помислила си, че съм друсана или умряла.

— Какво друго да си помисля?

— Взех няколко хапчета. Доста хапчета. Направих си страхотно парти. Но прочетох писмата. До лекарите. До болниците. Прочетох всичко. За онова нещастно момиченце миналата седмица. Шауана Кориел. Прочетох документите от съда, на онази съдийка с хубавото име, как беше? Юфония? Тя ги е пуснала и тримата. След онова, което са направили. Ужасна история. Целият ти живот е в този куфар, Кейси. Не че е много хубав живот. Ти непрекъснато се бориш.

— Мамо...

Майка ѝ вдигна излинялата си восъчна ръка и докосна лицето ѝ. Пръстите ѝ бяха студени. Очите ѝ бяха мокри.

— Превърнала съм живота ти в ад, Кейси.

— Не. Да. Не знам. Опитвах се да ти помогна.

— Знам. Приключи ли с опитите?

Кейси почувства, че се задушава. Очите ѝ горяха. Майка ѝ чакаше отговора. Кейси поклати глава.

— Не, мамо. Не съм.

— Тогава аз искам да започна.

— Какво?

— Да започна опитите. Дали ще успеем?

— Можем да опитаме.

Кейси дори успя да ѝ повярва, и то за доста дълго.

Вали Милс
Ренселер, Ню Йорк
18:00

През целия път Кармайн не каза нищо — само се взираше в тила на Сенца, сякаш искаше да пробие в него дупка. Джак седеше на предната дясна седалка с глока в ръка и вдишваше натрапчивия мирис на кръв. Миришеше на белина и на ръжда. Отначало раната на Кармайн кървеше доста силно, но сега кръвта беше почти спряла.

Франк ги чакаше в сенките зад желязната ограда. Индианеца не се виждаше никъде. Клер Торинети също. Гаражът на Франк бе достатъчно голям, за да побере пет коли. След като автоматичната врата се спусна, вътре стана тъмно като в рог. Гаражът беше от камък и тухла и вътре беше хладно като в пещера.

Франк Торинети се подпря на тухлената стена. Беше в бледорозова сатенена пижама и изумруденозелен халат. Болезнено бледите му глезени с лилави вени стърчаха над виненочервените пантофи. Прожекторът в гаража осветяваше потното му лице с провиснала като омекнал восък кожа и святкащи с жълтеникав блясък хлътнали очи. Франк пушеше и наблюдаваше Фабрицио Сенца, който покриваше колите с полиетилен. След това Сенца вдигна Кармайн Даджулия от пода, сякаш беше пластмасов манекен, и го стовари на един стол.

Лицето на Кармайн беше като от камък. Дишаше равномерно и спокойно. Ръцете му лежаха вързани в скута. Бяха му свалили сакото и мускулестото му тяло се белееше като гръб на кит, с огромно и гладко кръгло шкембе и напоена с кръв превръзка от собствената му съдрана риза. Кръвта се беше съсирила в отвратителна кафеникава маса, но при всяко негово издишване потичаше тънка червена струйка, която попиваше в панталона му. Бедрото над раната в дясното коляно беше пристегнато със собствения му колан от черна кожа и тока от лазурит с голямо златно „К“. Плътта под турникета беше подпухнала и зачервена. Едната му обувка беше изчезнала някъде по време на пътуването дотук. Няколко минути никой не каза нищо. Накрая Франк се отлепи от стената и застана пред Кармайн. Джак се подпря мълчаливо на тъндърбърда на Клер.

Кармайн вдигна безизразен поглед към Франк. Франк кимна, без да го гледа и Фабрицио Сенца пристъпи под светлината на прожектора.

На бузата му имаше чиста превръзка, но цялата му лява страна беше отекла и синьо-черна, а лявото му око сълзеше. Джак го огледа. Търсеше признаци на болка, но лицето на стареца беше като издялано от дърво.

— Покажи му — заповяда Франк.

Фабрицио Сенца бръкна в джоба на омачканото си окървавено сако и извади продълговата кутия от кедрово дърво. Показа я на Кармайн, после отвори сребърната закопчалка. Капакът отскочи и разкри подплатената със син сатен вътрешност. В кутията лъсна дълъг бръснач с дръжка от слонова кост.

Сенца извади бръснача и застана зад Кармайн.

— Франк, не е честно! — възкликна той.

— Така ли? Защо?

— Това беше само между мен и Джаки.

— Между теб и Джаки значи?

— Да. Трябваше да избирам между теб и него.

— Я разкажи.

— Ами. Аз... аз се грижа за теб, Франки, знаеш, че винаги съм бил зад теб. Ти се разболя, отслабна. Някой трябваше да се грижи за всичко. Всичко, което съм направил...

— Федералните наблюдават ли къщата?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Наблюдават ли къщата?

Кармайн се поколеба, после поклати глава.

— Не.

— Защо?

— Не знаят, че Джаки е тръгнал насам. След като Фабрицио се обади, им казах, че са поели на юг към Джърси. Хванаха се.

— Значи си искал да ги разкараш, така ли? За да убиеш Джак?

— Не ставаше въпрос за Джак. Той се опитваше да ти натресе федералните. Защото хленчеше и се молеше. Джак винаги е бил прекалено добър за хора като нас. И когато се наиксна, дойде да иска помощ. Направих го заради теб, Франк. Ако той изчезне, федералните не могат да стигнат до теб. Опитах се само да ги държа далеч от теб.

— Само дето ти пръв си ги насъскал по Джак.

— Не е толкова просто.

— Доносничил си на федералните, нали? За мен?

Кармайн поклати глава.

— Не. Нещата се развиха съвсем другояче.

Франк също поклати глава и погледна над бръснатата глава на Кармайн. Той проследи погледа му и вратните му жили се изпънаха като въжета. Сенца не помръдна. От мястото, където беше застанал, Джак виждаше идеално и тримата, Сенца в полусянка, изправения на стола Кармайн, обвит от почти неземан конус светлина, и изтъкания от нерви и гняв Франк, който обаче бе спокоен, много спокоен. Джак никога не го беше виждал толкова спокоен.

Реши, че е спокоен, защото е на работа. Ето така изглеждаше Франк, когато беше на работа. И нямаше нищо общо с другаря му от детинство. Това беше мъж, чийто живот бе преминал в дела, за които Джак дори не искаше да повярва, че е способен да извърши. Дела като това. Гласът на Франк бе нисък и мек, но нямаше как да скрие гнева му.

— Фабрицио знае как действат всичките тези гръбначни прешлени. Може да те среже така, че да не си движиш ръцете или краката и ръцете, или оная си работа. А може да те клъцне така, че да не можеш да се движиш целият, но да усещаш всичко.

— Знам... Господи, знам, Франк.

— Затова не ми създавай проблеми. Не съм тук, за да се забавлявам.

— Знам. Господи, Франк — нали сме приятели. Това няма нищо общо с теб.

— Федералните са те пипнали. За какво? Канадската простотия ли?

Кармайн мълчеше. Джак стоеше и гледаше и му се искаше изобщо да не се беше прибирал от войната. Сенца се размърда и обувките му изскърцаха по бетонния под. Кармайн подскочи, сякаш беше бръкнал в контакт.

— Фабрицио, би ли излязъл иззад гърба ми?

Сенца не каза нищо. Франк посегна и вдигна лицето на Кармайн към прожектора така, че да вижда очите му.

— Налага се да обясниш. Няма да излезем оттук, докато не разбера какво става. Не искам да ти причинявам болка, но не мога да оставя нещата така. Кълна се в майка си, ще оставя Фабрицио да направи всичко каквото трябва и много добре знаеш, че накрая пак ще

си кажеш всичко. Това не ти е филм, Кармайн. Ще те боли ужасно. Никога повече няма да можеш да ходиш, ще пикаеш в памперси и ще изкараш остатъка от живота си на легло с дихателна тръба в гърлото. С теб сме заедно от отдавна. Не искам да става така. Моля те, дръж се като приятел.

— Аз съм приятел! Дадох им Джаки. Можех да им дам теб! Но те покрих. А сега си ме вързал тук за стола, а този педераст се присмива и на двама ни.

Франк вдигна ръка и го докосна по бузата.

— Чуй ме. Това е между мен и теб. Още от самото начало. С какво те хванаха? С наркотици ли?

— Ами... с колите. И с парите.

— Питай го за Индианеца — обади се Джак.

Кармайн го изглежда с двадесет и четири каратова омраза.

— Индианеца е пълен нещастник. Инструмент. Използвах го. Внася коли от Обърн, а аз го свързвам с един продавач от Канада. Индианеца отива и купува по две коли месечно или на половин месец. Понякога взема Фабрицио за компания и за да му кара втората кола. Попитах го дали може да ми прекарва това-онова и този нещастник каза, че може. Не знае нищо.

Джак искаше да повярва, но не можеше.

— А ти защо си ги прекарвал с неговите коли?

— А бе той е нещастник. Тъпчех багажниците му с дрога и с какви ли не боклуци, а той изобщо не се усети. Толкова е тъп, че минаваше през Улф Айланд, през Кейп Винсънт, там може да имат митничарски кучета и какво ли още не, ама той изобщо не се сеца. Те обаче не го проверяват и той си шари насам-натам с Фабрицио. Дъртакът и каубоят. Митничарите изобщо не ги и поглеждат, гледат само хубавите стари коли. Използвах ги. Искam да кажа, че използвах Индианеца. Не теб, Фабрицио. Кълна се, не съм те използвал. Никога не бих позволил...

— Какво внасяше? — прекъсна го тихо Франк.

— Вършех разни услуги на канадците. Основно пари. За биячите. Франк, имах нужда от пари. Ти вече не се грижиш за работата. Другите измислят нови неща. Наемат нови хора. Ти не обръщаш никакво внимание. Знам, че си болен, по дяволите, но все пак имаш отговорности.

— Знам, че имам съпруга.

Кармайн потръпна.

— Клер няма нищо общо с тая работа.

— Нищо ли не знае?

— Знае... че се грижа за теб.

— Значи двамата сте доста близки?

— Франк, тя... се тревожи. За бъдещето.

— Значи ти си бъдещето на Клер, така ли?

— Не. Няма нищо такова.

— Тъй ли? Кажи тогава какво има. Вечер като си легна, вие май мислите, че като съм натъпкан с лекарства, ме няма. Гледам ви. Теб и нея. Правите го пред очите ми. Виждал съм ви, Кармайн. Не ми казвай, че и това го правите за мен. Значи те спипаха. Как? Индианеца разбра ли? Той ли те натопи?

Кармайн се озъби.

— Ако ме натопи, от него ще остане само едно мазно петно на подметката ми.

— Как стана тогава? Как ви хванаха? Кой?

— Шибаната канадска конна полиция. Имали информатор. А канадците ме предадоха на федералните.

— Кои федерални? На оная путка Греко ли?

— Да. Тя е главната. ФБР ме предаде направо на прокуратурата. Сключиха сделка. Тя сключи сделка.

— Преди колко време?

— Мамка му... преди шест или седем месеца.

— Кого искаха?

— Тебе. Иначе трябваше да ѝ дам друг. Ако не, сделката отпаднаше. Тя и без това вече беше решила, че Джаки е мръсен, и беше доста нахъсана. Просто ѝ дадох каквото искаше. Дадох ѝ човек, голяма компания с много активи, и ѝ казах, че Джаки е мафиот. Тя се нахвърли като змия на пилета.

— А този Пайк? Той какво общо има?

— Пайк? Нищо. Тоя тип е някакъв шибан единак.

— Как тогава го забърка и него?

— Той ми се обади заради оръжията. Аз реших, че това е шибаната глазура на тортата. Вече бях нагласил кобрата. Ако Джаки поемеше оръжията, трябваше само да разбере кога ще слезе на

пристанището и да направя така, че кобрата да е на борда на кораба. След това се обаждам на Греко и бам, закопчават Джаки и за оръжията. Не можех да пропусна такава страхотна възможност. И тогава съвестта на Джаки да вземе да проговори и той да вземе да издаде Пайк. Това направо ни уби. Греко едва не се насра, като й се обадох. След това реши, че няма значение. Така или иначе, вече им беше в ръчичките. Но беше изпитано, откъдето и да го погледнеш. Закопчават едновременно и Джаки, и Пайк. Двама вместо един.

— Как успя да измамиш Джак?

— Джаки вкара кобрата си в сервиза, а аз имах същата. Казах на Индианеца откъде да я вземе в Монреал.

— Той помогна ли ти да откраднеш другата? — попита Джак.

— Не. Не мога да му имам доверие за такива неща. Защо? Да не е казал, че ми е помогнал?

— Не съм го питал. Още — отговори Джак.

— Той не ти е никакъв приятел, Джаки. Мислиш, че е голяма работа. Заеби. Случайно да си го питал откъде взема толкова пари? Преди месец ми плати сто хиляди за залози. Ако го видиш, попитай го откъде ги е взел.

— Няма. Не е моя работа.

— Така ли? Ти си голям тъпак бе! Толкова си тъп, че цели два дни кара шибаната кобра, без да забележиш, че не е своята. То си е живо удоволствие да те натопи човек.

Джак стисна устни. Франк отиде до тезгяха с инструментите и наля червено вино за себе си и за Джак. Сложи двете чаши на дървен поднос от четиридесетте с надпис „Лейк Плесид“ във всички цветове на есента. Джак си помисли, че прилича на жрец. Франк взе подноса и отново се приближи към групичката. В очите му се четеше болка, загуба и смърт, но и образът на едновременно хлапак. Франк докосна чашата на Джак със своята.

— Salud.

— За какво? — попита Джак.

— За теб.

Джак хвърли поглед към Кармайн. Той ги гледаше. Застаналият в полумрака зад стола Фабрицио гледаше тила на Кармайн и бръснарят проблясваше в дясната му ръка.

— Мобилният ти в теб ли е?

Франк извади телефона от джоба на халата си.

— Дай му го.

— На Кармайн ли?

— Да. Трябва да се обади на един човек.

— Няма да се обадя на никого, педераст скапан — викна Кармайн.

Никой не му обърна внимание, Франк вдигна дясната си вежда.

— На кого?

— На Пайк — отвърна Джак.

— Мислиш ли, че е безопасно?

— Не.

— Тогава защо?

— Дължа му го.

— Какво му дължиш?

— Кармайн не е единственият доносник в стаята, Франк.

Офисът на окръжния прокурор на Манхатън

Сентър стрийт

19:00

Ники Цицero и Декстър Зарнас бяха прекарвали два часа в чакалнята пред офиса на окръжния прокурор, който се занимаваше със случаите с двойна юрисдикция за щата Ню Йорк, и чакаха да видят кой от трите края на битката ще се разхлаби пръв. В стъкления офис имаше поне седмина адвокати, представляващи трите държавни агенции, федералната прокуратура, щатската прокуратура и двете градски прокуратури на Ню Йорк. И Пит Лютурно беше там, заедно с някои от шефовете на нюйоркската полиция, и дори някакъв адвокат, който представляваше град Вашингтон. Караницата беше шумна и разгорещена и поне за момента изглеждаше, че печелят всички, с изключение на щатските адвокати.

Декстър се беше разположил на един дървен стол, с крака върху кошчето за боклук, и пиеше кафе. Ники седеше срещу него на някаква разбριцана дървена скамейка и държеше главата си в ръце. Беше... объркан.

Кейси му се беше обадила малко след пет, тъкмо докато вкарвах Пайк в подземие то на централния арест. Ники беше изслушал разказа ѝ с облекчение — беше си получила куфарчето и майка ѝ не се беше надрусала до смърт. Но това, че майка ѝ е станала нов човек, не му се видя особено убедително. Беше се наслушал на такива обещания, които като правило завършваха или в ареста в петък вечер, или в претъпканото спешно отделение в събота, или в моргата в някой дъждовен понеделник. Кейси беше приключила разговора с това, че по-късно ще се опита да му се обади вкъщи — в смисъл в хотела му в Йонкърс. Не, нямало да идва днес. Надявала се, че той и Декстър ще се справят с останалата част от ареста на Пайк. Ако имали нужда от нейните показания, щяла да бъде на работа утре сутринта. Имали много да си говорят с майка ѝ. „Чао, Ники“, беше чул. И все още го чуваше.

— Какво си се замислил, Ники?

Ники вдигна поглед към Декстър.

— Моля?

— Изглеждаш като че ли някой е направил котката ти на хамбургер.

— Нямам котка.

— Значи хамстера.

— Не ми разваляй настроението с такива неща, Декстър. Тия мошеници докога ще се разправят?

— Те са адвокати. Можем да си остареем тук, че и да пукнем, докато ги чакаме.

— Как мислиш, кой ще спечели?

— Вие. Останалите юрисдикции разполагат само с подозрения относно Пайк. Докато АТО не открие пушката и не я свърже с Пайк или докато някой в СКК не го изпържи, нямат нищо. Свидетелката в Бийч Хейвън изобщо не го е видяла и още не са намерили пистолета, с който смятат, че е застрелял пазачите. Този тип е наемен убиец, Ники. Професионалист. Това му е била работата в армията и с това се занимава и сега. Освен това има зад гърба си СКК.

— Защо? Какво ги кара да рискуват да бъдат обвинени във възпрепятстване на правосъдието или в съучастие?

— Предполагам, че Пайк може да разкаже за тях не по-малко, отколкото те за него. Тези типове действат в зоната на здрача между ЦРУ и ФБР. Компании като „Ефективно управление“, „Военни професионалисти“ и прочее работят за частни лица и правителства от третия свят, където правосъдие означава да те изкарат от леглото посред нощ, да те откарат с бял микробус и да ти теглят куршума в тила. Пайк може и да е ненормален, но не е луд. Изчислил е всичко преди да се забърка с всички тези истории. Предвидил е маршрути за влизане и маршрути за отстъпление и всичко, което ще каже впоследствие, е подготвено отпреди, чак до разстоянието между Ред Хук и „Ла Гуардия“. В сравнение с него федералните са пълни леваци.

— Тогава как го хванахме?

— Не сме го хванали. Той ни дойде на крака.

— Да бе. И аз точно това се чудех.

— И аз, Ники. Опа, привършихме.

Някаква костюмирана дама се беше запътила към стъклената врата, една от прокурорките на щата и на отдела за криминални разследвания на щатската полиция, русокоса хубавица с широки скули и едро, но стегнато тяло, напъхано в сако и пола от изумруденозелена коприна. Тя излезе и погледна Ники и Декстър, които вече бяха скочили на крака.

— Здравейте. Вие сигурно сте Ники Цицero, а вие трябва да сте сержант Зарнас от нийоркската полиция. Аз съм Бриджит Маккарти, помощник окръжен прокурор на щата Ню Йорк. Искam да ви поздравя за залавянето на господин Пайк. Както разбирате, той е доста търсен мъж.

— Пак заповядайте — отвърна Декстър.

Маккарти му се усмихна и закрачи към вратата. По средата спря и се обърна.

— Момчета? Хайде да тръгваме.

— Къде? — попита Декстър.

— В съда, естествено. Защитата на Пайк поиска изслушване и аз смятам да им го дам.

— Какво изслушване? — попита Ники.

Маккарти му се усмихна през рамо.

— Кратко, надявам се.

Изведе ги от сградата, след което ги преведе през страничните улички и парка до сградата на съда. Изкачи на бегом стъпалата, отвори със замах бронзовите врати, махна на двамата пазачи при детектора за метал — Ники и Декстър подтичваха след нея — и стигна до редицата зали на втория етаж. Там спря пред една голяма дървена врата със златни букви:

СЪДИЯ ГЛОРИЯ БЕТЮН

— Влезте, но пазете тишина. Това място е за юристи. Каквото и да си помислите, не го казвайте на глас.

Тя почука и отвори вратата. Помещението беше малко и претрупано с юридическа литература и картини в позлатени рамки. Пред очуканото махагоново бюро имаше четири стола, кацнали върху изтърган персийски килим. На единия от столовете седеше дребен възрастен чернокож мъж в тъмносин костюм и излъскани до блясък черни обувки. Беше крехък, сбръчкан и прошарената му коса беше основно бяла. Покрай очите му имаше бръчици. Общо взето изглеждаше весел човек, който е намислил нещо особено приятно за по-нататък.

Жената, която пушеше в коженото кресло зад бюрото, беше чернокожа, слаба, около петдесетгодишна, изключително красива и с превързана с червена панделка снежнобяла коса. Очите ѝ бяха спокойни и доброжелателни. Притежаваше присъщата на някои съдии аура, съобщаваща на околните, че е видяла всичко в този живот поне по три пъти, но се е шокирала само първия. Тя се надигна и подаде ръка на Бриджит Маккарти.

— Госпожице Маккарти, радвам се да ви видя. Познавате Уолтър Кендъл, нали?

— Разбира се. Посещавала съм упражненията на професор Кендъл в Йейл. Но предполагам, че вие не ме помните, професоре.

— Помня ви. — Кендъл стана и протегна костеливата си, но твърда ръка. — А кои са тези млади хора?

Маккарти представи Ники и Декстър и ги настави пред бюрото. Не пропусна да им отправи по един предупредителен поглед, докато сядаше на стола до професор Кендъл. Съдийката се наведе, сплете пръсти и кимна на професора.

— Мисля, че можем да започваме, професоре.

— Благодаря. Знам, че всички сме уморени, и искам да ви се извиня от мое име и от името на клиента ми за това необичайно изслушване в неделя вечер.

— Аз съм дежурна. Освен това ми е интересно — отговори съдия Бетюн.

— Интересно? — обади се Бриджит Маккарти. — Кое ви е интересно?

Кендъл се засмя и ги изгледа снизходително над златните рамки на очилата си.

— Сега ще ви кажа. В чест на тези двама млади офицери, които са решили да ни удостоят с присъствието си, ще пропусна юридическия пълнеж и ще се постарая да обясня по възможно най-елементарен начин, че един от крайъгълните камъни на свободата е Четвъртата поправка, която гарантира правото на свобода от неоснователен обиск или конфискация. Вярвам, че това е принцип, с който са съгласни всички присъстващи. Освен това искам да отбележа извън протокола, че особено съжалявам, че ми се налага да привеждам такъв аргумент в случая с господин Пайк, с когото като етика и убеждения не ме свързва почти нищо. Лично аз бих желал да видя този

изверг прикован за стената и пребит с камъни. Но се налага да го приведа. Задължава ме канонът на професионалната етика.

— И какъв е аргументът ви? — попита съдия Бетюн.

— В основата на делото, заведено от щата срещу господин Пайк, е ДНК, открита върху тялото на жертвата, нали така?

— Не съвсем — отговори Маккарти. — Освен това конфискувахме мерцедеса на господин Пайк и в момента го подлагаме на щателен анализ, който се оказа, ако мога да се изразя така, доста плодотворен.

Кендъл я дари с най-съчувствената си усмивка.

— Може би, но според Елстад и други казуси, с които няма да ви занимавам, тъй като сте чудесно запозната с тях, вие сте открили онова, което наричаме отровни плодове, и то не може да бъде представено на съда.

Маккарти започваше да нервничи. Ники не го свърташе на стола му. Всичките му инстинкти кресяха, че наближава опасност.

— Всички тук сме професионалисти и сме запознати с казуса Елстад и с Четвъртата поправка. Дали няма да си дадете труд да ни запознаете с повече подробности, професор Кендъл?

— С удоволствие. Така, както аз разбирам доказателствения ви състав, ДНК, която уличава господин Пайк, е била снета от ножчето за бръснене на господин Пайк, изнесено от стаята му в хотел „Плаза“ на Четиридесет и първа улица. Поправете ме, ако греша.

— Не. Това е вярно.

— В представената от вашия офис информация се твърди, че този хубав млад офицер тук е взел ДНК по напълно законен и надлежен начин. ДНК, получена по една щастлива случайност от изгаряща от желание да съдейства камериерка на хотела, която несъмнено е била запленила от изключителната външност на офицер Цицero и от неустойчивия му чар.

Маккарти кимна и вдигна вежди към Ники. Кендъл му се усмихна и намигна.

— Да, и аз го познах.

— Кого? — попита Маккарти. — Вие с Ники срещали ли сте се?

— Не, не лично. Въпреки че ми бе приятно да се запознаем, признавам, че до днес познавах този млад човек единствено от изявите му на екрана.

Ники веднага се досети какво му се готви. Но не се сещаше как да се спаси. Той преглътна с усилие и се занадява на чудо. Чудото не дойде. Професор Кендъл порови в кожената чанта в краката си и извади малък видеомагнетофон „Сони“.

Маккарти подскочи.

— Ваша Чест, ако колегата ми желае да представи някакво доказателство, то не е мястото и времето.

— Ваша Чест, това не е доказателство. Поне не е доказателство по този случай. Да го наречем оневиняваща демонстрация.

— Точно затова казах, че ми е интересно. — Съдия Бетюн се усмихна на Бриджит Маккарти. — Продължавай, Уолтър. Запознай ни. Представлението се проточи повече от достатъчно.

Кендъл постави видеомагнетофона на бюрото така, че да го виждат всички, след което отвори екрана и натисна копчето за пускане. Екранът светна и изписа PLAY и дата и час. Остана черен в продължение на десет секунди, след което Ники видя собственото си лице. Огромно, изкривено от обектива, но безспорно неговото. Маккарти гледаше екрана, сякаш намерила току-що отрязан човешки пръст в зелената си салата.

— Господи! — изпъшка Декстър.

Филмът продължи не повече от четиридесет секунди. Участваха най-вече лицето на Ники и огромните му като стволоче пръсти, преравящи съдържанието на шкафчето в банята, докато се спряха на ножчето от самобръсначката.

— Бих желал да обърнете специално внимание на този момент — обади се Кендъл.

Видеото показва как Ники оглежда находката, вдига я на светлината на лампата, отделя ножчето от дръжката, поставя ново и връща самобръсначката на мястото ѝ. След това посегна към вратичката и екранът потъмня. Видеото изписа „Край“ и изключи. Настъпи абсолютна тишина, ако не се броеше старческото дишане на професора и стъпките на крачещия по коридора пазач — свирукаше си музиката от „Доктор Живаго“. По едно време Маккарти се окопити.

— Ваша Чест, налага се да се консултирам с началниците си.

— Разбира се. — Съдия Бетюн наклони сфинксоподобната си глава.

— Напълно съм съгласен — каза професор Кендъл.

— Благодаря ви — отвърна Маккарти и излезе.

Двамата полицаи я последваха и Декстър затвори вратата възможно най-тихо. Съдия Бетюн не успя да чуе разговора, който последва незабавно. Можеше да го окачестви единствено като оживен.

Ърл Пайк бе освободен след два часа.

Изглеждаше напълно незасегнат и спокоен в тъмносиния си „Армани“, като че ли изобщо не беше попадал в ареста. Вечерта беше хладна и последните ивици на залеза още аленееха над Джърси. Пайк отмина оживения китайски квартал и стигна до италианския, където вечеря спагети с миди и бяло вино. Докато се хранеше, мобилният му телефон иззвъня. Кармайн Даджулия. Гласът му звучеше уморено. Разполагал с интересна информация. Интересувал ли се Пайк къде щял да бъде тази вечер Джак Вермилиън?

Пайк се интересуваше. Слуша го в продължение на три минути, след което му благодари и го посъветва да си почине, сбогува се, остави телефона, поиска сметката, плати в брой и излезе.

Взе такси и успя да се прибере в хотел „Плаза“ преди по улиците да е настанало истинското вечерно оживление. Ники Цицero, който го очакваше във фойето на хотела, се изправи и застана на пътя му.

— Офицер Цицero? Имаме ли още някаква работа с вас?

— Направихте ми оферта. Приемам я.

— Каква оферта?

— Споменахте, че можем да направим няколко рунда.

Нещо запълзя по слепоочието на Пайк. Лицето на Ники беше бледо и изпито, а в погледа му гореше страстта на преследвача. Пайк си помисли за момчето, което беше пребил на поляната, и за това как бе свършило всичко.

— Виж какво, хлапе, не можеш да ме победиш и в най-върховата си форма.

— В момента не съм във върхова форма и мога да ви победя. Хайде да вървим.

Пайк усещаше маршируващите по черепа му легиони. Успя да не погледне отражението си в дебелия стъклен стени. Ники чакаше, сърцето му биеше и ушите му пищяха. Пайк погледа известно време пулсиращата вена на врата му.

— Доста си смел, Ники, признавам. Въпреки че е съвсем малко вероятно, ако преди да те убия успееш да ме нараниш, върху теб ще

остане моя кръв. Което означава моя ДНК. Придобита по съвсем законен начин. Готова за съда. Така че точно тази вечер не смятам да удовлетворявам желанието ти.

Ники не свали поглед от него по целия му път към асансьора. Пайк изобщо не се обърна. Ники излезе на Четиридесет и първа и хвана такси до Йонкърс. Обади се на Кейси от стаята си. Говориха около час. След това си легна и впери поглед в червените цифри на електронния часовник, които се смениха от 1:30 на 1:31, на 1:32, след което заспа. Сънува лицата на Джулия Джането и Доналд Кондоти. Бяха разложени. Опита се да се събуди, но беше напълно парализиран. Измина цяла вечност преди да отвори очи с дрезгав стон. Седна в леглото. Беше му студено, страшно и гадно. През лентите на щорите проникваше млечносиня лунна светлина. Откъм улицата долиташе далечно бучене. Червените цифри на часовника премигнаха насреща му. Часът беше 1:39.

Понеделник, 26-и юни
Контейнерен терминал Ред Хук
03:00

Ърл Пайк се беше подпрял на парапета на покрива на гаража, разположил пушката в скута си. Изгледът към реката беше добър. Над Манхатън се беше спуснала лека мъгла. Светлините на брега на Ийст Ривър премигваха. Дворът на терминала Ред Хук беше осветен, но тъй като беше неделя вечер — по-точно понеделник сутрин — кейовете бяха празни и край складовете не се виждаше жива душа. Будката на пазача беше празна, а вратата ѝ зееше широко отворена. Върху оградата проблясваше бодлива тел. До входа беше паркирала черна шелби кобра със затъмнени стъкла. Пайк я очакваше. Беше пристигнала преди няколко минути — точно както беше казал Кармайн Даджулия — но прозорците ѝ останаха затворени и никой не слизаше. Добре. Пайк беше търпелив човек. Рано или късно щяха да пристигнат и другите коли, може би самата Греко и тогава онзи в кобрата нямаше как да не излезе и Пайк щеше да го убие, а може би и жената, и цялата история щеше да приключи.

Той помести пушката и прекара облечената си в ръкавица ръка по цевта, възхищавайки се на баланса и тежестта на оръжието. Долу на паркинга кобрата бавно се придвижи под светлината на лампите. Беше прекрасна кола и Пайк щеше да внимава да не я повреди. Беше реликва от дните — от годините — когато Америка умееше да произвежда такива неща, и затова като част от богатството на нацията сама по себе си бе също толкова ценна и заслужаваща да я опази, колкото и колекцията му.

Той се раздвижи и старите рани на корема го заболяха. По бузата му пълзеше нещо и Пайк изтръпна от ужас, но когато вдигна ръка към лицето си, откри, че го е полазил малък черен паяк. Поддържа го в ръка. Беше истински. Не беше халюцинация. Някои паяци бяха истински. Паяците в еквадорския кенеф бяха много истински.

Всеки ден и всяка нощ в продължение на два месеца беше живял сред тях — хиляди, редици, фаланги, батальони. И с пазачите, разбира се, които от време на време идваха да се позабавляват със затворника. Когато левите най-накрая го изтъргуваха с армията на САЩ срещу шестима политически затворници, Пайк беше напълно луд и не можеше да говори. Бяха го откарали в „Бетезда“ с хеликоптер. Но след

това се беше възстановил. Той се наведе през парапета, за да пусне паяка, и точно в този миг някой притисна пистолет в слепоочието му. Допирът на студената стомана го накара да застине на място.

— Здравсти, Ърл — каза Джак. — Пусни пушката.

— Ще падне — отвърна Пайк, без да помръдва и милиметър. — Не искам да я повреждам.

— Няма да я повредиш — отвърна Джак и го халоса по главата с глока. Пайк залитна и пусна оръжието. Джак го улови за цевта и го насочи към Пайк. Той се надигна. От главата му течеше кръв. Погледна в дулото на пушката, а после и към Джак Вермилиън. Джак му се усмихна.

— Много поздравя от Кармайн.

Пайк кимна с безизразна физиономия.

— Кой е в колата?

— Индианеца.

— Смел мъж. Откъде реши, че няма да я вдигна във въздуха с петдесетцата?

— Реших, че искаш да ми видиш лицето. А можеше да изчакаш и Греко.

— Кой ти каза къде съм?

— Бях в една стая с Кармайн, като ти се обади.

— Той вече за теб ли работи?

— Кармайн работи за себе си. И е доста зает.

— Ясно. Радвам се за теб. Успя да ме хванеш. Впечатлен съм. Сега какво?

Джак вдигна пушката и я претегли на око.

— С това ли стреля по федералните?

— Може и да е с това.

— Ще я задържа.

— Сериозно? За да я дариш на правителството?

— Зависи.

— От какво?

— Аз те натопих. За което съжалявам. Сега ще те пусна да си отидеш.

Пайк мълча почти цяла минута. Една баржа изсвири откъм реката и повлече черния си силует като остров сред безбройните

светлини по водата, оставяйки следа от разтопена лава. Двамата мъже не помръднаха.

— Какво е това, Джак? Разкаяние? Прощка?

— Не. Изкупление.

— Какво изкупление? Прието е жертвата да определя изкуплението.

— Не само заради теб. Направих и други неща, за които съжалявам. Ще трябва да платя за тях. Вероятно ще отида в затвора.

— Трите момчета от Хейзълтън ли?

— Не съм длъжен да ти обяснявам.

— Съмнявам се, че можеш да го обясниш на когото и да било.

— Кръвта се изкупва с кръв, Пайк. Между нас всичко приключи.

— Ще приключи, когато реша аз. Колекцията ми все още е в неизвестност. Семейното наследство. Едва ли ще я видя някога. Заради теб.

— Свърши. Аз го казвам. И искам думата ти. Дума на войник.

Пайк впери поглед в реката. Градът бавно потъваше в златиста омара. Той пое дълбоко дъх и раните по корема се обадиха. Нещо леко го докосна по бузата и Пайк се почеса, без да се замисли. Джак чакаше, поставил пръст върху изящния студен спусък на мощното оръжие.

— Знаеш, че мога да ти я взема. Достатъчно съм бърз.

— Може би. Изборът е твой. Но аз не искам това.

Пайк го погледна в очите. И му повярва.

— Добре, Джак. Виждам, че си се събудил. Всичко между нас свърши.

— Даваш ли ми дума?

— Да. Давам ти дума.

Понеделник, 26-и юни

Офисът на федералната прокуратура

Кръстовището на „Уотър“ и „Пек“, Долен Манхатън

10:15

Валериана Греко се беше облякла особено грижливо за срещата, тъй като веднага след нея щеше да даде пресконференция в съседната зала, точно преди крайния срок за следващата новинарска емисия. Днес бе самото съвършенство, в костюм от сурова коприна на Дона Каран, с цвета на океана край Кайманските острови, убийствено красиво синьо-зелено, което подчертаваше черната ѝ коса и семплите опалови обици. На светещото бюро нямаше нищо друго освен един старинен и безумно скъп комплект писалка и мастилница. Залите за пресконференции на улица „Уотър“ бяха впечатляващи, облицовани в тиково дърво и с портрети на най-видните представители на федералната прокуратура. Френските прозорци в дъното на огромното помещение разкриваха великолепна гледка към Бруклинския мост. Тя реши, че фонът ѝ подхожда особено. Точно в десет и петнадесет една секретарка влезе през отворената врата — Греко беше свела глава и бляскавата ѝ черна коса закриваше лицето ѝ, докато се преструваше, че чете някакъв документ.

— Госпожице Греко, господин Глейзър е тук.

— Поканете го.

Мартин Глейзър пристъпи в стаята, колосан и ефикасен принц на Уолстрийт до последния милиметър, в тъмносив костюм ръчна изработка и идеално лъснати черни чепици, придружаван от двамата си асистенти Кулман и Берн, също в безупречни костюми, с идеално сресани брадички и декоративни очила със златни рамки, хвърлящи искри в лъчите на утринното слънце откъм източния прозорец на Греко, който също предлагаше панорамен изглед към Ййст Ривър.

Глейзър не носеше нищо, но помощниците му залитаха под тежестта на претъпканите с жизненоважни документи черни куфарчета. Глейзър мина по френския килим и подаде пухкавата си розова ръка на Греко, която я пое и разтърси съвсем по мъжки.

— Радвам се да ви видя, господин Глейзър.

— Моля ви, наричайте ме Мартин.

— Радвам се да ви видя, Мартин.

Глейзър забеляза, че не му предложи ответна фамилиарност, но реши да не обръща внимание. Настани се внимателно в единия от подредените пред бюрото три стола — внимаваше достолепната мебел да не изскърца по съвсем недостолепен начин. Греко се върна зад бюрото си и постави отгоре куп документи, първият от които бе синя бланка с емблемата на Министерството на правосъдието.

— Това са предварителните документи. Вие сте наясно, че процесът е сложен и че целта на днешната ни среща е да сключим съвсем принципно споразумение относно управлението на активите на „Блек Уотър Транзит“ и други, с които се сдобихме по силата на закона. Сумите, чиято собственост ще прехвърлим днес, ще останат като акредитиви на сделката, докато не настъпи моментът, в който делото на господин Вермилиън ще бъде окончателно...

— Решено? — предложи Глейзър.

— Да. Затова нека започнем с прочитане на документите за протокола. След това ще направим нотариална заверка на принципното споразумение, което впоследствие ще ни бъде върнато, за да... Кажи, Маргарет?

— Госпожице Греко... може ли само за секунда?

— По-късно, Маргарет. Каквото и да е...

Гласът ѝ замря, защото в стаята влезе Джак Вермилиън, следван от Фланъри Колман. И двамата бяха облечени като за официална битка — с костюми, вратовръзки и идеално изгладени ризи — единственият ансамбъл, който имаше значение на Уолстрийт. Изражението ѝ достави особено удоволствие на Джак — счупена и разкривена маска като пукнато варено яйце. Като забеляза физиономията ѝ, Глейзър се обърна и немощно изписука. Кулман и Берн се надигнаха решително и пристъпиха към Джак. Колман им препречи пътя и вдигна ръка.

— Госпожице Греко, моля да ни извините за нахлуването, но моят клиент и аз решихме, че можем да разрешим някои свои проблеми с един прост обмен на информация. Може ли да седнем?

Греко вече беше натиснала бутона за охраната. Четирима агенти на АТО изтрополиха в стаята и се строиха за атака пред бюрото ѝ. Всичките бяха млади, свирепи наглед и с пистолети на коланите. Приличаха на холивудски екип. Фланъри им се усмихна. Те му се намръщиха.

— Свободно, господа. И двамата сме невъоръжени и освен това господин Вермилиън е тук, за да се предаде доброволно. Искаме единствено да си поговорим преди този процес, госпожице Греко. Ако бъдете така любезна. Знам, че сте разумен човек.

Греко се поколеба, но седна зад бюрото.

— Добре, господин Колман. Но щеше да е по-възпитано, ако се бяхте обадили предварително. Както сам виждате, в момента имам среща.

Глейзър продължаваше да зяпа Джак Вермилиън. Джак му се усмихна, подпря се внимателно на някакво шкафче, скръсти ръце и кимна на Фланъри.

— Благодаря. Благодаря на всички. Искрено се надявам господата от АТО да останат в стаята. Убеден съм, че всички ще се чувстват по-безопасно в тяхно присъствие. Младежи, някой от вас ще ми донесе ли стол? Малко съм уморен. Все пак работихме цяла нощ.

— Над какво работихте, господин Колман?

— Наричай ме Флан, Вал.

— Над какво?! — изсъска Греко.

— Над разобличаването на един доста тревожен заговор срещу един невинен човек, заговор, който, боли ме да го кажа, Вал, е могъл да бъде разкрит от твоя офис, ако си беше дала труда да приложиш някои от така красноречиво изписаните на кръста зад теб принципи на правосъдието, а именно „*Qui pro domina justitia sequitur*“. Знаеш ли какво означават тези думи, Вал?

— Естествено, че знам. „Накъдето води силата на правосъдието.“

— В груб превод, да. Поне си схванала основната идея. Значи познаваш един мъж на име Кармайн Даджулия?

Греко застина. Пълната ѝ неподвижност стана очевидна за нея самата едва след като я забелязаха всички останали.

— Познавам го.

— Така. Доколкото ми е известно, той е бил основният информатор по случая на Джак Вермилиън. Вярно ли е?

— Това е поверителна информация, господин Колман. Съобразявайте се с мерките за сигурност. Безопасността на нашите информатори е жизненоважен фактор.

— Разбира се. Е, добре, ако не друго, поне ще ускорим процедурите... Останете, ако обичате, господин Глейзър.

Глейзър беше станал и се канеше да напусне стаята. Кулман и Верн не помръдваха от местата си.

— Чудя се дали господата от АТО не биха убедили господин Глейзър и съдружниците му да поостанат още малко.

Глейзър пребледня, когато двама агенти застанаха малко по-наблизо и го фиксираха с немигащи погледи.

— Това е абсурд!

— Стига си хленчил, Марти — обади се Джак. — А бе защо винаги хленчат? Затваряй си човката, ясно?

Фланъри го изгледа строго.

— Процедурите са сериозна работа, Джак. Знам, че напоследък ти се насъбра повечко напрежение, но не е нужно да грубиянстваш.

Джак му се усмихна.

— Радвам се да ви осведомя, че получихме писмените показания на този ваш таен информатор, Кармайн Даджулия — Фланъри го произнесе като име на някаква венерическа болест, — от които донесох няколко копия... о, колко чудесно, мисля, че има за всички. Младежо, извинете, бихте ли...

Адвокатът държеше десет дебели пачки документи със сини подвързии и логото на адвокатската си кантора. В момента търсеше помощ от агента на АТО, който се поколеба, но след това ги пое и подаде по една на Греко, на Глейзър и на другите от АТО. Фланъри пропусна Кулман и Берн. Джак нямаше как да не отдаде дължимото възхищение на дъртото копеле. Беше превърнал агентите в съдебни заседатели, запазвайки си ролята на съдията. Беше превзел стаята. В правния факултет на Харвард не преподаваха такива неща. Трябваше да си завършил Йейл.

— Чудесно. Благодаря ви. Нека ви представя сбито изложение на тези показания, които, както сами виждате, са надлежно заверени от свидетели и нотариус и които господин Даджулия бе така добър да даде напълно доброволно, без да му бе оказван абсолютно никакъв натиск или принуда. Ако желаете, мога да ви предоставя видеокасети със запис на това разобличаващо интервю, което взехме в неговата кола.

Греко разлистваше страниците с погледа на експерт. През това време лицето ѝ смени цвета си на няколко пъти. Накрая каза:

— Хайде, да прекратим представлението дотук... Флан. — Вложи в гласа си толкова ирония, колкото може. Джак реши, че вече обмисля как да извърти нещата така, че да се представи в изгодна светлина. Тази жена не падаше по гръб.

Фланъри изви вежди в театрална загриженост.

— Да прекратим представлението? Господи, Вал! Та нали самата ти вече цяла седмица го разиграваш? Преследваш този беден човечец по цялото източно крайбрежие. И продължаваш, ако нямаш нищо против. В показанията си господин Даджулия потвърждава, че самият той е натоварил крадените коли в контейнера, който открихте на борда на „Агава Каньон“, и че той е източникът на откритите също така от вас изцапани с кокаин пари.

— От къде на къде ще го прави? Каква му е ползата от цялата работа?

— Оказала си му доста силен натиск, скъпа. Искала си информация. Искала си да отбележиш точки. Франк Торинети е бил пръв в списъка ти. Даджулия ти е дал друг човек. Когато ти започна да унищожаваш с наслада. Джак Вермилиън.

— Даджулия ми даде информация, която уличава клиента ти. Не сме извършили нищо незаконно...

— Не те виня, че си била подвеждана от информатор. Виня те, че си пропуснала нещо много по-интригуващо. Ти си изиграла Даджулия, но и той те е изиграл. Той се е оказал по-добрият тактик от двамата ви. Подценила си го и той ти е подложил крак.

— Това е абсурд. Давай по същество.

— За мен е удоволствие. Господин Даджулия потвърждава, че преди няколко седмици намиращият се тук господин Глейзър е осъществил контакт с него и му е разяснил доста подробно как точно е възможно господин Вермилиън да бъде уличен в трафик на наркотици и пране на пари. Очевидно е имал предварителни сведения за господин Даджулия от общи познати в... развлекателната индустрия. Освен това му е очертал в най-общи линии последствията от закона „Антимафия“ и специфичните обстоятелства, позволяващи легалната конфискация на нечии активи. Фирмата на господин Глейзър вече е била проучила „Блек Уотър Транзит“ под предлог да направи оферта за реорганизация на пенсионния фонд и са били стигнали до извода, че асоциирането на господин Вермилиън с определени личности, за които се смята, че са

от Коза Ностра, е идеалната предпоставка за подобна... стъпка. Ти сама призна, че повечето служители на правосъдието в Олбъни са тайно убедени, че Джак Вермилиън е бил — обичам тази дума — мафиот. Признавам, че аз също хранех известни съмнения. Значи петното, ако мога да се изразя така, вече е било лепнато на човека. Липсвала е само една амбициозна — и лековерна — прокурорка, прославил се през последните шест години с поредица от изключително агресивни действия в ущърб на бизнесмени — и бизнесдами — от най-различни области. Казаха ми, че в твоята среда си известна като Кралицата на пиратите.

— Това е абсурд!

— Не съвсем, Вал. В тези папки пише всичко. Прочети го и плачи, скъпа.

— В умишлена злонамереност ли ме обвинявате, господин Колман? Защото умишлената злонамереност е...

— Едва ли е злонамереност, Вал. Обвинявам те в тъпота. Чиста, неудържима и безогледна тъпота. Тя е причинила много злини на този свят, отколкото злонамереността. Приеми го, скъпа, ако все пак се надяваш да постигнеш нещо във Вашингтон. Игричките на Даджулия са истинско „Не се сърди човече“ в сравнение с интригите край Потомак.

Греко помълча няколко секунди, после попита:

— Ами Ърл Пайк? Клиентът ти и за него ли има обяснение?

— Клиентът ми няма обяснение за Ърл Пайк. Той е твой проблем. Тогава ти вече си била задействала операцията срещу клиента ми. Операция въз основа на предоставената от господин Даджулия информация. Предполагам, че моментът на... удара... е зависел от господин Даджулия, нали?

— Той... ни каза, че знаел кога Вермилиън възнамерява да прекара колите. Каза, че ще ни се обади допълнително за точното време и място.

— Значи той е контролирал операцията?

— Да. Така излиза.

— Затова, когато господин Пайк му се обади във връзка с колекцията си, Даджулия, който е имал бегла представа що за човек е, решил да го свърже с Джак. Вариантите били два. Джак или е щял да откаже превоз на контейнера, или е щял да се съгласи. Ако се съгласял,

информаторът на Даджулия в Ред Хук е щял да му каже кога пристига контейнерът. Даджулия е щял да се погрижи търсеният от вас контейнер да бъде на борда на същия кораб, същия ден. Оръжейната пратка просто е подсладила акцията срещу Джак.

— Но Вермилиън дойде при нас и сам ни информира за сделката с Пайк. Даджулия какво е очаквал от този ход?

— Изобщо не го е очаквал. Донесението на Джак срещу Пайк е било тотална изненада за всички. Всичките му приятели са го посъветвали да не го прави. Аз също. И то доста настойчиво. Предполагам, че постъпката му ви е дошла като истински шок. Чудя се защо още тогава не преосмислихте мнението си за него.

— Аз... ние предположихме, че е някакъв вид диверсия. Освен това операцията вече беше в ход.

— В ход ли? Господи!

— Къде е сега господин Даджулия?

— В една болница в Олбъни. Под полицейска охрана.

— Каква болница? Тези показания са невалидни, ако са дадени вследствие на някакви изтезания. И нямат абсолютно никаква доказателствена сила.

— Мисля, че господин Даджулия ще бъде напълно съгласен с вас. От вас искам единствено да се заемете със случая и да разследвате тези показания по един безстрастен и професионален начин. Или както пише на кръста, накъдето посочи правосъдието — в крайна сметка това ви е работата. Подозирам, че ще откриете в миналото на господин Глейзър достатъчно инкриминиращи факти, които да ви позволят да възбудите съдебно дирене за организиране на престъпни заговори. Например, ние установихме, че господин Глейзър е бил основното свързващо лице в три други случая на федерална конфискация. Приложил съм докладите към показанията на Даджулия. Покупката на конфискувани компании на преференциална цена от правителството на САЩ явно е специалитет на „Галицин, Шенг и Мънро“. Ако и с тази помощ не си изградиш дело, скъпа, може би трябва да си потърсиш друга работа.

Тук Глейзър не издържа.

— Нямам намерение да слушам повече глупости. Нямам никакво право да ни задържате. И няма да седя тук и да слушам как ни клеветите.

— Злепоставяте — вметна Греко. — Клеветата е в писмен вид. Фланъри поклати глава.

— Не знам. Ние сме го изложили и в писмен вид. Можете да ме съдите за злепоставяне и клевета.

— Няма значение — отвърна Глейзър. — Ние си тръгваме.

После тръгна към вратата. Кулман и Берн останаха по местата си. Глейзър се обърна и ги изгледа.

— Хайде.

— Наистина ли възнамерявате да го обвините? — попита Кулман. — Защото ако е така, аз искам сделка. Нямам намерение да влизам в панделата заради тоя педераст.

— Анди!

— Аз също — намеси се Берн.

На Глейзър му призля.

— Не ви задържам, господин Глейзър. Да ви предложи ли адвокат? — обади се Греко. — Пак ще се видим. Пусни го, Бен. Господин Кулман, господин Берн, вие можете да останете. Ще поговоря с вас по-късно. Господин Колман, може ли две думи насаме?

— С удоволствие. Джак може ли да си ходи?

— Джак Вермилиън все още е загазил до гуша. Убил е двама пазачи в Бийч Хейвън и е езекутирал три деца в Пенсилвания. Или ще отрече и това?

— Вал, ти си истински бултериер. Човек би си помислил, че темата за Хейзълтън ще се радва на известна... деликатност... в този офис, тъй като инцидентът е възникнал, докато сте следели сигнала от джипиес предавателя на маршалския микробус. Може да се спори — и ако продължаваш да настояваш, ще се спори — че сте съвсем официални съучастници в смъртта на тримата непълнолетни. Един господ знае как ще свърши цялата история.

На бузите на Греко разцъфнаха две рози и едновременно с това челото ѝ стана малко по-бледо. Фланъри Колман се възползва от паузата, за да хвърли една коварна усмивка към Джак.

— Джак, не ти ли се пуши?

— Предпочитам да остана.

— Джак, с госпожица Греко ще правим неща, които са само за очите на юристи. Моля те, излез.

Джак излезе.

*Понеделник, 26-и юни
Апартамент 2990, хотел „Плаза“
22:00*

Слънцето бе залязло в цялото си великолелие зад небостъргачите и колоните на Манхатън, превръщайки небето в неповторима кехлибарена феерия с отблясъци на коралово розово и морскозелено. Манхатън беше запалил лампите. Ърл Пайк стоеше по джинси и риза в хола на апартамента си и се наслаждаваше на всеки миг от тази красота на фона на тихата музика на уредбата. Беше посетил много градове по света и беше видял ужасни и прекрасни неща, но нищо не радваше сърцето му и не отпускаше душата му както залезът в Ню Йорк. Той погледна чашата си и разклати виното. Вдъхна аромата — дъб и черна череша. Имаше нужда от още едно. Закрачи бос по смарагдовозеления килим и взе бутилката от палисандровата масичка. Хубав ден. Един от най-хубавите в живота му.

Особено го бе трогнал телевизионният репортаж от погребението на полица в църквата „Сейнт Джон“, редиците сини униформи, плющящите знамена и меланхоличният тромпет, свирещ „Последен пост“ така, сякаш знаеше за какво става дума. Сцената го развълнува дълбоко като военен и той си припомни колко пъти — безброй — беше стоял мирно по брулените от ветрове хълмове, в джунглата, в пустинята и бе наблюдавал през сълзи как полагат още един воин в прегръдките на майката земя, великата утешителка, последното сигурно убежище от този жесток свят.

Беше потърсил познатите лица на чернокожата полицайка и на боксьора Ники Цицero, но тълпата беше огромна. Всъщност това нямаше значение. Беше изиграл ролята си в една велика мистерия и знаеше, че по някакъв начин е допринесъл за ненужната смърт на един смел мъж. През всички тези години не бе мразил почти никого от мъжете, които беше убивал, а най-малко полицаите, които беше застрелял през последните дни. Тези мъже и жени служеха на една порочна империя, но самият той също беше живял и — донякъде — умрял, на същата служба. Всички мъртви воители са братя, беше си помислил, и смъртта на бойното поле пречистваше дори врага. Когато флейтата засвири „Поразителна добродетел“ в Бруклинското гробище и когато ковчегът започна да се спуска в прясно изкопания гроб, Пайк изживя страшната красота на момента толкова пълноценно, като

всички мъже и жени край гроба. Чувството беше мъчително и го напусна едва когато видя новините в шест. Те потвърдиха всичките му убеждения относно американската политическа система. И освен това бяха дяволски забавни.

Джак Вермилиън беше излязъл от нелегалност — точно така се изрази говорителят на Канал Седем и описа подробностите по извънсъдебното споразумение: свалянето на обвиненията и приемането на двете години затвор — Вермилиън в никакъв случай нямаше да лежи повече от половин година — в замяна на намалена присъда за неволно тройно убийство в Хейзълтън и неотменим договор за връщане на активите му от страна на федералната прокуратура — всички тези ходове за пореден път доказаха на Пайк, че за съдебната система „чест“ е мръсна дума в противовес на циничните калкулации и закона на джунглата и че личността трябва да води жестока битка за запазване на някакво мизерно достойнство в този ширнал се от океан до океан затвор.

Пайк знаеше, че Джак ще даде показания в някоя тайна килия и че описанието на убиеца на двамата пазачи е част от сделката му с Греко, но тези обвинения щяха да излизат от устата на един осъден убиец и нямаше да трогнат нито един съдебен състав в страната. Джак вече беше опетнен и освен ако той не нарушеше обещанието си да не използва пушката, нито една негова дума нямаше да вземе превес над дългата и вярна служба на Пайк към нацията. Специално по отношение на пушката Пайк бе подготвен да поеме риска.

Не че Вермилиън му беше оставил голям избор. Беше му дал дума и незнайно защо Пайк бе склонен да му вярва. Този мъж беше воин и воинът в този мъж искаше изкупление, а Пайк беше доволен, че съжалението му е искрено. Доказваше го фактът, че АТО не бяха нахлули в стаята му още преди няколко часа. Джак беше спазил своята част от договора и Пайк щеше да спази своята. Нещата помежду им бяха приключили.

Колекцията му още беше в ръцете на правителството. Можеше да не я види никога вече. Налагаше се да приеме това и да се надява, че предците му ще го разберат. А може и да успееше да си я върне някой ден, стига да положеше достатъчно усилия. Беше сигурен, че така е уплашил Греко, че тя щеше да я пази, докато не успее да го вкара в ареста. Видя го в погледа ѝ в неделя сутринта.

Страхуваше се от него, което означаваше, че не беше толкова тъпа, колкото изглеждаше. Нито един агент на АТО нямаше да „извади“ и един екземпляр. Щяха да я държат в някой трезор, докато му я върнат или докато не умре. И в двата случая ги беше наказал за несправедливостта на собствената им система. За него бе достатъчна утехата, че повече нито един войник, придобил оръжието си като кървав трофей от честна битка, няма да пострада от гнусните амбиции на поредния амбициозен психопат.

Телефонът иззвъня. Беше Мерцедес Гонсалва.

— Двама полицаи се качват към вас, господин Пайк.

— Откъде са?

— От нюйоркската полиция. Мъж и жена.

Пайк ѝ благодари, стана и отиде до прозореца, за да погледне още веднъж вечерния хоризонт. Все пак не бяха от АТО. А от нюйоркската полиция вече се беше отървал. Беше спокоен. Очакваше посещението. На вратата се позвъни два пъти и Пайк отиде да отвори.

— А, Шпандау. Здравей, Цицеро. С какво мога да ви бъда полезен?

Кейси му подаде една цветна снимка. Ърл Пайк, застанал пред едно гише. Беше навел глава, но самоличността му бе извън всякакво съмнение. На стената пишеше ПОЩЕНСКИ КУТИИ. В десния долен ъгъл на снимката бяха отбелязани дата и час.

Петък, 23-ти юни

14:15

Пайк огледа снимката и се постара да не диша тежко.

— Очарователна е. Какво трябва да ми говори?

Гневът я душеше, но Кейси отговори съвсем монотонно:

— Казали сте на агентите от АТО, че в петък сте били в южна Дакота. И че сте тръгнали за там към полунощ. Точно преди детектив Джеймс Рул и трима агенти на АТО да загинат на пристанище Ред Хук. А това тук е вашата снимка пред пощенските кутии в квартал Пийкскил, Ню Йорк в два и петнадесет по обед в петък. Куфарчето, което държите, е било откраднато два часа преди това от кола на нюйоркската полиция. Имате проблем, господин Пайк.

— От къде на къде? Аз не съм съгласен, че този размазан образ тук е моят. Виждам това куфарче за пръв път и в петък следобед бях в южна Дакота заедно с още двама мои партньори.

— Те сигурно ще променят показанията си, господин Пайк. Приятелите ви едва ли ще стигнат чак дотам заради вас. АТО вече разговарят с тях. Те също разполагат с копие от тази снимка.

— Това е формен тормоз, госпожице.

— Надявам се. Тъкмо това целим. Сега ще дойдете с нас. В управлението. Можете да ни обяснявате къде грешим по пътя. Налага се да ви сложим белезници.

Пайк се усмихна.

— Не искам да ме застреляте, защото съм се опитал да си оправя вратовръзката.

Ники пристъпи с белезниците.

Пайк не оказа никаква съпротива.

— Обвинен ли съм в нещо?

— Още не.

— Но ми слагате белезници.

— Така ни е по-приятно.

Двамата полицаи го поведоха към асансьора. Когато стигнаха до вратите, Пайк се усмихна на Кейси.

— Ти си една упорита и зла кучка. Между другото, как е скъпата ти майка?

— Имаш право да си затваряш шибната уста.

Влязоха в асансьора и Кейси застана от едната му страна, а Ники от другата. От колоните се разнасяше някаква лирична класика. Асансьорът стигна до първия етаж и отвори врати. Един старец в черен костюм и мръсна бяла риза стоеше пред тях и държеше пистолет. На лявата му буза имаше окървавена превръзка. Някаква друга част от съзнанието Пайк разпозна в оставащите секунди колт питона. Мъжът задържа вратата и насочи пистолета към тримата. Никой не помръдна. Ники и Кейси се взираха в мъжа. Той погледна Пайк и заговори само на него.

— Джулия Мария Джането.

Пайк погледна стареца в очите и позна името.

Фабрицио Сенца видя, че го е разбрал. В този миг Пайк се опозна в една съвършено нова светлина. Като мъртвец. От дулото на колта разцъфна бял огън. Така и трябваше. Това им беше работата на пистолетите. Но горещината го шокира. Това бе последната му мисъл преди куршумът да премине през черепа му и да изрисува кървавочервени реки и острови по зеленикавото огледало отзад. Горещината...

ЕПИЛОГ

В края на август, малко преди зазоряване, Клер Торинети бе открита мъртва в басейна на дома си в Ренселер, простреляна с един куршум в гърдите. Франк седеше на шезлонга, пиеше чист бомбайски джин и слушаше парчето „Полунощно слънце“ отново и отново, и отново. Песента на Джони Мерсер би описала на всеки, който би имал търпение да се заслуша в текста ѝ, начина, по който се чувстваше Франк. Той почина след два дни и общото им погребение беше наистина великолепно — погребяха ги един до друг на един хълм с изглед към реката.

Греко успя да осъди Марти Глейзър и си присвои цялата слава по разкриването на крупна финансова афера. Сега бе изгряваща звезда във Вашингтон и предната седмица бе взела участие в шоуто „Да докажеш невинността“. Камерата продължаваше да я обича, което ѝ бе напълно достатъчно.

Кармайн Даджулия оживя и сега живееше някъде под крилото на програмата за защита на свидетелите. Ако имаше бог, Кармайн трябваше да работи като момче за всичко в някой супермаркет в Небраска, гадното копеле.

Фабрицио Сенца получи инфаркт, докато Ники и Кейси го отвеждаха в ареста, и след един месец умря в затворническата болница на остров Райкърс. Сърцето, което извадиха от тялото му при аутопсията, приличаше на надупчен хартиен плик. Когато впоследствие провери, Кейси установи, че Джането изобщо не е била роднина на Сенца. Вярно, племенницата му беше починала наскоро — някакъв в Таритаун я блъснал с кола и избягал. И абсолютно никаква връзка с Пайк. Франк Торинети бе поръчал смъртта на Пайк като вид застраховка и Фабрицио Сенца просто си беше играл с Пайк преди да го застреля. Старецът така или иначе беше пътник, но онова, което беше изрекъл, отвеждаше жегата далеч от Франк. Може би Фабрицио Сенца бе искал да умре като воин. И го беше направил.

Кейси и Ники отнесоха солидно мъмрене затова, че са допуснали убийството на Пайк, но в крайна сметка всички бяха предоволни, че някой го е очистил. Той отнесе доста тайни в гроба, което бе неимоверно облекчение и за колегите му от СКК. Кейси и Ники продължават да ходят заедно.

Майката на Кейси? Първи стъпки в трезвеността.

Синът на Джак, Дани, бе преместен в затворническият санаториум с умерен режим край Фресно веднага щом излезе от клиниката, точно както искаше Джак Вермилиън. Момчето загина, блъснато от трактор, докато работеше на едно безкрайно лозе. Този южнокалифорнийски ден бе прекрасен и слънчев и Дани вече цял месец не беше вземал наркотици и в мига на смъртта си беше чист и трезвен, според патолозите, които извършиха аутопсията. Както и да е. Толкова за тази история. Не. Чакайте. Остана още едно последно нещо.

ЕДНО ПОСЛЕДНО НЕЩО...

Четвъртък, 21-ви декември

Юнивърсити Парк Тауърс, Олбъни

Индианеца се взираше в стелещия се върху студентското градче сняг. Беше като ябълков цвят, мек, бял и идеално тих. Жълтите прозорци сияеха на фона на тъмните сгради и отвсякъде кънтяха коледни напеви. Индианеца гледаше материализиращите се от черния мрак снежинки и си представяше, че са звезди. Обърна глава към басейна и натежалото от снега покривало. Уютната светлина от мезонета му хвърляше меки кехлибарени отблясъци по затрупаните от снега шезлонги, лятната маса и купола на барбекюто, където беше пекъл пържоли на стария си приятел Джак през онзи първи ден на отдавна отминалото лято. Джак, който тази вечер се прибираще. Беше му се обадил рано сутринта, тъкмо когато започна да вали. Индианеца гледаше тъмната бездна и си мислеше за разговора им — цял ден се въртеше безспир в главата му.

— Здравсти, Индианец, Джак е.

— Джак! Страшно се радвам да те чуя. Къде си?

— В Харисбърг. На летището. Днес ме освободиха.

— Разбрах. Искаш ли да те взема от летището?

— Не. Ще взема такси. Искан да ти кажа нещо.

— Да, разбира се. Кажи.

— Взел си пари от Глейзър, нали?

Индианеца мълча доста време преди да отговори утвърдително.

— Защо?

— Как разбра?

— Фланъри ми каза вчера. Информацията изскочила по време на пълните и откровени самопризнания на Глейзър с цел намаляване на присъдата. Фланъри не искаше да ми казва, но нямаше как. Защо ги взе?

Какво можеше да му отговори, по дяволите? Можеше да опита с истината.

— Бях задлъжнял на ужасно много хора. На Кармайн. На приятелите му. Изгубих няколко доста солидни залагания. Парите от колите не ми стигаха. Бях говорил с някои хора от Уолстрийт за планове ни относно пенсионния фонд и някой от тях сигурно се е разприказвал пред „Галицин, Шенг и Мънро“. Глейзър ми се обади. Знаеше за паричните ми... затруднения. Помоли ме да организирам среща.

— Във Фронтенак ли?

— Да... Джак, чуй ме...

— Колко ти плати? За да организираш срещата?

— Четвърт милион. Дадох сто хиляди на Кармайн, но са ми останали още. Мога...

— Късно е. Всичко свърши. Чуй какво исках да ти кажа... ти си ми приятел. Добър приятел. Разбирам те. Разбирам защо човек прави някои неща... когато си пред дулото на пистолета, можеш да направиш неща, за които после ще съжаляваш. Аз ги направих. Никой не е по-голям от... съдбата. Всеки може да направи... всичко.

— Господи, Джак... ще съжалявам всеки ден до края на живота си.

— Да... Аз също. Виж... викат моя полет.

— Искаш ли да дойда да те взема?

— Не... Ще ти се обадя. През новата година.

— През новата година? Обещавах ли? Ще чакам. Приятен полет.

— Обещавам. Приятна вечер и на теб, приятелю.

И линията прекъсна. Това беше преди много, много часове. Преди много, много време. А сега Индианеца стоеше на ръба на покрива, гледаше сгушените в парка сгради на студентското градче,

слушаше омайните коледни хорове, а снегът продължаваше да пада от черното вълнено небе, на парцали, точно като венчелистчета от ябълкови цветове.

А дали ако човек пристъпеше в черната вълнена нощ щеше да пада по същия начин? Щеше ли да пада като снега в идеалната тишина? И колко прекрасно щеше да е, ако имаше смелостта да опита.

Издание:

Карстън Страуд. Никой не умира два пъти

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 2002

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Линче Шопова

ISBN: 954-585-313-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.